

Là Nam Nhân Thì Quyết Đấu Đi

Contents

Là Nam Nhân Thì Quyết Đấu Đi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	65
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	86
31. Chương 31	88
32. Chương 32	91
33. Chương 33	93
34. Chương 34	95
35. Chương 35	98
36. Chương 36	102
37. Chương 37	105
38. Chương 38	108
39. Chương 39	112
40. Chương 40	115
41. Chương 41	120

42. Chương 42	123
43. Chương 43	125

Là Nam Nhân Thì Quyết Đấu Đi

Giới thiệu

Hiện đại, vườn trường, 1×1, HE, hàiBiên tập: LiarMọi người ngày toàn dân đưa trẻ đến trường vui vẻ ^^L mới đi nghỉ l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-nam-nhan-thi-quyet-dau-di>

1. Chương 1

Thù hận một người có dễ dàng không?

Này phải xem đẳng ấy hỏi ai, nếu là hỏi Đức Giáo hoàng, ngài sẽ nói: Đứa nhỏ, thần yêu thế nhân.

Cảm ơn, đáp án này đây không cần, tạm biệt.

Nếu như đẳng ấy hỏi Chúc Tử Lộ, cậu ta sẽ nói cho mà biết rằng: Thù hận một người rất đơn giản, chính là từ ánh mắt đầu tiên mà đẳng ấy nhìn thấy đối phương.

Cậu ta cùng với Lạc Thiệu Dã chính là như vậy.

Chúc Tử Lộ, mười tám tuổi, giới tính nam, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Lạc Thiệu Dã đã chán ghét.

Lạc Thiệu Dã, mười tám tuổi, giới tính nam, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Chúc Tử Lộ đã bị chán ghét.

Không nên hỏi vì sao.

Cái vấn đề này quá thâm ảo, thâm ảo đến mức làm người ta cứ muốn hỏi là vì sao?

Lạc Thiệu Dã chỉ có thể nhún vai, cậu ta đâu có biết vì sao lại bị chán ghét, người kia quả thực không làm sao mà hiểu nổi!

Chúc Tử Lộ sẽ liếc mắt xem thường, người kia nhìn kiểu gì cũng chọc người ta phải ghét, này có cái gì là vì sao? Còn hỏi nữa mấy người càng chọc người chán ghét.

Chẳng qua là hai người này ghét lẫn nhau, lại rất không khéo phải cùng sinh tồn trong một không gian nhỏ hẹp.

Bọn họ...rất bất hạnh...cùng ngành cùng năm cùng lớp cùng phòng ở, này thật đúng là...cung hỉ cung hỉ.

Chúc Tử Lộ, chuyên ngành quảng cáo, hiện đang theo học Đại học Dương Quang, một khắc đầu tiên nhìn thấy bạn cùng phòng, trong lòng đầy mây đen.

Lạc Thiệu Dã, chuyên ngành quảng cáo, hiện đang theo học Đại học Dương Quang, một khắc đầu tiên nhìn thấy bạn cùng phòng, trong lòng...thật ngại, cậu không giống người nào đó lòng dạ hẹp hòi tràn ngập thành kiến, ở cái khắc đó không có bất luận cảm giác gì.

Đại học Dương Quang trang bị rất không tệ, thật sự thật sự rất không tệ. Ký túc xá là hai người đến bốn người một phòng, bên trong có đầy đủ thiết bị cần thiết. Trong trường có cửa hàng tiện lợi, có nhà hàng, có thư viện tận chín tầng còn có thiết bị nghe nhìn, nói cách khác chính là rạp chiếu phim loại nhỏ. Các thiết bị khác không kịp đề cập đến, để không lãng phí nước bọt, tiết kiệm tài nguyên có hạn, cho nên tỉnh lược.

Nói chung, cái nơi tốt đẹp đến như vậy (nguyên tác ở đây có một thành ngữ rất khó hiểu ~.~) chỉ có duy nhất một chuyện không được hoàn mỹ, chính là Đại học Dương Quang nằm ở một vùng núi hoang chim không thềm để trứng gà cũng bị tảo bón, muốn bao nhiêu hẻo lánh có bấy nhiêu hẻo lánh, muốn bao nhiêu

hoang vắng có bấy nhiêu hoang vắng, đầu năm đến bao nhiêu người cuối năm bỏ đi bấy nhiêu...ngại quá mức xa xôi (— . — “)

Thế nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, đầy núi chim hót hoa thơm, không khí tươi mát. Nghe nói hít thở không khí trên núi một năm có thể sống lâu thêm hai ngày, cho nên ai mà học ở đây tự nhiên kiếm được thêm tám ngày thọ mệnh, xin cẩn thận quý trọng ~ câu cuối cùng là hiệu trưởng đại nhân nói.

Ấy thế mà lúc hai người kia đụng đến nhau ở nơi này, bọn họ đều nghĩ mình sẽ vì đối phương mà đoán mệnh, hơn nữa...tuyệt đối là tức mà chết!

Thời gian: tám giờ lẻ bảy phút tối, trẻ con trên núi chả có việc gì làm, tội nghiệp nữa là mạng vi tính còn chưa trang bị xong, thế là Chúc Tử Lộ lấy ra bộ sách tư tưởng mượn từ thư viện: ‘Ta vì sao lại là một cây củi’ đọc – ing.

Ngay lúc đó, một vật thể màu da ở trước mắt thoáng qua rồi quay lại, lắc lắc lắc ~ vật thể màu da lại thoáng qua rồi quay lại, lắc lắc lắc ~ thoáng qua, lắc lắc lắc ~ quay lại...

Rầm! ‘Ta vì sao lại là một cây củi’ mạnh mẽ vỗ lên mặt bàn, may là không xát ra lửa bốc cháy luôn.

“Lạc Thiệu Dã! Mặc quần áo vào! Da cậu cực kỳ chống nắng...” Xem ra Chúc Tử Lộ đọc ‘Ta vì sao lại là một cây củi’ đến bốc lửa luôn rồi, mỗi câu đều mang theo mùi thuốc súng nồng nặc.

“Vì sao? Cậu có thể không nhìn mà?” Lạc Thiệu Dã chẳng hiểu có chuyện gì, bắt đầu ọc ọc uống nước khoáng, cậu ở nhà cũng chỉ mặc mỗi cái quần đùi mà thôi a, tất cả đều là con trai, có cái gì mà phải ý tứ, tên này thật là kỳ quái.

“Tôi cũng không muốn nhìn!” Thế nhưng mắt người cực kỳ dễ bị các vật thể màu da hấp dẫn nha!

Chúc Tử Lộ chu môi, nhú mày, cơ trên khuôn mặt phồng lên, tàn bạo trừng Lạc Thiệu Dã.

“Ai ép đâu, không muốn nhìn thì quay đầu đi ~ cậu cứ nhìn như vậy tôi sẽ nghĩ là cậu muốn sờ nha.” Lạc Thiệu Dã nói đầy vẻ đương nhiên, đối với vóc người của mình cậu phi thường có tự tin luôn chứ không phải chỉ là vừa lòng.

“Sờ cái da gà nhà cậu! Bảo mặc đồ vào nghe không hiểu hả?” Tên này thật đúng là nghe không hiểu tiếng người, Chúc Tử Lộ cơn tức dâng lên, nhẫn nhịn không muốn thô tục phá hư hình tượng của mình, cho nên chỉ lưu loát mắng chửi.

“Chúc Tử Lộ...Tôi không biết cậu lại thẳng thắn đến vậy, chẳng qua ở đây không được, chờ chúng ta hiểu nhau thêm chút nữa đã.” Lạc Thiệu Dã không biết là thật sự nghe không hiểu hay là giả vờ nghe không hiểu, mặt không đổi sắc nói xong còn chìa ra cho Chúc Tử Lộ một cái mỉm cười có lỗi vì ‘Tôi không thể thỏa mãn cậu’.

@! #\$\$%^&.....

Chúc Tử Lộ tức giận muốn nổ tim, một tay đè ngực, một tay cầm lấy ‘Ta vì sao lại là một cây củi’ vỗ phành phạch lên mặt bàn học.

A

~ đi chết đi ~ đi chết đi ~ đi chết đi!

“Chúc Tử Lộ, có muối sao? Nhưng mà cậu làm như vậy hẳn là đập không được đi? Hơn nữa quá lớn tiếng sẽ ồn đến phòng bên cạnh.” Cậu chưa từng thấy qua có người dùng phương pháp ôm cây đợi thỏ như vậy để đập muỗi, mà dùng cái loại phương pháp này muỗi có muốn bay qua cũng sẽ bị quạt đi thôi.

“A

” Tức chết mất ~ tức chết mất!

Chúc Tử Lộ quát to một tiếng, đổi sang cầm gối quạt mạnh vào tường.

“Nhân tiện giúp một tay.” Lạc Thiệu Dã thấy thế lấy gối của mình đưa sang, đập gối cho đều sẽ ngủ ngon hơn một chút.

“A

~~ này thì nhân tiện nhân tiện nhân tiện!!!” Chúc Tử Lộ túm lấy gối của Lạc Thiệu Dã, nắm chặt hai cái gối nhảu đầu của Lạc Thiệu Dã ra tay cùng một lúc.

“Chết tiệt! Chúc Tử Lộ cậu nổi chứng thần kinh hả?”

Thế là những âm thanh từ phòng 832 truyền ra ngoài, như là đánh này, quạt này, gào thét này, cứ tiếp tục ~ tiếp tục ~ tiếp tục...

Ngay cả sáng sớm cũng không được an bình hết như vậy.

Reng reng reng

Mẹ nó! Sáng sớm tỉnh mơ ai đi bán kẹo kéo vậy (nguyên tác là hái chuối, mình sửa cho giống, dễ hiểu hơn)?
Ồn chết người đi được!!!

Chúc Tử Lộ vui đầu chôn xuống dưới gối, còn dùng chân cuộn chặt lại, tiếng chuông đồng hồ báo thức chói tai vẫn duy trì liên tục không ngừng. Cậu ghét nhất chính là cái loại đồng hồ báo thức chỉ biết reng reng reng này! Hoàn toàn chỉ là tạp âm, sáng sớm bị loại tiếng chuông này đánh thức làm sao có thể có tâm tình tốt được.

Reng reng reng

“A

~” Chúc Tử Lộ gào thét trong chăn bông, thế mà thanh âm vẫn không chơi nổi tiếng đồng hồ.

Chịu không nổi nữa, cậu đứng lên đi đến giường đối diện, giữa tiếng đồng hồ báo thức như vậy mà tên kia còn ngủ như heo.

Cậu cầm lấy đồng hồ tắt tiếng chuông chói tai đi, xong rồi...thả nó xuống. Không! Cậu mới không tử tế như vậy!

“Này thì reng này thì reng này thì reng này thì reng này thì reng này thì reng!!! Này thì reng...” Chúc Tử Lộ cầm đồng hồ báo thức đập loạn lên người Lạc Thiệu Dã đang ngủ như chết.

“Chúc Tử Lộ cậu lại điên cái gì nữa vậy!” Lạc Thiệu Dã bị đánh đau đến tỉnh luôn, giấc mơ dở dang vốn đang tốt đẹp ngay cả một chút hình ảnh cũng quên sạch sẽ.

“Còn dùng loại tiếng chuông quỷ quái này đánh thức tôi, tôi thì đi mượn dao chặt thịt chém cậu!” Chúc Tử Lộ nói xong ném đồng hồ báo thức lên người Lạc Thiệu Dã.

Lạc Thiệu Dã một tay xoa xoa thân mình bị đánh đau, một tay nhặt đồng hồ lên, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn...thôi xong ~ đồng hồ báo thức 329 mới mua cái chuông đã không ra hình dạng, khối cần chẩn đoán, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

“Chúc Tử Lộ, cậu đây là có ý gì?” Lạc Thiệu Dã tức giận, giơ một chân đạp văng cửa phòng tắm, vươn tay chụp Chúc Tử Lộ đè lên tường.

Chúc Tử Lộ vẻ mặt ngạc nhiên trong miệng vẫn còn nhét một cái bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt.

“Ý ì à ý ì? (Ý gì là ý gì?)” Chúc Tử Lộ cực kỳ gian nan mở miệng, tiếp tục miệng sùi bọt, tay trái vẫn theo quán tính chải chải hai răng cửa dưới.

“Tôi nghĩ cậu rất có ý kiến với tôi. Nói thẳng là cậu nhắm vào tôi.” Lạc Thiệu Dã khoanh hai tay trước ngực, hung hăng gây sự, rất có khí thế.

“Có sao?” Chúc Tử Lộ nhướn mày, người này đến bây giờ mới phát hiện ra? Cậu ta có não không vậy? Ở chung dễ đến một tuần mới phát hiện.

Hừ! Cậu không thừa nhận đấy, xem tên này có thể làm gì

~“Có, bớt giả bộ đi, rốt cuộc cậu muốn thế nào?” Lạc Thiệu Dã vuốt mấy mảnh bọt bị Chúc Tử Lộ phun lên mặt, vẫn còn mang một chút hương bạc hà, thẳng nhai này...Hiện tại Chúc Tử Lộ làm cái gì cậu cũng

2. Chương 2

Thời gian: không biết, hai người đang bận mắt to trừng mắt nhỏ không rảnh rỗi chú ý mấy chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi này.

“Bắt đầu từ hôm nay.” Chúc Tử Lộ nói, nhìn nửa thân trên trần trụi của Lạc Thiệu Dã, đối với cái khối da màu mạch này nhìn sao cũng thấy không vừa mắt.

“Được, muốn đấu cái gì trước tiên?” Lạc Thiệu Dã sẵn khoái đáp ứng, thuận theo ánh mắt kỳ quái của Chúc Tử Lộ vẫn nhìn chăm chú ngực mình cúi đầu tự nhìn bản thân. Ừm! Thực sự là vóc người quá được, không có gì để soi mói.

Nhưng mà thằng nhãi này sao phải nhìn chăm chú đến mức quần chặt như thế? Muốn làm cái gì nha?

“Nhìn cái gì? Thích lắm hả?” Lạc Thiệu Dã nhện không được trêu chọc, cố gắng ưỡn ngực, ác ~ đúng là nam nhân trong nam nhân, quả nhiên là một khối cũng không thiếu!

“Hừ! Lột ra thành từng mẩu như da gà con thì đây còn thích.” Đến lúc đó sẽ tháo từng đầu khớp xương kia, nhai nguyên bộ thịt kia, cái đồ ưa khoe thân, thua rồi thì đây cho cởi truồng chạy, đồ ưa khoe, đây cho khoe.

Chúc Tử Lộ nghĩ đến thắng lợi, đắc ý, khoe miệng từ từ nhếch cao lên.

“Đồ nhãi con thật đúng là biến thái. Nhanh lên! Tôi cho cậu quyết định, cậu không nói thì để tôi.” Lạc Thiệu Dã không kiên nhẫn nổi nữa.

“Trước tiên phải đặt quy tắc. Chúng ta không đấu cái loại gì mà thắng bại liếc mắt đã rõ ràng, nhất là hành vi bạo lực, không chỉ mình tôi, toàn bộ thế giới đều không cho phép. Nếu như cậy mạnh, tôi sẽ khinh thường cậu.” Chúc Tử Lộ chu chu môi, má phụng phịu, ngón tay cũng sắp chọc đến chóp mũi Lạc Thiệu Dã. Cậu tự ra oai phủ đầu, chú ý bảo đảm an toàn của mình trước tiên.

Có vài chuyện rất là đáng tiếc, nhiều người khác nhau một trời một vực, vốn sinh đã kém cỏi lớn lại không tốt, Chúc Tử Lộ vẫn còn tự biết lượng sức mình. Cậu chính là muốn thắng rồi tận lực ngược đãi Lạc Thiệu Dã, không có lý do gì mà chọn mục mình thua thiệt để cho tên kia thắng, đúng không?

Trước tiên ngăn chặn phân nửa khả năng vừa qua cửa đã thất bại, còn lại chính là vấn đề về xác suất cùng với chỉ số thông minh, cậu đỉnh như thế, thắng chắc, chớ sợ chớ sợ!

“Được rồi ~ đã nói cho cậu chọn hạng mục rồi, còn vận vẹo đủ điều như bà mẹ là cái quỷ gì vậy? Là con trai thì sẵn khoái chút đi.” Lạc Thiệu Dã phi thường không kiên nhẫn ~ không kiên nhẫn ~ không kiên nhẫn

~Cố nhịn! Nói cậu không phải con trai? Thua thì đây cho mặc đồ nữ, chúng ta xem ai không phải con trai!

Chúc Tử Lộ giận quá hóa cười, lần thứ hai sớm vì thắng lợi mà cảm thấy hân hoan từ đáy lòng.

“Vậy thì so luôn, xem ai đến phòng học trước.” Vừa nói xong, Chúc Tử Lộ cầm túi đã xếp sẵn từ tối hôm qua bỏ chạy.

Phía sau vang lên tiếng chữ thề cùng với tiếng la hét đầy tức giận của Lạc Thiệu Dã, bối rối và thất vọng.

Ha ha ha...Cái tội thích mặc đồ lót ngủ, ngay cả rửa mặt đánh răng cũng chưa luôn, thua là đáng đời đồ không biết suy nghĩ, ha! Ta thắng chắc thắng chắc thắng chắc

Chúc Tử Lộ vui sướng ngâm nga bài ‘Hãy gọi tôi là số 1’, vui vẻ nhảy nhót trên cả đoạn đường, từ tầng tám nhấn thang máy đi xuống. Đi vào thang máy chỉ có mỗi mình, cậu soi gương sửa sang lại tóc, thật là đẹp trai a Tiểu Lộ Lộ, ày da ~ cả người con mẹ nó thật hài lòng.

Lạc Thiệu Dã là nô lệ của ta ~ nô lệ nô lệ nô lệ! Muốn bảo hấn mặc đồ nữ chạy mười vòng quanh vườn trường rồi lại cởi truồng chạy thêm năm trăm lần! Ya ~ thực sự là lòng siêu vui vẻ nha

~Cửa thang máy vừa mở, một hình bóng thoáng qua, gió thổi cỏ lay chỉ trong một quãng thời gian thường gọi là một chớp mắt.

“Chúc Tử Lộ! Cậu là con rùa hủ ~ Tôi đi trước một bước đây!” Lạc Thiệu Dã dùng tốc độ ánh sáng chạy từ ký túc xá cao tám tầng, vọt tới tầng một lầu học, tốc độ vượt qua quán quân chạy 100m Trương Côn Lôn, còn thắng cả Dash Parr phim The Incredibles bên kia bờ Thái Bình Dương.

Căn cứ theo bản ghi lại trong sách Kỷ lục thế giới – ngài sói quỷ đã nói: “Tốc độ chân chính là không thể nhìn thấy, giống như lúc Lạc Thiệu Dã vượt qua Chúc Tử Lộ, bạn không biết là chuyện gì xảy ra, chờ lúc phát hiện ra, thì trong nháy mắt đã lạc hậu ba nghìn năm ánh sáng.”

Nói ngắn gọn là: Lạc Thiệu Dã chạy trước Chúc Tử Lộ. Chúc Tử Lộ không tin cũng không cam lòng, trong đầu hẳn chỉ còn lại một chữ mà nằm đó trong ‘Kim chi ngọc diệp’, chàng Quốc Vinh đã hát cho nàng Vịnh Nghi – đuổi theo!

Phòng học càng lúc càng gần, một ván này thắng bại ngay trước mắt, rốt cuộc Chúc Tử Lộ vẫn không thể vượt được Lạc Thiệu Dã sao?

Lạc Thiệu Dã mắt thấy Chúc Tử Lộ cũng sắp đuổi kịp, còn kém một chút, cậu mở ra cánh cửa thắng lợi, bước qua ngưỡng cửa cũng là đích đến, phát ra tiếng cười càn rỡ chói tai nhưng đầy sung sướng.

“Ha ha ha...Chúc Tử Lộ, từ hôm nay trở đi tôi sẽ thật cẩn thận mà ‘thương yêu’ cậu.” Lạc Thiệu Dã lộ ra dáng tươi cười tà ác, lúc cậu quay đầu lại thì Chúc Tử Lộ vừa vọt nhào vào lòng cậu. Lạc Thiệu Dã vui vẻ một tay khoác lên vai Chúc Tử Lộ, một tay nâng cằm cậu ta lên, kiêu ngạo khoe khoang thắng lợi.

Chúc Tử Lộ hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, tất cả kế hoạch ngược đãi tà ác mới vừa thành hình đã chết từ trong trứng nước, cậu nào chỉ là thất vọng, quả thực là tuyệt vọng a ~ không biết Lạc Thiệu Dã sẽ chinh cậu sao đây?

Cười đến gian trá như thế, cậu trừng.

“Chúc Tử Lộ ~ cậu có nghe thấy không, tôi nói tôi sẽ thật cẩn thận mà ‘thương’ cậu.” Lạc Thiệu Dã cố ý nhấn giọng, biểu tình âm hiểm chỉ có người hiểu mới thể hội hết.

“Chết tiệt! Nghe thấy rồi!” Chúc Tử Lộ hất cái tay Lạc Thiệu Dã đang đặt trên cái cằm nhọn của mình đi, hận không thể một ngụm cắn đứt nó, trừng mắt trừng đến độ sắp rớt ra luôn.

“Ôi ôi... Hai vị đi muộn, thật cao hứng hai người có thể vừa bắt đầu học kỳ đã bồi dưỡng ra được một ‘tình cảm’ sâu – sắc đến như vậy, nhưng mà chúng ta vẫn phải học cái đã, xin đừng gây trở ngại quyền lợi nghe giảng của các bạn khác.” Ngài giáo sư già đầy kính lão, nét tươi cười trên gương mặt bởi vì tràn ngập nếp nhăn mà có vẻ quá mức thâm ảo, làm cho người ta không dễ dàng lý giải.

Hai người lúc này mới phát hiện mình đã đi học muộn nửa giờ, lớp ngồi đầy người, toàn bộ đều đang dùng ánh mắt thâm ảo không thuộc về tuổi thanh niên nhìn bọn họ. Ánh mắt kinh ngạc xong chuyển thành hiểu rõ, hiểu rõ xong chuyển thành tiếp thu bao dung, ngập tràn ngưỡng mộ không gì sánh được.

Xong phim! Lần này lớn chuyện rồi...

Mất quét một vòng, chỉ còn lại một hàng có hai vị trí cách xa nhau nhất, Lạc Thiệu Dã đến trước ngồi bên trái, Chúc Tử Lộ đang định chạy tới ngồi bên phải, một dãy người trong nháy mắt di động, hở ra khoảng trống bên cạnh Lạc Thiệu Dã cho Chúc Tử Lộ.

Chúc Tử Lộ một trận xấu hổ, muốn làm khó dễ lại không dám, sờ sờ mũi, phiền muộn ngồi xuống, quay đầu tàn bạo trừng Lạc Thiệu Dã.

Xung quanh hình như có tạp âm, còn có hơn mười dòng điện rất mạnh mẽ chiếu đến cậu, Chúc Tử Lộ quay đầu nhìn quanh, tất cả lại bình thường.

Giáo sư chỉ đơn giản giảng giải một chút đại cương chương trình học, sau đó để lại thời gian cho mọi người tự giới thiệu, xong rồi chọn cán sự, hệ thống quan lại phải hình thành trước tiên, sau này mới có phương tiện xử lý mọi chuyện.

Chẳng qua nói thật, mới khai giảng ngày đầu tiên, mọi người kỳ thực cũng không quá quen biết.

Mặc dù cũng có vài người bởi vì đến kỳ tức xá sớm nên làm quen rồi, vẫn có một bộ phận rất lớn là lần đầu tiên gặp mặt. Thử tính mỗi người đều có ba mươi giây tự giới thiệu, không ẩn tượng vẫn là không ẩn tượng, ngay cả tên cũng nhớ không nổi.

Nhưng hai người kia là ngoại lệ.

Lạc Thiệu Dã cùng với Chúc Tử Lộ được chọn ra vì nhân dân phục vụ, trở thành hai người đầu tiên trong lớp chúng ta đảm nhận chức vụ lớp trưởng và lớp phó vinh quang (nguyên tác: trưởng ban và phó ban, mình sửa cho giống).

Bởi vì hành động kinh thế hãi tục trong lần đến lớp đầu tiên của hai người này đã khiến cho nhân dân chú ý cao độ, ẩn tượng...khắc sâu đến cực điểm.

“Chết tiệt! Đều là do cậu ‘thi đấu’ mà ra!” Chúc Tử Lộ tức giận nắm một nắm lên đùi Lạc Thiệu Dã.

“Này! Liên quan gì đến tôi!” Lạc Thiệu Dã nắm lấy tay Chúc Tử Lộ, còn nói khinh bỉ bạo lực, bản thân người này chính là xuất thân từ tập đoàn bạo lực đi! Hết động khẩu lại động thủ.

Hai người kéo tay qua về thật khí thế, mắt trừng đối phương một bước cũng không chịu thoái nhượng.

“Ôi ~ ngày hôm nay đến đây đã.” Ngài giáo sư đẩy đẩy kính lão, ánh mắt dừng lại trên người Lạc Thiệu Dã cùng với Chúc Tử Lộ qua lại vài lượt, sau đó nhìn chăm chú hai bàn tay nắm nhau khăng khít kia, lộ ra nét mỉm cười càng thêm thâm ảo, gật đầu với hai người, ra khỏi phòng học.

Chúc Tử Lộ vội vàng rút tay mình ra, dùng chân đạp thêm cho Lạc Thiệu Dã một cái.

“Mẹ nó! Chúc Tử Lộ!” Lạc Thiệu Dã quá mức tức giận, đến lúc nhớ ra mình vừa mới thắng được trận quyết đấu đầu tiên, khuôn mặt dữ tợn bỗng nhiên mỉm cười nói: “Chúc Tử Lộ, cậu chưa nhớ ra tư cách hiện tại của mình đi? Tôi thắng cậu nha ~”

Lạc Thiệu Dã tốt bụng nhắc nhở Chúc Tử Lộ, nhận rõ hiện thực đi nhóc con! Cuộc đời này chính là tàn khốc như vậy đó, đây là con đường mà cậu lựa chọn.

“Không cần cậu nói, dù sao thì...đến tuần sau cậu sẽ phải chết.” Chúc Tử Lộ không nản lòng, cậu vẫn sẽ nhìn về tương lai mà hy vọng, nắm chặt hai tay, chấp nhận số phận tuần này.

Hai người lại bắt đầu không ai nhường ai ngưng mắt nhìn đối phương, tính toán một tuần này cùng với từng tuần sắp tới.

Cùng lúc đó, tất cả cán sự chuyên ngành quảng cáo của Đại học Dương Quang đã chọn lựa xong.

Chẳng qua, trận quyết đấu giữa các bậc nam nhi thì mới chỉ chính thức bắt đầu.

.
. .

3. Chương 3

Hiếu lăm là bắt đầu từ lúc nào, không ai biết, thế nhưng hiếu lăm cũng như lời đồn, đều giống quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, cứ thế cho đến lúc không thể cứu vãn được nữa.

Hiếu lăm không hay ho này phát sinh vào một ngày nọ, hai người đều không buồn để ý quá nhiều, lúc chuông reo tan học họ vẫn coi như chỉ là một ngày bình thường.

Chẳng qua dễ quên chỉ có diễn viên, còn tất cả khán giả đều siêu đẳng thông minh, đã gặp qua là không quên được.

Về điểm bắt đầu của hiếu lăm, chúng ta hãy cùng trở lại ngày khai giảng, cũng chính là thời gian xảy ra trận quyết đấu đầu tiên.

Căn cứ theo phiên bản tin tức được lưu truyền, chuyện tình của Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ được bắt đầu như sau.

Cũng không hiểu nổi mọi người làm sao mà biết về những phần chỉ có hai người bọn họ, nhưng chúng ta được giải thích như thế này:

Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ gặp nhau là từ hai ngày trước khai giảng lúc bắt đầu chuyển vào ký túc xá. Lúc đó, Chúc Tử Lộ đang chuyển tất cả hành lý tùy thân, muốn đến phòng ở nằm trên tầng tám ký túc xá của mình.

Ngay lúc cậu bận rộn kéo đủ bao lớn bao nhỏ gì đó thì vừa vặn đụng phải Lạc Thiệu Dã ở ngay cửa vào ký túc xá. Lạc Thiệu Dã là một thanh niên cực kỳ nhiệt tâm, không nên hỏi dân chúng vì sao mà biết, bởi vì không như vậy thì mọi chuyện không phát triển được. Nói chung, Lạc Thiệu Dã nhiệt tâm giúp Chúc Tử Lộ cầm lấy hành lý chuyển mọi thứ này nọ đi.

Cứ thế cho đến lúc đứng trước cửa phòng 832, Lạc Thiệu Dã mới ý thức được Chúc Tử Lộ là bạn cùng phòng một năm này của mình, hai người đứng trước cơ duyên kỳ diệu, ngừng mắt nhìn đối phương, bật cười.

Không nên hỏi vì sao lại là ‘bật cười’, có thể là vì từ dùng để hình dung tiếng cười cũng không nhiều lắm. Xem chuyện bất quá thì phải xem trọng điểm, chi tiết không quan trọng, bởi vì chi tiết bên trong mọi chuyện bất quá đều là lỗ thủng (ý là không rõ được).

Một đôi thanh niên ngẫu nhiên quen biết, rất nhanh liền thăm đánh giá nhau rồi nảy sinh hảo cảm.

Lạc Thiệu Dã cao to cường tráng, có cái trán đầy anh khí cùng với khuôn mặt tươi sáng như vận động viên nổi tiếng trên sân bóng, tính cách thì rộng rãi hào sảng.

Chúc Tử Lộ gầy mảnh thon dài, là loại mỹ thiếu niên như gió dưới ánh mặt trời (câu này đoán =.=), thú vị chính là cậu còn là một người thích đọc sách thích nghe nhạc, thoát nhìn có thêm một chút phong độ của người trí thức, um...đấy là nếu như cậu không mở miệng nói chuyện.

Hai người bọn họ khác nhau đến như vậy, lại ghép lại hòa hợp đến như vậy, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy đối phương đã vô cùng thích cái người đứng ngay trước mắt mà ngoại trừ giới tính ra thì tất cả đều tuyệt nhiên bất đồng với mình kia.

Bọn họ tin tưởng sâu sắc lẫn nhau ngay trong chớp mắt gặp nhau. Như vậy thực sự đã là tuyệt đẹp, thế nhưng còn có biến đổi thất thường càng tuyệt đẹp hơn...

Cái gì? Đằng ấy nói một đoạn trên này là sao chép? Đây không phải sao chép, bất quá cần một chút danh ngôn mới ra vẻ rất có không khí văn nghệ cùng với một chút uy lực truyền kỳ không thể kháng cự, trọng điểm là đoạn phía dưới này, muốn nghe thì lui xuống đừng có cắt ngang.

Khụ khụ...Đúng vậy, biến đổi thất thường thì càng thêm tuyệt đẹp.

Ngắn ngủi hai ngày ở chung đã làm Lạc Thiệu Dã cùng với Chúc Tử Lộ phát hiện mình cùng với đối phương tâm hồn hòa hợp. Chuyện càng không xong chính là hòa hợp này không đơn giản chỉ là tâm hồn, mà còn bao gồm cả thân thể.

Căn cứ theo bằng chứng từ người chứng kiến số hiệu 13823, cái đêm cùng ngày mà mọi chuyện phát sinh, cậu này vừa lúc đi ngang qua phòng 832, từ trong căn phòng truyền ra những thanh âm đứt quãng.

[Thiệu Dã...Mặc...quần áo vào...] Người nói lời này nghe giọng cực kỳ xấu hổ.

[Vì sao? Cậu có thể không nhìn mà?] Người nói những lời này, căn cứ câu trên hẳn là cậu trai tên Thiệu Dã, ngữ điệu của cậu ta thật giống như Tây Môn Khánh đùa giỡn Phan Kim Liên.

[Tôi...] Đoạn sau thì 13823 nghe không rõ lắm, thế là cậu thả mỳ gói dán mắt lên cánh cửa, chú thích, trong lòng cậu chỉ là ôm tâm tình quan tâm đến toàn bộ thể giới cho nên mới ‘lắng nghe’ mà thôi.

[...cậu muốn sờ...] Sau rồi 13823 nghe được một câu không rõ lắm như thế qua cánh cửa.

Nguy rồi! 13823 buông cánh cửa nhảy tung tung, có trò hay để xem rồi! Sau khi dọn vào ký túc xá đến giờ vẫn chưa có mạng máy tính, tất cả mọi người buồn chán đã lâu ngày. Không nói hai lời, lập tức chiêu tập anh em bạn bè mới quen, giường trên gọi giường dưới, ra trước gọi ra sau (này là đoán luôn), một đồng nam sinh trong chớp mắt tập hợp ra làm chứng ngay tại hiện trường, chính là ngoài cửa phòng 832 – lắng nghe thanh âm của thế giới.

[Chúc Tử Lộ...cậu lại thăng thần đến vậy...] Đây là giọng của cái người tên Thiệu Dã, cho đến lúc này 13823 mới biết được nguyên lai người kia tên là Tử Lộ.

Tạm thời không nói đến chuyện cậu ta cùng với bảy mươi hai vị học trò (của Khổng Tử, Tử Lộ là tên tự của Trọng Do, học trò Khổng Tử.) có quan hệ gì, kế tiếp, cư nhiên là một trận thanh âm đánh vào nhau mãnh liệt, ba ba ba, loại âm thanh mà tất cả sinh vật giống đực từng xem qua loại phim bắt đầu bằng chữ A (AV) ở đây đều không xa lạ.

[Tử Lộ...quá lớn tiếng sẽ ồn đến phòng bên cạnh...] Thiệu Dã cậu nói câu này thật là không có lương tâm, muốn làm còn không cho người ta kêu, toàn bộ nam giới ở đây nhất trí phỉ nhổ cậu, xin đừng trở ngại bọn họ lắng nghe thanh âm của thế giới.

Hơn nữa ngay cả phòng bên cạnh cũng nhảy ra đây nghe rồi, cái gì là lo ồn đến phòng bên cạnh? Đừng nói chuyện này nữa, tiếp tục tiếp tục, đừng có ngừng

~[A

] Nam sinh tên là Tử Lộ này kêu cũng thật thê thảm.

Mọi người mặt đỏ tới mang tai, người tâm địa thiện lương trong lòng còn mọc lên một nỗi đồng tình phát ra từ gan ruột, nhất định là rất đau.

[A

~~] Tiếng đánh vào càng thêm kịch liệt, một tiếng rồi lại một tiếng.

[Kiền!] Bọn họ nghe được cực kỳ rõ ràng, đây là nam sinh tên Thiệu Dã, một trợ từ thể hiện động tác đầy uy mãnh, hoàn toàn biểu lộ cả về con người và tính năng, cùng với hành vi và tâm tình.

Nhất định là X ra rồi, mọi người hồi tưởng nội dung phim mình từng xem qua, đều tự động ghép vào công thức quen thuộc.

Oa ~ cuộc sống đại học thực sự quá kích thích nha! Cuối tuần đầu tiên còn chưa đến đã kích thích như vậy, lúc trước chọn ở ký túc xá quả nhiên là quyết định chính xác, ba a mẹ a, con trai cảm kích hai người!

Mọi người đều ghi nhớ số phòng 832, lại nhìn biển hiệu một chút – chuyên ngành quảng cáo, Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ, ừ...nhớ kỹ hai người, lần sau trên đường gặp được nhất định phải chào hỏi. Chúng ta sinh ra lớn lên trong một thời đại cởi mở, không hề kỳ thị loại chuyện này, ngược lại, chúng ta kính nể hai người!

Biết bao nhiêu là vĩ đại a ~ xin hai vị nhất định phải tiếp tục như vậy, hãy vì những sinh viên buồn chán như chúng ta mà sáng tạo ra những âm thanh còn tốt đẹp hơn nữa!

Tất cả nam giới ở đây chấp tay thành chữ thập, cúi đầu, mang theo niềm cảm kích từ sự thỏa mãn không hiểu được cùng với nỗi buồn phải tạm chia ly, hướng đến hai người trong phòng dâng lên lòng biết ơn cao nhất.

Ngày ngày thứ hai sau khi vụ án xảy ra, bọn họ cuối cùng cũng may mắn gặp được đôi nam diễn viên đêm qua đã chế tạo nên thanh âm của thế giới.

Căn cứ bản ghi chép các lời tường thuật, buổi sáng ngày hôm đó hai người đều vì kích thích tới hôm qua cho nên ngủ dậy muộn, Chúc Tử Lộ suy yếu đến mức phải đi thang máy, mà Lạc Thiệu Dã lại tinh thần mười phần chạy bộ xuống lầu.

Chúc Tử Lộ nhất định rất đau...Những người may mắn được thấy Chúc Tử Lộ bằng xương bằng thịt đều nói lúc cửa thang máy mở ra, trên gương mặt nhỏ thanh tú của Chúc Tử Lộ là một đôi mày rất đẹp đang nhíu chặt.

Cậu ta một đường chạy đuổi theo Lạc Thiệu Dã, Lạc Thiệu Dã chạy mà vẫn quay đầu lại liếc mắt đưa tình với Chúc Tử Lộ, cười...*** đang, miệng còn không ngừng nói: [Xem ra lần này tôi thắng chắc rồi!]

Lạc Thiệu Dã càng nói, sắc mặt Chúc Tử Lộ càng kém.

Thế là mọi người đoán ra được tình tiết nội dung như sau:

Buổi tối hôm qua, Lạc Thiệu Dã không biết tiết chế chộc diên Chúc Tử Lộ, thế là Chúc Tử Lộ quyết định muốn change (đổi vai) với Lạc Thiệu Dã, Lạc Thiệu Dã ăn quen mùi rồi nên không muốn, thế là hai người liền quyết định dùng chạy bộ thắng thua để quyết định.

Mà căn cứ theo nội dung một tên nằm vùng cùng lớp của đôi nam diễn viên cung cấp, lúc đó chỉ kém 0.01 giây, Chúc Tử Lộ nuốt hận thua Lạc Thiệu Dã.

Lạc Thiệu Dã ngay trước mặt toàn bộ bạn học, cất lên lời lẽ hùng hồn, cười...*** đang nói như thế này: [Chúc Tử Lộ, từ hôm nay trở đi tôi sẽ thật cẩn thận mà thương yêu cậu.]

Chuyện sau đó, chúng ta hãy phỏng vấn một nhân viên dạy học lâu năm, ngài đẩy đẩy kính lão trên sống mũi, lộ ra nụ cười ái muội mà thâm ảo, dùng giọng nói khàn khàn có thể so với lá rụng giữa gió thu, tùy thời đều có khả năng tắt thở tổ cáo: [A ~ không có gì không có gì ~ loại chuyện này thầy thấy nhiều rồi, ha ha...Cặp đôi mới cực kỳ ân ái a ~ trong lớp mà tay cũng nắm lại với nhau, người trẻ tuổi ngày nay a ~ ô ha ha ha ôi ôi ôi...]

Không có gì không có gì, người già kích động một chút, không phải lo lắng.

Tất nhiên, toàn bộ sự kiện đã phát triển đến như vậy, mà nhờ có nhân viên nằm vùng đổ dầu vào lửa cộng với tiềm năng rộng rãi, trong vòng một ngày ngắn ngủi, toàn bộ sinh viên chuyên ngành quảng cáo trong lớp quyết định hóa thân thành thiên sứ nhỏ bí mật, thủ hộ đôi tình nhân đồng tính đầu tiên xuất hiện ở lớp chúng ta. Ngoại trừ đề cử hai người trở thành lớp trưởng lớp phó, còn thành lập trang web hội viên ngầm riêng, cung cấp tình hình mới nhất gần đây trên con đường tình yêu của hai người cho các thành viên khác được rõ.

Cùng lúc đó, hai người chẳng biết gì kia vẫn còn chen chúc trong không gian chật ních đầy sinh viên ở nhà hàng, phấn đấu vì bữa trưa quan trọng trong ngày.

Rõ ràng là nhà hàng đầy người, lúc Chúc Tử Lộ cùng với Lạc Thiệu Dã đi đến một cái bàn, cực kỳ may mắn, người ở bàn này đã đi rồi, Lạc Thiệu Dã ngồi xuống xong liền sai sử nô lệ một tuần này của mình, chính là Chúc Tử Lộ, đi mua cơm trưa.

“Đưa tiền đây! Chưa thấy qua sai người ta còn muốn người ta tự trả tiền.” Chúc Tử Lộ, kẻ chiến bại ván đầu tiên, héch cầm nói. Từ lúc thua Lạc Thiệu Dã, tâm tình cậu vẫn rất tệ hại.

“Chúc Tử Lộ, cậu nói chuyện với tôi hần là về mặt nên ôn hoà một chút đi, hiện tại tôi thế nhưng là người quyết định quyền sống chết một tuần này của cậu nha!” Lạc Thiệu Dã, kẻ chiến thắng ván đầu tiên, bởi vì được nếm vị ngon của thắng lợi, tính tình tốt đến dị thường.

Hắn mỉm cười nhìn bộ dạng tức giận của Chúc Tử Lộ, chậm rãi lấy ví ra.

“Đưa hết đây! Chậm như rùa bò! Chậm muốn chết! Tôi còn phải mua nữa.” Chúc Tử Lộ chụp một cái đoạt lấy ví của Lạc Thiệu Dã, tiến vào trong sòng người.

Lạc Thiệu Dã tâm tình rất tốt, cậu không tính toán, ngược lại, Chúc Tử Lộ càng nổi khùng cậu càng có khoái cảm của người chiến thắng.

Nhân tính là vận vẹo, xã hội là hắc ám, Lạc Thiệu Dã...là biến thái.

Đây là kết luận của người sáng suốt.

.
. .
.

4. Chương 4

Thịt dán thịt, Chúc Tử Lộ một đường vượt mọi chông gai, thật vất vả đi qua đoàn người, từng bước nhỏ như hoa sen tiến về phía dãy người đang đứng trước quầy ăn.

Lúc đến được thì một dãy trước quầy sớm đã xếp thành hàng dài, Chúc Tử Lộ trong lòng chỉ có hai chữ ‘Giết sạch’! Chết tiệt! Cự nhiên phải giúp cái tên kia mua đồ, chết tiệt chết tiệt chết tiệt chết tiệt chết tiệt chết tiệt chết tiệt...

Một chữ chả có nhiều ý nghĩa lại giống như bản Đại Bi Chú quay cuồng tuần hoàn trong lòng Chúc Tử Lộ.

Ngay lúc Chúc Tử Lộ vẻ mặt u ám oán hận xếp hàng thì một cô gái đứng ở đằng trước đột nhiên xoay người nhìn cậu một cái, Chúc Tử Lộ kỳ quái nhìn lại.

Chưa thấy qua chàng đẹp trai sao? Muốn số điện thoại di động thì mở miệng đi thôi, cô em cứ nhìn thì đây cũng không thể không biết xấu hổ mà tự lấy ra cho nha, rốt cuộc là có muốn hay không vậy? Nhìn lâu bao nhiêu thì tôi cũng không thể đẹp trai hơn nữa đâu, đã đẹp trai đến cực hạn rồi có biết hay không?

“Này...Cậu có phải là Chúc...chúc chúa Jesus phù hộ cậu. Có muốn đứng lên phía trước không? Này...tôi...tôi...còn chưa nghĩ ra muốn mua cái gì.” Cô gái trong nháy mắt chuyển thành một tư thế cầu xin, cười khúc khích với cậu rồi mở tay phải ra, để cho Chúc Tử Lộ xếp lên phía trước.

“A? Cậu đứng lâu như thế mà còn chưa nghĩ ra sao? Vậy...Cảm ơn nha!” Chúc Tử Lộ ngây ra một lúc, cảm giác có chút kỳ quái thể nhưng không thấy có gì cần cự tuyệt, cực kỳ nhanh nhẹn bước lên một bước.

“Cái này...tôi cũng chưa nghĩ ra.” Cô gái đứng phía trước cũng tự động tránh sang một bên. Tiếp đó toàn bộ đoàn người đều làm ra một tư thế trầm tư đầy tiêu chuẩn, cho phép Chúc Tử Lộ từ sau khi tốt nghiệp cấp ba lại được thực hành nhảy sào, trực tiếp nhảy đến hàng đầu.

“A? Vậy...Cảm ơn nha.” Chúc Tử Lộ giật mình a một tiếng, biểu tình trên mặt không quá tự nhiên giật giật khóe miệng một cái, rất không kiên định lướt qua người ta để mua thức ăn.

Amstrong nói không sai, chen ngang một bước nhỏ, mua thức ăn nhanh hơn một chút. Chúc Tử Lộ ngoài ý muốn thuận lợi mua được hai phần cơm, dưới ánh mắt yên lặng dõi theo sau lưng của mọi người, không mấy may tự giác còn có một chút đắc chí trở lại chỗ ngồi.

Mua xong cơm quay về chỗ, Chúc Tử Lộ thực là đói a ~ vừa định ngồi xuống bắt đầu, giọng nói của người thắng lại truyền đến.

“Chúc Tử Lộ, mua cơm sao không thuận tiện mua đồ uống vậy? Ăn cơm miệng sẽ khô lắm nha ~” Lạc Thiệu Dã đang ngồi nhàn hạ vô sự chờ cơm ăn, cất lên miệng vàng lời ngọc.

“A, nước miếng của cậu không thể tiết ra nhiều một chút sao?” Chúc Tử Lộ không muốn quan tâm, trời đánh tránh bữa ăn, bàn tay đã chuẩn bị mở hộp cơm.

“Chúc Tử Lộ ~ cậu muốn đi mua đồ uống, hay là muốn ở nơi này hô to mười lần [Chúc Tử Lộ năm nhất ngành quảng cáo là đồ bất lực] hả?” Lạc Thiệu Dã cười meo meo, không phải bởi vì tu dưỡng tốt mà là bởi vì thái độ làm người đủ đề tiện, biết đùa giỡn thế nào cho âm hiểm.

“Kiên! Cậu mới bất lực! Đưa ví đây!” Chúc Tử Lộ hộp cơm cũng chưa kịp mở, ngậm oán lần thứ hai ra đi.

“Tạm biệt a ~” Lạc Thiệu Dã mặt mang ý cười đề tiện, phất tay đưa tiễn.

Ha ha ha...Cái kiểu quyết đấu này thật đúng là không tẻ! Trên trời rơi xuống một tên nô lệ nho nhỏ, sai sử thật là tận hứng, thực sự là dùng rất tốt.

Ác ~ tâm tình suốt hai ngày bị Chúc Tử Lộ chọc đến nổi điên quả thực đã trở nên còn bình tĩnh hơn cả tình vân pháp sự nha! Làm con trai quả nhiên là phải quyết đấu định thắng thua, đỡ cho thằng nhãi này suốt ngày không làm sao mà chịu nổi.

Cực kỳ rõ ràng, Lạc Thiệu Dã có sự tự cao tự đại cùng với đắc ý của người thắng.

Lúc Chúc Tử Lộ mang hai ly sữa chocolate trở về, Lạc Thiệu Dã đã ăn cơm, lại còn nói nói cười cười với hai bạn học ngồi cùng bàn. Chúc Tử Lộ từ xa đã nhận ra hai người là cán sự phục vụ mới chọn ra, nghe nói vốn được chọn làm quan hệ xã hội, chẳng qua bọn họ nói đều có bạn rồi, không thích hợp đi quan hệ hữu nghị nữa.

Tuy rằng hai người đổi chức thành công, nhưng mấy lời này vừa nói ra lập tức khiến cho nữ sinh cả lớp nhất trí oán niệm nói thẳng: “Thật đáng tiếc.”

“Cầm, uống sữa của cậu đi!” Chúc Tử Lộ đưa một ly sữa chocolate cho Lạc Thiệu Dã, không khách khí ngồi xuống, mở hộp cơm của mình ra.

“Chúc Tử Lộ ~ cậu nói chuyện không thể đừng có thẳng thừng đến như vậy sao? Thật là...” Lạc Thiệu Dã nhận sữa uống một ngụm, ách...Loại tổ hợp này cậu thật đúng là chưa thử qua, có điều vị cũng không tệ lắm, Chúc Tử Lộ cũng rất biết chọn đồ ăn thức uống.

“Kiên! Ai cho cậu ăn đồ của tôi?” Chúc Tử Lộ vừa mở hộp ra là khuôn mặt lập tức tái mét, món chính bên trong là thịt bò xào tiêu xanh, thức ăn kèm là rau xanh, rau xanh cùng với rau xanh.

So với hộp cơm nguyên bản nào là thịt gà với dưa, ăn kèm là đậu hũ, đậu can cùng với đậu da, cái này kém xa vạn dặm.

“Cậu cũng không nói hộp này là của tôi, đây chỉ tùy tiện chọn một cái ăn thôi.” Lạc Thiệu Dã cũng không có ý định chọc tức Chúc Tử Lộ a, cậu thực sự cực kỳ vô tội, cậu dám dùng một vạn con tinh trùng mà thể là mình thuần khiết.

“Tùy tiện? Vậy cậu sao không đi ăn rác luôn đi! Ăn thức ăn của tôi làm gì!” Hận a ~ ~ ~ hận mới chồng lên thù cũ, kế hoạch báo thù của cậu đối với Lạc Thiệu Dã cấp tốc được bài bố thẳng đến Tây phương.

“Chúc Tử Lộ, cậu nói chuyện vì sao luôn khó nghe như thế? Chẳng qua là ăn chút thức ăn thôi, có cái gì to tát? Cậu ăn cái này cũng sẽ không chết được.” Lạc Thiệu Dã tiếp tục duy trì thái độ thờ ơ, không liên quan đến mình.

Giống như một đại nhân vật nào đó đã nói: “Có nghiêm trọng đến thế sao?”

So với chuyện toàn bộ sinh vật giống đực trên thế giới đều bị bắt lực, không có sự tình gì đủ gọi là nghiêm trọng.

“Lạc Thiệu Dã! Chết tiệt!” Chúc Tử Lộ trực tiếp cho ngực Lạc Thiệu Dã một đấm, cậu chính là ghét ăn mấy thứ này nha!

“Dựa vào! Chúc Tử Lộ!” Lạc Thiệu Dã tức giận nắm lấy cổ tay Chúc Tử Lộ, Chúc Tử Lộ vốn chỉ muốn đấm một cái, tay phải bị nắm chặt, cơn tức liền xông lên, tay trái cũng thêm luôn vào cuộc chiến.

Nhất thời hai người động tác qua lại quá lớn, không nhìn đến hai bạn học ngồi đối diện, không nhìn đến nhà hàng là nơi công cộng, hai người cứ thế đánh lên.

“A...A...Lạc Thiệu Dã! Buông ra!” Thực lực cách xa, Chúc Tử Lộ không địch lại, bị Lạc Thiệu Dã vặn hai cánh tay ra phía sau, toàn bộ nửa người đặt ở trên bàn, đau đến mức nhịn không được rên rỉ.

“Còn không cho tôi dùng bạo lực, nhai nhép nhà cậu mới là đồ bạo lực đi! Động bất động là đánh, người ta nhân nại là có giới hạn, không giáo huấn cậu, cậu cũng quên phải nghe lời, hừ!” Lạc Thiệu Dã thực sự bốc hỏa, cố ý lại dùng lực một chút, rước lấy Chúc Tử Lộ ở phía dưới lại một trận rên rỉ.

“Lạc Thiệu! Cậu không nên đối xử với Bambi như vậy! Đầu giường ồn ào cuối giường hòa nhau...Cậu xem viên mắt cậu ấy đỏ lên rồi kìa.” Một trong hai người cán sự phục vụ tên là Tiểu Quất lập tức đứng lên khuyên can. Oa...nhìn tư thế này, hai người mà còn làm nữa sẽ biến thành SM nha...

Giữa đám đông...làm chuyện này...hảo kích thích hảo kích thích nha ~q(>////////. //////////<)p rō=”” ràng=”” chuyện=”” gì=”” cũng=”” chưa=”” phát=”” sinh,=”” là=”” đang=”” kích=”” thích=”” cái=”” gì=”” a...”” –=”” nhận=”” không=”” được=”” muốn=”” công=”” đạo=”” vãi=”” lời=”” “thông=”” cảm=”” cho=”” bambi=”” một=”” chút,=”” tối=”” hôm=”” qua=”” cậu=”” làm=”” người=”” ta=”” hơi=””

quá,=" con=" trai=" thôi=" ~=" ai=" cũng=" có=" chút=" phong=" độ.=" đại=" trì=" đứng=" lên=" khuyên=" can,=" cậu=" thậm=" chí=" còn=" ôm=" vai=" nhỏ=" của=" tiểu=" quất=" bên=" cạnh,=" làm=" mẫu=" nói=" “cậu=" xem=" tôi=" với=" tiểu=" quất=" hòa=" hòa=" khí=" khí,=" thật=" tốt=" đúng=" không=" ~=" không=" nên=" tổn=" thương=" tình=" cảm=" như=" vậy=" nữa=" ~=" “tôi=" hôm=" qua?=" tối=" hôm=" qua=" cũng=" là=" cậu=" ta=" vậy=" tôi=" trước=" có=" biết=" không!=“ quên=" đi...tôi=" cũng=" không=" thích=" ồn=" ào,=" là=" cậu=" ta=" cứ=" gây=" sự=" với=" tôi.=" lạc=" thiệu=" dã=" thả=" chúc=" tử=" lộ,=" quên=" đi=" ~=" nhìn=" tiểu=" quất=" cùng=" với=" đại=" trì=" người=" ta=" cùng=" phòng=" lại=" cùng=" nhau=" làm=" cán=" sự=" phục=" vụ,=" tình=" cảm=" tốt=" như=" thế,=" mình=" với=" chúc=" tử=" lộ=" cũng=" là=" cũng=" phòng,=" lại=" cùng=" nhau=" làm=" đại=" diện=" lớp,=" không=" cần=" phải=" cứng=" rắn=" quá=" mức,=" cậu=" cũng=" không=" phải=" cái=" loại=" người=" thích=" mang=" thù,=" chỉ=" là=" chúc=" tử=" lộ=" thực=" sự=" cực=" kỳ=" biết=" khơi=" mào=" lửa=" giận=" của=" cậu,=" “tôi=" vậy=" cậu?=" tối=" hôm=" qua=" là=" cậu=" không=" mặc=" đồ=" trước=" không=" nhớ=" à!=“ kiên!=“ hết=" đề=" này=" rồi=" đề=" nọ,=" có=" đề=" thì=" phía=" dưới=" cũng=" dừng=" có=" chọc=" tới=" chọc=" lui=" chứ!=“ cậu=" động=" dục=" hả?=" được=" buông=" ra=" rồi,=" chúc=" tử=" lộ=" ngồi=" trở=" lại=" trên=" ghế,=" mắt=" vẫn=" không=" cam=" lòng=" tròng=" lạc=" thiệu=" dã,=" “tôi=" chọc=" vào=" cậu?=" là=" cậu=" cứ=" nhích=" tới=" nhích=" lui=" đây=" đưa=" tôi=" đi!=“ chuyện=" liên=" quan=" đến=" tiết=" tháo=" quý=" giá=" của=" con=" trai=" lạc=" thiệu=" dã=" sẽ=" kháng=" nghị,=" cậu=" nào=" có=" khả=" năng=" động=" dục=" với=" tên=" này=" a?=" dựa=" vào!=“ bọn=" họ=" đều=" giống=" nhau!=“ cậu=" động=" dục=" với=" cậu=" ta?=" bảo=" cậu=" chết=" một=" vạn=" con=" tinh=" tròng=" cũng=" dừng=" có=" hòng,=" .=" .=" .=" —=" ooo="”>

5. Chương 5

“Này này...chuyện này...này...” Tiểu Quất và Đại Trì cực kỳ khẩn trương đập đập vai hai kẻ thù định mệnh, muốn nhắc bọn họ đây là nơi công cộng a ~ thảo luận chuyện giường chiếu không cần lớn tiếng như thế!

“Gi đó?” Thật sự là bị chọc đến mức chịu không nổi, hai người trong tầm mắt ngoại trừ lẫn nhau ra không dung nạp thêm được kẻ thù nào khác, cho nên mới không tình nguyện quay đầu dùng ánh mắt vẫn còn mang tức giận nhìn về phía hai bạn học rảnh rồi ưa quẩn chuyện người khác.

“Tất cả mọi người đều đang nhìn hai cậu.” Tiểu Quất nhỏ giọng nhắc nhở.

Thế nhưng đợi hai nam diễn viên đã dứt gần hết dây thần kinh bắt đầu nhìn đông rồi nhìn tây, toàn bộ mọi người đều giả bộ không có việc gì tiếp tục cúi đầu ăn.

“Không có a?” Lạc Thiệu Dã kỳ quái ngồi xuống chỗ cũ, nhưng vừa rồi bọn họ ồn ào như thế lại không làm cho ai chú ý thì thật sự là có một chút không bình thường.

Dù cho trong đầu có một tia hoài nghi, Lạc Thiệu Dã cũng vẫn là một người qua loa đại khái, không quá ba giây đồng hồ cậu đã quên nghi vấn vừa rồi.

“Này, đừng có gọi tôi là Bambi nữa! Rất kỳ quái...” Chúc Tử Lộ lúc này mới nghĩ đến chuyện kháng nghị, cậu cũng không muốn thật vất vả thi được thành sinh viên rồi lại phải nhận một cái biệt danh mà lúc còn học tiểu học chính mình đã từng phỉ nhổ.

“Không hề ~ Tiểu Lộ không phải là Bambi sao? Cực kỳ đáng yêu ~ rất hợp với cậu.” Tiểu Quất cười cười, vỗ vai Chúc Tử Lộ.

“Thích hợp...với tôi?” Chúc Tử Lộ co gập khoe miệng, vì sao trước cái vế ‘thích hợp với cậu’ này không phải là ‘cực kỳ man’ hay là ‘siêu đẹp trai’ vậy chứ?

Hỏi rất hay a ~ Chúc Tử Lộ em trai, đáp án này chúng ta hãy để chị Lâm Huy Âm (chị T^T) lừng danh tài nữ trả lời cho cậu.

Chị Lâm Huy Âm: “Đáp án rất dài, chị sẽ phải dùng thời gian cả đời để trả lời, cậu chuẩn bị tinh thần nghe chưa?”

Cảm ơn, tôi hết muốn nghe rồi (T.T)

Cứ như vậy, Chúc Tử Lộ phản kháng vô hiệu, biệt danh Bambi từ đó ra đời.

.....

Đêm đó sau khi trở lại ký túc xá, giữa hai người xảy ra vấn đề mới.

Đầu tiên là Lạc Thiệu Dã, cậu thân là người mới nhậm chức lớp trưởng một lớp thuộc chuyên ngành quảng cáo, nặng lòng yêu nước thương dân, vì vua vì tổ quốc vì xã tắc, thế nhưng quan trọng nhất là cậu đang suy nghĩ – tuần này rốt cuộc mình nên sai sử Chúc Tử Lộ như thế nào?

Chúc Tử Lộ biểu hiện lúc ban ngày, về tổng thể mà nói nghe lời thì có nghe lời, nhưng bản chất vẫn tràn ngập khiêu khích cùng với phản kháng, Lạc Thiệu Dã nghĩ mình thi hành quyền lợi một chút cũng không đủ triệt để.

Mỗi lần cậu nhìn Chúc Tử Lộ nghiêng góc nhìn bốn mươi lăm độ tàn bạo trừng mình thì lại nhớ đến danh ngôn của lão tổ tông – nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình.

Ai biết tuần sau ai thua ai thắng? Ai biết Chúc Tử Lộ thắng rồi có thể thủ hạ lưu tình hay không? Nhìn bộ dạng của Chúc Tử Lộ, nghĩ thôi cũng biết là tuyệt đối sẽ không.

Lạc Thiệu Dã không phải xấu tính từ nhỏ, với cả cậu cũng không có ý hại ai, nhưng có quyền lực không dùng cũng uống nha

~Từ đó chúng ta có thể thấy quyền lực khiến người ta hủ bại, cư nhiên có thể làm cho một thanh niên cực tốt đây chính trực ngốc nghếch như Lạc Thiệu Dã vì suy tư chuyện sai sử người khác mà sa đọa. Hãy để chúng ta từ tận đáy lòng vì hiệp hội quyền tiến bộ của thanh thiếu niên thành tâm mặc niệm ba phút.

Chúc Tử Lộ thấy Lạc Thiệu Dã nhìn mình chăm chú còn có biểu tình đắm chiêu, trong lòng cũng sóng ngầm trào lên mãnh liệt, cuộn cuộn dâng từng cơn – tên này muốn đối xử với mình sao đây?

Buổi tối đầu tiên sau khi bắt đầu quyết đấu, tất cả mọi người cực kỳ khấn trương, thanh niên còn chưa có kinh nghiệm, cần chăm chỉ tôi luyện tôi luyện.

“Bambi ~” Lạc Thiệu Dã mặt mang ý cười, cười đến cực kỳ cố ý.

Ừm...Hình như cũng không có chuyện gì cần bảo cậu ta làm nha. Giúp tôi cởi tất? Ác...Mình cần biến thái đến thế sao? Đi tắm chà lưng...chỉ sợ cậu ta mê mẩn thân thể hoàn mỹ này. Làm bài? Ừm...mới khai giảng lấy đâu ra bài vở.

Nói thật... sinh hoạt trong ký túc xá mới khai giảng thực sự...cực kỳ nhàn rỗi.

Lạc Thiệu Dã, người thắng lần quyết đấu đầu tiên, phần thưởng là sai sử Tiểu Lộ Bambi một tuần, thế nhưng lòng cậu lại xoắn xuýt giữa khủng hoảng và vui sướng.

Cậu phát hiện...cậu không biết phải bảo Chúc Tử Lộ làm gì mới tốt? Lẽ nào một buổi tối tốt đẹp sẽ lãng phí như vậy sao? Sao có thể như vậy được!

(Trên thực tế, khán giả cũng sẽ không cho phép. Orz (ngôn ngữ Internet, giống hình người đang quỳ lạy))

“Chuyện...chuyện gì...” Chúc Tử Lộ mí mắt run run, nghe xong cực kỳ khấn trương.

Mà hậu quả của khấn trương là Chúc Tử Lộ vốn muốn hòa hoãn bầu không khí khó chịu nên ngồi ở trên ghế lay động thử mấy cái lại nhất thời phát sinh bi kịch, lúc chân cậu đạp ra sau một cái thì dùng lực mạnh quá mức, thu lại không kịp, cả người theo đó ngã ngửa ra sau.

“A ~ ~ ~” Bi kịch...rõ ràng là bi kịch, ngay giờ khắc này, ngay giờ khắc Lạc Thiệu Dã gọi tên cậu, phát sinh.

Bảo đây làm sao không hận tên đó cho được!

Chúc Tử Lộ nằm trên ghế, cái ghế nằm trên đất, trọng lực gia tốc toàn bộ phản ánh trên biểu tình thống khổ của Chúc Tử Lộ, mắt rơi ra một giọt nước không cam lòng.

“Bambi, cậu không sao chứ?” Lạc Thiệu Dã hoảng hốt đi đến ôm Chúc Tử Lộ từ dưới đất lên.

“Lạc Thiệu Dã, tôi hận cậu...” Chúc Tử Lộ nghiêng rằng nghiêng lợi, chẳng qua phân nửa là bởi vì phần thân phía sau co rút đau đớn.

“Tôi thực sự không phải cố ý mà! Để tôi xem giúp cậu.” Tâm tình của Lạc Thiệu Dã phải dùng một câu thành ngữ để giải thích, chính là ‘Ta không giết người, người lại vì ta mà chết’. Cậu thật sự lo lắng Chúc Tử Lộ sẽ bị chấn thương sọ não hoặc là sản sinh hậu di chứng nào đó.

Oa...trong phòng chỉ có tôi với cậu ta, nói không liên quan đến tôi thì các người sẽ tin tưởng sao?

Không được không được! Chúc Tử Lộ cậu nhất định không thể có chuyện gì! Cậu mà chết...thì tôi sống không nổi.

Lạc Thiệu Dã nóng ruột ném Chúc Tử Lộ lên giường, hành động quá mức thô lỗ đương nhiên lại khiến cho Chúc Tử Lộ rên lên một tiếng.

Bị thương cấp độ hai a...

“Lưng của tôi...” Chúc Tử Lộ thống khổ vận vẹo khuôn mặt, ngũ quan xinh xắn biến dạng như tác phẩm của Picasso.

Cậu X Lạc Thiệu Dã, muốn mưu sát cũng không phải làm như vậy chứ.

Không đợi Chúc Tử Lộ kịp phản ứng, Lạc Thiệu Dã như là chần trướng lật thân mình Chúc Tử Lộ lại, một cước đặt qua đùi Chúc Tử Lộ, hai tay xốc áo cậu ta lên.

Dựa vào! Thằng nhãi này có bệnh a? Mặc nhiều lớp như vậy?

“Tôi giúp cậu bôi thuốc, xoa bóp là tốt rồi.” Lạc Thiệu Dã tích cực cầm rượu thuốc mang theo bôi lên chỗ tổn thương, rồi dè tay lên lưng Chúc Tử Lộ xoa mạnh.

“A ~ ~ ~ đừng có đụng đến tôi a thằng khốn này! Kiên! Lăn xuống khỏi người tôi! Đừng có cười tôi!” Chúc Tử Lộ lưng đã đau, còn bị Lạc Thiệu Dã thô lỗ cố sức xoa nắn như đòi mạng càng thêm nhức nhối làm cậu liên tục kêu thảm thiết, mảnh liệt giãy dụa.

“Cậu đừng có lộn xộn nữa! Tôi đã cực kỳ khắc chế khí lực! Ê! Cậu mặc đồ nhiều như vậy là muốn chết luôn sao? Cởi rất phiền phức!” Lạc Thiệu Dã kéo áo của Chúc Tử Lộ, lại còn phải chế trụ cậu ta vẫn không ngừng giãy dụa, phiền đến mức cậu lột áo Chúc Tử Lộ luôn, đỡ phải phiền phức.

Ngay lúc này, trước cửa phòng 832 vừa hay lại có người đi ngang qua, tai người này rất đúng lúc nghe được hai câu như vậy.

[A ~ ~ ~ đừng có đụng đến tôi a thằng khốn này! Kiên! Lăn xuống khỏi người tôi! Đừng có cười tôi!]

Cái giọng này...cực kỳ rõ ràng là giọng của cậu em Chúc Tử Lộ.

[Cậu đừng có lộn xộn nữa! Tôi đã cực kỳ khắc chế khí lực! Ê! Cậu mặc đồ nhiều như vậy là muốn chết luôn sao? Cởi rất phiền phức!]

Ác ác...Cái giọng này thì nhất định là giọng của Lạc Thiệu Dã ~ cậu ta quả nhiên hết như lời đồn, có khuynh hướng bá vương ngạnh thượng cung nha!

Buông thùng đồ tắm giặt trong tay xuống, người qua đường Giáp cấp tốc rút điện thoại di động trong túi ra.

“Gọi tổng bộ gọi tổng bộ ~ số 13823 gọi tổng bộ, nghe rõ trả lời...”

Ba mươi giây sau đó, trước cửa phòng 832 ngồi một đồng người sử dụng chai hoặc là chén làm tai nghe, xếp thành một vòng có thể so sánh với gặp mặt câu lạc bộ, ăn mỳ ăn mỳ, uống nước có ga uống nước có ga, toàn bộ hành lang ký túc xá biến thành lễ hội nghe kịch truyền thanh.

“A ~ ~ ~ A...X! Lạc Thiệu Dã! Cậu là đồ cực kỳ thô lỗ!”

“Nói sau! Cậu X nó đừng có xoay đến xoay đi nữa! Cậu như vậy làm sao tôi làm được!”

“X! Còn không phải đều tại cậu! Nếu không thì cậu cút xuống khỏi người tôi đi a! Cậu nặng quá! A a ~ ~ ~!”

Hít sâu ~ ~ ~ thật kích thích, mọi người lắng nghe tình hình chiến đấu kịch liệt trong phòng, có người còn mở máy vi tính, ấn bàn phím cách cách cách cực nhanh, cập nhật nhật ký quan sát.

Theo tiếng bàn phím cách cách cách, trên màn hình từng chữ nổi tiếp từng chữ xuất hiện...

Chúc Tử Lộ bị ép lên giường, Lạc Thiệu Dã như hổ đói bắt được dê non, cậu ta khẩn cấp muốn cưỡi đồ của Chúc Tử Lộ.

[Cậu đừng có lộn xộn nữa! Tôi đã cực kỳ khắc chế khí lực! Ê! Cậu mặc đồ nhiều như vậy là muốn chết luôn sao? Cởi rất phiền phức!] Lạc Thiệu Dã phiền chán mắng to.

Nghĩ không ra Chúc Tử Lộ ban ngày ngoan ngoãn phối hợp, đến lúc hai người đang yêu yêu thì lại tạo trở ngại, dân chúng nên lấy đó làm gương, trăm triệu lần phải cẩn thận.

Hãy nghĩ lại sự tức giận vì những mâu thuẫn xảy ra lúc sinh hoạt chung, mù quáng theo đuổi nó rốt cuộc sẽ gây ra cho chúng ta chuyện gì? Lẽ nào chỉ vì một bộ đồ đã bị mặc thành mười tám bộ mà tạo thành cản trở lúc yêu yêu?

Thức tỉnh a ~ các đồng bào! Đã đến lúc nhân dân làm chủ! Chúng ta phải đấu tranh! Phải có tư tưởng! Nên vì bản thân mà sống! Nên vì nâng cao chất lượng của việc yêu yêu mà nỗ lực...

“Cái này...anh à, không phải là anh lạc đề rồi sao?” Số 13823 ngồi ở bên cạnh, nhin không được nhắc nhở người phụ trách cập nhật nhật ký cho diễn đàn.

“A? Xin lỗi...Tôi học ngành chính trị, bệnh nghề nghiệp...bệnh nghề nghiệp...” Số 74074, quản lý trang web hiện đang học năm hai chuyên ngành chính trị đồ mắt, xấu hổ chỉnh sửa.

.
. .
.

— oOo —

6. Chương 6

.

Giờ học ngày thứ hai, lúc mọi người thấy Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ đi vào phòng học thì toàn bộ há hốc miệng.

Trong “Hồi ký Quất Bì” của Tiểu Quất ghi chép lại như thế này:

Khi bọn họ đi vào, phòng học liền an tĩnh.

Đủ hào quang sáng rực phóng lên mặt bọn họ, tuy rằng phòng học căn bản không có cửa sổ, sắc trời âm u ẩm ướt như chưa từng đông.

Tay Lạc Thiệu như ngư dân công khai biểu thị chủ quyền sông nước Đài Loan, mang ý tứ chiếm hữu nồng hậu hàm súc ôm trên thắt lưng mảnh khảnh của Bambi.

Điều làm kẻ khác phải kinh ngạc chính là Bambi hoàn toàn tương phản với thái độ chống cự hôm qua, tay cậu cật lực nín vai Lạc Thiệu, cả người mềm nhũn vô lực dựa sát vào lòng Lạc Thiệu...

Lẽ nào...chỉ mất thời gian một buổi tối, Lạc Thiệu Dã đã chinh phục được Chúc Tử Lộ ngoan cố quật cường?

Oh my god ~ Lạc Thiệu Dã! Cậu thật sự không uống là nam nhân trong nam nhân!

Quần chúng rất dễ thay đổi, bởi vậy mọi người nguyên bản toàn là thái độ đồng tình với Chúc Tử Lộ đã chuyển hóa thành ánh mắt nhiệt thành mà kính nể, sùng kính nhìn kỹ Lạc Thiệu Dã, cảm giác đôi lông mày anh kia lại có chất lượng thêm một chút.

Ai nấy đều lấy bút dạ tùy thân mang theo ra, muốn thử cải tạo vẽ mày lớn thêm một chút.

Có điều căn cứ theo thuyết tương đối của Einstein, lông mày bằng bình phương của mị lực, điểm này...kỳ thực còn phải chờ Einstein chuyển thể rồi mới có thể nghiệm chứng, các học sinh không cần mô phỏng quá sớm, để tránh khỏi tạo ra sai lầm lớn, lại tăng số lượng cảm phần tập viết trong thiên đường vườn trẻ (làm trò ngốc nghếch ???).

Ngồi xuống! Chúc Tử Lộ ngồi xuống! Lạc Thiệu Dã đỡ Chúc Tử Lộ ngồi xuống!

[A...Đau nhức đau nhức đau nhức...Đồ hỗn đản này! Không nhẹ được một chút hả?] Chúc Tử Lộ nhăn mặt kêu rên, rất giống mấy ông già bị chứng xương cốt lỏng lẻo, động tác chậm chạp có thể sánh bằng Teletubbies*.

Bị Chúc Tử Lộ hung dữ như thế, Lạc Thiệu Dã chắc chắn sẽ ngay tại chỗ mà...thế nhưng chỉ thấy cậu ta như bị sét đánh, khuôn mặt hung dữ cứng đờ giữa chừng, không biết tiếp theo sẽ thế nào.

Đột nhiên, biểu tình của Lạc Thiệu Dã hết như Hải Đại Phú công công bất đắc dĩ phải lấy lòng Tiểu Xuân Tử (trong Lộc Đỉnh Ký), khuôn mặt đang còn dữ tợn như thế mà chỉ trong nháy mắt đã thay bằng nét tươi cười như mùa xuân e thẹn, ngay cả tần suất chớp chớp mắt cũng giống Hải công công như đúc, không phải bàn cãi.

[Bambi ~ như vậy đỡ hơn chút nào không? Tôi để áo khoác trên bàn, cậu nằm úp sấp lên chắc cũng tương đối thoải mái.]

Xem ra...người này nhất định thiếu nợ Bambi rất nhiều tiền.

Nếu như đảng ấy dựa theo Lộc Đỉnh Ký mà đoán như vậy, thế thì đoán sai cực kỳ to lớn rồi!

Nói lại cho rõ nha, đây là một cố sự BL tràn đầy sung sướng, cùng với cái tên cười bầy bà vợ kia một chút quan hệ cũng không có.

Dân chúng có lên mạng biết được tình hình chiến đấu mới nhất hôm qua đều trong lòng hiểu rõ, ánh mắt sáng trưng, suy nghĩ rõ ràng.

Nhìn cái kiểu như vậy còn cần phải nói sao?

Khẳng định là người nào đó đem qua quá mức thô lỗ, không biết tiết chế, không hề cố kỵ, lặn qua lặn lại người ta cho đến tận lúc đi học hôm nay...cái này...cũng vẫn còn...(đã ngoài phạm vi nhi đồng lên mạng được xem, bị Cục tin tức xóa bỏ)

Nhìn mà xem ~ nhìn mà xem...

Biểu tình của Lạc Thiệu Dã là vừa thỏa mãn lại hồ thẹn biết bao nhiêu, đau lòng người ta biết bao nhiêu? Mà biểu tình của Chúc Tử Lộ là trộn lẫn khí hậu ở từng khu vực khác nhau, oán hận biết bao nhiêu, hờn dỗi biết bao nhiêu nha?

Còn có cái gì mà hoài nghi? Còn có cái gì mà do dự?

Tất cả những điều này đều nói cho chúng ta, đáp án...ngay trong lòng đảng ấy thôi!

Lúc vào lớp, giáo sư môn tiêu thụ rất ngứa mắt, yo yo ~ hiện tại sinh viên đều quang minh chính đại nằm úp sấp trên bàn ngủ như thế à? Cho dù là môn bắt buộc lúc sáng sớm tám giờ, cũng không thể trong mắt không có thấy cô gì hết như vậy đi?

Không cho mấy con ghê con này một chút ra oai phủ đầu, hấn các ngươi không biết giáo sư đại học lòng dạ hẹp hòi có bao nhiêu lợi hại!

“Cậu kia, nói cho tôi biết, cái gì là 4P?” Giáo sư đại học yêu nhất là làm trò này: hỏi một câu không có đáp án chính xác. Vì sao có thể làm giáo sư? Chính là vì biết mà còn cố hỏi, hứ!

“A...?” Chúc Tử Lộ nhìn ngón tay chỉ vào mình cùng với ngài giáo sư đang hắng giọng lạnh mặt, chỉ thông thả di động trông mắt, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ tràn ngập nghi hoặc cùng với hơi khàn khàn mê người.

Cậu nằm úp sấp cực kỳ thoải mái như đi vào cõi thần tiên tắm xông hơi, căn bản còn chưa hoàn hồn...

“Thầy! Bambi...Khụ...Chúc Tử Lộ trong người không thoải mái.” Lạc Thiệu Dã ngồi ở bên cạnh thấy được vội vã giải cứu 21 nguy cơ của Chúc Tử Lộ.

“A? Vậy sao...Được rồi, vậy cậu trả lời luôn đi.” Có lý do...Ừm... Không chấp nhận thì hình như có vẻ nhỏ nhen, quên đi, tùy tiện có một người trả lời là tốt rồi, ta không so đo.

Giáo sư đại học thỉnh thoảng cũng có lúc tâm tình AQ cực kỳ qua loa, thông thường phát sinh những khi lên lớp mà chẳng biết phải cái gì.

“A? Em trả lời sao?” Giờ thì đã đổi thành Lạc Thiệu Dã rơi vào giữa 21 nguy cơ, cậu nhìn khuôn mặt cực kỳ kiên quyết của giáo sư, từ thăm sâu đáy lòng cảm giác được trả lời hay không trả lời cũng đều là vấn đề.

“Ừ, trả lời đi...nói bốn lựa chọn mà em biết.” Giáo sư hợp thời thể hiện sự khoan hồng độ lượng, ở giữa chuyện thị uy với ban ơn có một giới hạn cực kỳ thần kỳ, đây là kinh nghiệm hoàn mỹ mà dạy học nhiều mới có thể có.

“Ách...thực sự phải nói sao...” Lạc Thiệu Dã do dự, mắt từ cái gáy của Chúc Tử Lộ đang ghé vào trên bàn chuyển qua ánh mắt khôn khéo lợi hại của ngài giáo sư trung niên.

“Còn hỏi? Tôi nói tiếng Trung cậu nghe không hiểu sao? 4P tôi vừa mới nói rồi, cậu nói tiếng Trung là được, không cần nói tiếng Anh.” Ân uy cùng sử dụng, đây là một trong các chiêu số mà giáo sư đại học ưa thích nhất.

“4P...lấy nằm trên giường cởi sạch sẽ làm tiền đề, khả năng tổ hợp có: hai nam hai nữ, ba nam một nữ, ba nữ một nam, toàn bộ nữ hoặc là toàn bộ nam.” Mặt không đổi sắc nói xong, Lạc Thiệu Dã trầm mặc nhìn lên bảng.

“~ Phụt ~...Ha ha ha ha ha ha.....” Lớp học lập tức vang lên tiếng cười của các sinh viên khác, lẫn trong đó còn có tiếng vỗ tay hỗn loạn cùng với tiếng huýt sáo.

“Giờ mặt hả? 4P là sản phẩm (Product), giá cả (Price), phân phối (Place) cùng với thúc đẩy bán hàng (Promotion), cần sự lớp phải không? Lạc Thiệu Dã, học kỳ này cậu cẩn thận đó ~” Giáo sư trên mặt tự tiểu phi tiểu.

Lạc Thiệu Dã nổi da gà một trận, quay đầu nhìn, Chúc Tử Lộ cư nhiên còn dám len lén duỗi một tay xuống dưới bàn, cho cậu một ngón tay cái giờ lên – tỏ ý khen ngợi!

Vai run run, cùng với sợi tóc rung động, rõ ràng là có chút hã hê.

...

Buổi trưa tan học, giờ ăn đến rồi.

Chúc Tử Lộ vẫn miễn cưỡng ghé vào trên bàn, chỉ thấy cậu hữu khí vô lực mở miệng: “Lạc Thiệu Dã ~ đi mua một suất cơm thịt gà.”

“Này, cậu sai sử tôi sai sử thuận tiện quá ha ~ đừng quên tuần này là tôi thắng.” Lạc Thiệu Dã đang còn xấu hổ, trong lòng tự ói vào mình, ấy thế mà còn phải nhận loại thái độ đương nhiên này của Chúc Tử Lộ, lập tức nổi khùng.

“Cậu làm tôi thành như vậy...còn có mặt mũi sai tôi mua cơm giúp a?” Chúc Tử Lộ quay đầu u oán nhìn về phía Lạc Thiệu Dã, vẻ mặt châm chọc, trên nguyên tắc cậu vẫn nằm úp sấp, không hề nhúc nhích.

Cùng thời khắc Chúc Tử Lộ lên tiếng đó, toàn bộ thể giới...chấn kinh rồi!

“Khỉ! Có muốn đồ uống hay không? Tôi mua luôn.” Biểu đạt tâm tình xong rồi Lạc Thiệu Dã vẫn phải thỏa hiệp với đời thôi, ai bảo tất cả đều là lỗi của cậu, là con trai thì phải biết nhận trách nhiệm.

“Mật ong lô hội quả bách hương, cảm ơn.” Chúc Tử Lộ tuy rằng thân thể đau đớn vẫn chưa hết, thế nhưng lần này cậu cười đến thật là hài lòng.

“Chỉ thích uống mấy thứ quái dị.” Lạc Thiệu Dã lăm bằm một chút rồi vẫn chen vào dòng người trong nhà hàng đi mua cơm.

A ~ cảm giác có một nô lệ mà sai sử thật là mỹ hảo nha ~

~Vừa mới nhắm nháp tư vị quyền lực lòng Chúc Tử Lộ không khỏi mọc lên loại cảm giác này, tuy rằng quyền lực phải dùng lằn trì thân thể đổi lấy, tuy rằng quyền lực bé nhỏ không đáng kể chỉ có một mm như vậy, thế nhưng...tuần sau cậu nhất định sẽ nỗ lực!

Còn tuần này a...Ha ha ha ~ Lạc Thiệu Dã ~ ~ thuận tiện cho cậu làm nô lệ thực tập đi.

Nói giỡn sao...Thân thể như hoa này không có chuyện nhìn miễn phí đâu.

Chúc Tử Lộ nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra một cái mỉm cười so với ngài giáo sư càng cao thâm sâu sắc khó lường, thật sướng a ~ ~

~.

Note: Teletubbies là mấy con này, mình chưa xem bao giờ nên không biết cụ thể ^^

.

.

.

— oOo —

7. Chương 7

Ngay lúc Chúc Tử Lộ đang si ngốc trộm cười thì ánh mắt tràn ngập nghi hoặc và hứng thú của Tiểu Quất vẫn một mực đảo quanh trên người cậu.

“Bambi ~ thân thể của cậu khó chịu sao?” Câu hỏi của Tiểu Quất cũng giống như của giáo sư, đều là một loại biết rõ còn cố hỏi, chẳng qua là câu này thì phức tạp hơn một chút, mang theo ý tứ hàm súc nói bóng nói gió.

“A? Ừ, đều tại Lạc Thiệu Dã đồ quỷ thô lỗ kia, đầu khớp xương của tôi cũng sắp bị cậu ta làm đến rời ra luôn, haizzz ~ tối hôm qua tôi không kêu quá lớn tiếng, làm ồn đến mọi người đó chứ?” Chúc Tử Lộ nhớ lại tối hôm qua Lạc Thiệu Dã không có một chút xú kỹ xảo mà chỉ toàn cậy mạnh xoa bóp như quỷ địa ngục, các khớp xương toàn thân liền nhịn không được lại muốn kêu lách cách kháng nghị.

Đầu khớp xương thì không phải người sao? Dù không phải thì cũng không thể đối xử như vậy chứ! Sẽ mất mạng nha! Tên kia không biết hay sao vậy?

“A...Không, không có a ~ bọn này cái gì cũng đều không nghe thấy...” Tiểu Quất thoáng đỏ mặt, nghĩ không ra Bambi lại bình thản thừa nhận như thế, thực sự là một thanh niên tốt chính trực đầy hứa hẹn, tư tưởng cởi mở nha.

Chúng ta kính nể ngài! q(>////. <////)p=” tuần=” lẽ=” thứ=” nhất=” cứ=” bị=” chúc=” tử=” lộ=” nửa=” thật=” nửa=” giả=” tìm=” cách=” phỉnh=” phờ=” cho=” qua=” như=” vậy,=” làm=” trâu=” làm=” ngựa=” thực=” sự=” là=” ai?=” tin=” tưởng=” khán=” giả=” thông=” minh=” đều=” rất=” rõ=” rằng.=” cuối=” cùng=” thì=” cũng=” đã=” kết=” thúc=” một=” tuần=” sau=” ngày=” quyết=” đầu=” đầu=” tiên.=” trong=” nhà=” hàng=” dành=” cho=” sinh=” viên,=” chúc=” tử=” lộ=” cùng=” lạc=” thiệu=” dã=” ngưng=” mất=” nhìn=” đối=” phương,=” đồng=” thời=” nheo=” mắt=” tỏ=” vẻ=” độc=” ác=” bày=” ra=” biểu=” tình=” thị=” uy,=” trước=” bàn=” mỗi=” người=” đều=” đang=” đặt=” một=” chén=” đá=” bào.=” sau=” đó,=” hai=” người=” ăn=” ý=” mười=” phần=” cùng=” lúc=” cú=” đầu,=” nhìn=” chén=” đá=” bào=” to=” như=” chính=” mình=”

đặt=" ngay=" trước=" mặt.= nhìn=" nhìn=" chén=" đá=" bào=" trên=" bàn,=" chúc=" từ=" lộ=" cười,=" lại=" nhìn=" nhìn=" chén=" của=" lạc=" thiệu=" dã,=" chúc=" từ=" lộ=" quả=" thực=" rất=" muốn=" khóc=" giúp=" cậu=" ta.= ngu=" ngốc=" a=" ~=" so=" ăn=" đá=" bào=" lại=" còn=" bỏ=" thêm=" trân=" châu,=" thạch=" ngọt,=" bánh=" trôi=" cùng=" với=" khoai=" môn,=" không=" ăn=" chết=" thì=" nghen=" chết=" luôn=" đi!= xem=" cậu=" thông=" minh=" biết=" bao=" nha=" ~=" cũng=" là=" bốn=" loại=" phối=" liệu,=" cậu=" chọn=" tất=" cả=" đều=" là=" quả=" bách=" hương,=" ô=" mai,=" táo=" cùng=" với=" sữa=" đặc,=" cần=" cũng=" chẳng=" cần,=" quả=" nhiên=" người=" thông=" minh=" vĩnh=" viễn=" đều=" có=" cách=" ăn=" mới.= hắc=" hắc=" ~=" bảo=" cậu=" làm=" sao=" không=" đắc=" ý=" được=" đây=" ~=" ~=" ~=" lạc=" thiệu=" dã!= cậu=" chết=" chắc=" rồi!= tôi=" nhất=" định=" phải=" cho=" cậu=" biết=" cái=" gì=" là=" địa=" ngục=" tuyệt=" vọng=" của=" nô=" lệ.= cậu=" chuẩn=" bị=" chịu=" chết=" đi!= "bambi=" ~=" rớt=" cuộc=" có=" thể=" bắt=" đầu=" ăn=" chưa?= đá=" cũng=" sắp=" tan=" rồi.= lạc=" thiệu=" dã=" vỗ=" vai=" chúc=" từ=" lộ,=" cậu=" thuận=" theo=" lực=" đẩy=" mạnh=" của=" lạc=" thiệu=" dã,=" thân=" thể=" bị=" lay=" động=" một=" chút.= "ăn=" đi=" ăn=" đi!= ăn=" chết=" cậu=" luôn=" đi!= 1=" 2=" 3=" bắt=" đầu!= chúc=" từ=" lộ=" mắng=" một=" tràng=" xong,=" lập=" tức=" bắt=" đầu=" ăn=" chén=" đá=" bào=" trước=" mặt.= "á!= đồ=" ăn=" gian!= lạc=" thiệu=" dã=" cũng=" bắt=" đầu=" nuốt=" chén=" đá=" bào=" bốc=" hơi=" nghi=" ngút=" của=" mình.= "a!= khụ=" khụ=" khụ!= md!= sao=" lại=" ngọt=" như=" vậy?= thật=" ghê=" chết...khụ=" khụ=" khụ...lạnh=" quá...=" chúc=" từ=" lộ=" ăn=" được=" phân=" nửa,=" bởi=" vì=" quá=" ngọt=" hơn=" nửa=" còn=" rất=" lạnh,=" cổ=" họng=" bắt=" đầu=" khó=" chịu=" ho=" khan.= lạc=" thiệu=" dã=" ở=" bên=" cạnh=" vươn=" tay,=" nhẹ=" nhàng=" vỗ=" vỗ=" lưng=" chúc=" từ=" lộ=" giúp=" cậu=" thuận=" khí.= "khụ...cảm=" ơn...a!= chúc=" từ=" lộ=" thở=" hắt=" ra,=" thuận=" miệng=" nói=" lời=" cảm=" ơn=" lạc=" thiệu=" dã,=" mắt=" thoáng=" nhìn=" qua=" thì=" thấy=" chén=" của=" lạc=" thiệu=" dã=" đã=" rỗng=" không.= "có=" nhằm=" không=" vậy?= cậu...cậu...cậu...cậu...cậu=" há=" miệng=" ra=" cho=" tôi=" xem!= chúc=" từ=" lộ=" thật=" không=" dám=" tin=" đồ=" quái=" vật=" này=" cư=" nhiên=" hai=" ba=" miếng=" đã=" ăn=" sạch=" đá=" bào=" rồi,=" cậu=" ta=" rớt=" cuộc=" có=" cần=" nhai=" hay=" không=" vậy?= "a=" ~=" ~=" ~=" ~=" ~=" ~=" lạc=" thiệu=" dã=" mở=" lớn=" miệng,=" tùy=" ý=" chúc=" từ=" lộ=" co=" kéo=" da=" mặt=" mình,=" bởi=" vì=" cậu=" là=" người=" thắng=" cho=" nên=" vui=" vẽ=" để=" mặc=" cho=" chúc=" từ=" lộ=" kiểm=" tra=" xem=" cậu=" ta=" thất=" bại=" đến=" cỡ=" nào.= "md!= cậu=" rớt=" cuộc=" có=" phải=" là=" người=" hay=" không=" vậy?= dạ=" dày=" của=" cậu=" là=" máy=" xay=" đá=" hay=" là=" lò=" thiêu?"= chúc=" từ=" lộ=" quả=" thực=" không=" thể=" tin=" được!= cậu=" cự=" tuyệt=" tin=" tưởng...cậu=" cư=" nhiên=" lại=" thua=" một=" tên=" ăn=" đá=" bào=" trộn=" trân=" châu,=" thạch=" ngọt,=" bánh=" trôi=" cùng=" với=" khoai=" môn!= chuyện=" này=" không=" có=" khả=" năng!= tay=" chúc=" từ=" lộ=" mò=" thẳng=" xuống=" vị=" trí=" dạ=" dày=" của=" lạc=" thiệu=" dã,=" đặt=" trên=" vùng=" bụng=" ẩm=" áp=" của=" cậu=" ta,=" tên=" này=" có=" phải=" là=" lừa=" gạt=" cậu=" không?= cậu=" ta=" thực=" sự=" có=" ăn=" cái=" gì=" sao?= "hai=" cậu=" ở=" đây=" a?= tiểu=" quất=" trở=" lại=" đi=" ~=" lạc=" thiệu=" bọn=" họ=" ở=" chỗ=" này,=" không=" cần=" tìm=" chỗ=" nữa.= đại=" trì=" cầm=" khay=" thức=" ăn=" cực=" kỳ=" hài=" lòng=" quay=" đầu=" vẫy=" tay=" với=" tiểu=" quất,=" hai=" người=" đi=" đến=" trước=" bàn.= "khụ=" khụ,=" đại=" trì...=" tiểu=" quất=" vừa=" trở=" lại=" liền=" phát=" hiện=" tay=" chúc=" từ=" lộ=" đặt=" trên=" người=" lạc=" thiệu=" dã,=" bắt=" quá=" nửa=" dưới=" cổ=" tay=" giấu=" ở=" dưới=" bàn,=" cậu=" không=" nhìn=" thấy.= tiểu=" quất=" nói=" sao=" cũng=" là=" người=" thông=" minh,=" cậu=" lập=" tức=" hiểu=" rõ=" hai=" người=" đang=" làm=" cái=" gì=" ~=" khụ=" một=" tiếng=" muốn=" đại=" trì=" nhìn,=" bản=" thân=" thì=" da=" mặt=" mỏng=" đã=" đỏ=" bừng...thật=" là...thật=" là...công=" khai=" a=" ~=" hai=" vị=" này=" ở=" giữa=" nơi=" công=" cộng,=" cần=" tin=" của=" nhân=" dân,=" cư=" nhiên=" còn=" có="

thế...oa=" oa...chúng=" ta=" tán=" thường=" ngài!=" p(/// =")q=" !!!=" “khụ...bọn...bọn=" này=" không=" quấy=" rầy=" hai=" người,=" tiểu=" quát...chúng=" ta=" sang=" bên=" kia=" xem=" còn=" chỗ=" trống=" không=" đi.=" đại=" trì=" kéo=" tiểu=" quát=" đang=" cú=" thấp=" đầu=" mặt=" đỏ=" hồng,=" rất=" nhanh=" đã=" biến=" mất=" trước=" mất=" bọn=" họ,=" “làm=" cái=" gì=" vậy?“=“ chúc=" tử=" lộ=" không=" hiểu=" cho=" nên=" nhìn=" dõi=" theo=" bóng=" lưng=" hai=" người=" kia=" một=" lát,=" sau=" đó=" phần=" hận=" ngồi=" thẳng=" dậy,=" độc=" ác=" cổ=" sức=" cầm=" thìa=" chọc=" chọc=" cái=" chén=" đá=" bào=" thất=" bại=" trước=" mặt=" mình,=" này=" không=" phải=" thất=" bại=" của=" cậu,=" mà=" là=" thất=" bại=" của=" đá=" bào,=" không=" có=" việc=" gì=" thì=" lạnh=" như=" vậy=" làm=" chi?“= lần=" sau=" cậu=" nhất=" định=" phải=" nói=" với=" ông=" chủ,=" đá=" bào=" của=" ông=" không=" được=" quá=" lạnh,=" không=" phù=" hợp=" với=" nhiệt=" độ=" cơ=" thể=" như=" vậy=" nữa=" ~=" “bambi=" ~=" lại=" thua=" rồi=" nha,=" không=" phải=" là=" cậu=" thua=" phát=" nghiệm=" đó=" chứ?“= lạc=" thiệp=" đã=" cực=" kỳ=" cổ=" ý=" nhắc=" lại=" chuyện=" này,=" nhìn=" chăm=" chăm=" mặt=" chúc=" tử=" lộ=" cười=" đến=" là=" ghê=" tởm,=" “x!=" đây=" thề=" trước=" x,=" lần=" sau=" cho=" cậu=" thua=" đến=" mức=" phải=" cầu=" xin=" gọi=" đây=" là=" ông=" nội!“=“ chúc=" tử=" lộ=" tức=" giận=" mắng=" to,=" rồi=" cũng=" chẳng=" làm=" gì=" hơn=" được,=" mẹ=" nó!=" cậu=" sao=" lại=" vút=" đi=" đến=" vậy?“= không=" phải=" là=" năm=" nay=" phạm=" thái=" tuế=" đi?“= phải=" tìm=" một=" ngày=" đến=" chùa=" long=" sơn=" bá=" bá=" thôi,=" khăng=" định=" là=" gặp=" cái=" tên=" này=" cậu=" mới=" có=" thể=" thăm=" hại=" như=" thể,=" “haizzz=" ~=" nói=" có=" phong=" độ=" chút=" đi,=" cậu=" nguyên=" cả=" tuần=" này=" đều=" sẽ=" là=" nô-lệ-nhỏ=" của=" tôi=" đó=" nha=" ~=" lạc=" thiệp=" đã=" cổ=" ý=" vươn=" ngón=" tay=" rất=" đẹp,=" theo=" ba=" chữ=" được=" nhấn=" vỗ=" nhẹ=" nhẹ=" ba=" cái=" trên=" gương=" mặt=" tức=" giận=" đỏ=" bừng=" của=" chúc=" tử=" lộ,=" “tránh=" ra!“=“ chúc=" tử=" lộ=" tức=" giận=" đẩy=" tay=" lạc=" thiệp=" đã=" ra,=" tàn=" bạo=" trừng=" cậu=" ta,=" thể=" nhưng=" lạc=" thiệp=" đã=" cổ=" tình=" ấu=" trĩ=" không=" hiểu,=" cư=" nhiên=" còn=" vươn=" ngón=" tay=" lắc=" lư=" trước=" mặt=" cậu=" đây=" trên=" chọc,=" chúc=" tử=" lộ=" tức=" điên=" hét=" chịu=" nổi=" nữa,=" cậu=" vươn=" tay=" chụp=" lấy=" tay=" lạc=" thiệp=" đã=" há=" mồm=" cắn=" một=" cái,=" “thật=" ngại=" quá...tụi=" này=" thực=" sự=" tìm=" không=" được=" chỗ...a=" ~=" ~=" ~=" đại=" trì=" cùng=" với=" tiểu=" quát=" lại=" lòng=" vòng=" trở=" về,=" vốn=" tưởng=" rằng=" lạc=" thiệp=" đã=" có=" bền=" bỉ=" đến=" mấy=" hần=" cũng=" phải=" kết=" thúc=" rồi,=" nào=" biết=" đâu=" rằng=" vừa=" trở=" về=" đã=" được=" nhìn=" thấy=" một=" màn=" hương=" diễm=" kích=" thích=" như=" vậy,=" hai=" người=" nhất=" thời=" trên=" mặt=" nóng=" lên,=" mắt=" không=" biết=" phải=" đặt=" đi=" đâu,=" cho=" nên=" thôi=" thì=" lớn=" mặt=" nhìn=" chăm=" chăm=" lạc=" thiệp=" đã=" với=" chúc=" tử=" lộ=" luôn=" cho=" rồi,=" dù=" sao=" thì...nhìn=" cũng=" đã=" lỡ=" nhìn,=" không=" nhìn=" thì=" lại=" tiếc=" (///.=")=" “?“=“ chúc=" tử=" lộ=" bởi=" vì=" hai=" người=" đột=" nhiên=" xuất=" hiện,=" hàm=" răng=" vốn=" muốn=" cắn=" xuống=" ngay=" ra=" một=" lúc,=" thể=" nhưng=" ngón=" tay=" lạc=" thiệp=" đã=" đã=" bị=" cậu=" ngậm=" ở=" trong=" miệng,=" hơn=" nữa=" mắt=" cậu=" đang=" còn=" ngập=" nước,=" khuôn=" mặt=" tức=" giận=" đến=" hồng=" rực,=" quả=" thực=" là=" giấu=" đầu=" hỏ=" đuôi,=" thậm=" chí=" những=" ai=" chỉ=" từng=" xem=" qua=" tap=" chí=" kỹ=" thuật=" số=" hay=" là=" nhật=" báo=" trái=" cây=" cũng=" đều=" có=" thể=" đoán=" ra=" bọn=" họ=" rớt=" cuộc=" đang=" tiến=" hành=" hoạt=" động=" gì=" “ưm...khụ=" khụ...các=" cậu=" cứ=" tiếp=" tục=" đi,=" tôi=" và=" tiểu=" quát=" sẽ=" đi=" tìm=" tiếp...“=“ đại=" trì=" cười=" cười=" vài=" tiếng,=" kéo=" tiểu=" quát=" biến=" mất=" lần=" thứ=" hai,=" thông=" qua=" ánh=" mắt=" ám=" muội=" của=" bọn=" họ,=" chúc=" tử=" lộ=" trong=" chớp=" mắt=" hiểu=" ra,=" “~=" phụt=" ~=" nôn=" ~=" !=" này...đại=" trì!=" không=" phải=" như=" các=" cậu=" nghĩ=" đâu!“=“ chúc=" tử=" lộ=" vội=" vàng=" phun=" ngón=" tay=" lạc=" thiệp=" đã=" ra,=" nóng=" ruột=" muốn=" giải=" thích=" với=" hai=" người="

vô=" ta=" 'kẻ=" thù=" cũng=" là=" bạn',=" mọi=" người=" vào=" giây=" phút=" này=" đã=" phát=" hiện=" ra=" cậu=" ta=" kỳ=" thực=" so=" với=" trong=" tưởng=" tượng=" còn=" nhiệt=" tình=" hơn=" nhiều=" lắm.=" toàn=" bộ=" khách=" ăn=" vỗ=" tay=" cổ=" vũ=" cổ=" vũ=" ~=" ~=" ~=" lạc=" thiệu=" đã,=" cậu=" thật=" có=" phúc!=" đây=" là=" suy=" nghĩ=" không=" hiểu=" vì=" sao=" đã=" cùng=" lúc=" sinh=" ra=" trong=" đầu=" mọi=" người=" vào=" ngày=" hôm=" đó.=" .=" .=" .=" —=" ooo=" ">

8. Chương 8

Chúc Tử Lộ ngồi cạnh sân bóng rổ, lưng tựa hàng rào dọc sách, từ tai nghe truyền ra một đoạn nhạc dương cầm cổ điển có thể làm cho người ta sung sướng từ trong ra ngoài. Nhưng mà tâm tình của cậu thì chẳng liên quan gì đến việc đang làm sắt.

Cậu đây vì sao phải ở cái chỗ nắng to gió lớn này chờ đồ ngu ngốc kia tập bóng chứ?

Nghi hoặc của Chúc Tử Lộ không phải là vấn đề mà cuốn ‘Mười vạn câu hỏi vì sao’ có thể giải đáp được.

Thế nhưng đáp án chân chính thì trong lòng cậu biết rõ ràng, bởi vì...cậu TMD lại một lần nữa thua cái đồ đại ngu ngốc Lạc Thiệu Dã chó ngáp phải ruồi kia!

“Lộ Lộ, nước!” Lạc Thiệu Dã vẫy vẫy tay, vừa phe phẩy cái lưng áo mồ hôi đầm đìa vừa đến gần Chúc Tử Lộ.

“Gớm! Đừng có gọi tôi Lộ Lộ nữa!” Chúc Tử Lộ ném nước khoáng cho Lạc Thiệu Dã, hung hăng trừng cậu ta một cái rồi quẳng luôn khăn mặt sang.

“Bambi cứ vương miệng sao ấy, tôi gọi không thuận.” Bởi vì mỗi ngày đều phải sai sử Chúc Tử Lộ, sau khi gọi Bambi một trăm lần Lạc Thiệu Dã quyết định phải giúp cậu ta tìm cái tên thân mật để gọi hơn một chút.

“Nói tên đầy đủ không phải được rồi sao!” Chúc Tử Lộ nhận lại nước khoáng Lạc Thiệu Dã vừa uống xong, giúp cậu ta đóng nắp chai, bởi vì phát hiện mình càng làm càng thuận tay mà trong lòng cảm thấy một trận đả kích.

A ~ ~ ~ mới một tuần thôi a...Mình cứ nhiên đã quen hầu hạ đồ ngu ngốc này như thế! Không thể nào ~ ~ ~ nô tính của mình sao lại nặng đến vậy chứ? A ~ ~ ~ Đây không phải thực sự! Cậu cứ tuyệt tin tưởng!

“Sống chung thôi, gọi xa lạ như vậy làm gì? Lộ Lộ, mặt cậu hồng lắm nha, phơi nắng choáng váng rồi?” Lạc Thiệu Dã cực kỳ tự nhiên vươn bàn tay sang, sờ sờ khuôn mặt hồng rục của Chúc Tử Lộ.

“Cậu lúc nào thì xong?” Chúc Tử Lộ bởi vì đả kích quá lớn hoàn toàn không ý thức được động tác của Lạc Thiệu Dã, cái mà cậu quan tâm hiện nay chính là đến lúc nào thì mình mới có thể quay về ký túc xá.

Phải về ôn tập chủ nghĩa Tam Dân một trăm lần (Chủ nghĩa Tam Dân – Tôn Dật Tiên: Dân tộc độc lập, dân quyền tự do, dân sinh hạnh phúc)! Cha ông đã thật vất vả mới cải cách dân chủ thành công, mình không thể đi bước lùi được! Bảo vệ nhân quyền! Lạc Thiệu Dã...Tôi sẽ không khuất phục cậu đâu (nắm tay)!

“Nhanh thôi nhanh thôi, Lộ Lộ cậu chờ một chút, tôi đi nói với học trưởng là được rồi.” Lạc Thiệu Dã nhìn biểu tình khó chịu trên mặt Chúc Tử Lộ, mắt sưng nước lấp lánh, hai tay còn nhẫn nhin siết chặt lại, lập tức đoán người này đang rất khó chịu, quyết định nói một tiếng với học trưởng xem buổi tập hôm nay có thể về sớm hay không.

“Học trưởng, Lộ Lộ thấy trong người khó chịu, em có thể về trước không?” Lạc Thiệu Dã đi trở về, vừa hỏi trưởng câu lạc bộ bóng rổ vừa lo lắng liên tiếp quay đầu lại nhìn Chúc Tử Lộ vẻ mặt suy yếu tựa ở hàng rào.

“Hắc hắc hắc ~ muốn về trước sao? OK ~ ha ha ha...” Đại Hùng học trưởng phụ trách câu lạc bộ bóng rổ phi thường dễ nói chuyện. Cậu nhìn cặp đôi học đệ đồng tính vừa khai giảng đã làm người ta để ý này, quả

nhien hiet như trong truyền thuyết, hai người cảm tình tốt đến như keo như sơn, Tiêu không rời Mạnh Mạnh không rời Tiêu, luyến tiếc xa nhau dù chỉ một giây đồng hồ a!

Thực sự là rất cảm động ! Đại Hùng học trưởng viên mắt rưng rưng, nhìn mặt trời chiều đã ngã về tây, tay đề lên ngực không nói gì, dâng trào cảm xúc (y ///. /// q)

“Bambi khó chịu sao? Ừm...Học đệ, tất cả mọi người đều là thanh niên, dễ bị kích thích lại nhiều nhu cầu...Anh thì có thể lý giải, chẳng qua...vẫn là khắc chế một chút thì tốt hơn. Bài vở nhiều lắm, cậu như vậy cậu ấy còn chống đỡ nổi không?” Một học trưởng khác đồng tình nhìn Chúc Tử Lộ hai tay nắm mắt lưới cả người tê liệt ghé vào hàng rào, xong quay đầu lại vỗ vỗ vai Lạc Thiệu Dã, dặn dò lời thăm thía.

“Hắc hắc, em đi trước đây, mọi người về sau.” Lạc Thiệu Dã không để ý ánh mắt ám muội mà quan tâm của học trưởng cùng với các sinh viên khác, cậu cho rằng học trưởng chỉ đang nói chuyện cậu bắt Chúc Tử Lộ chờ mình tập bóng rổ mà thôi. Vẫy tay với mọi người, Lạc Thiệu Dã liền xông trở lại bên cạnh Chúc Tử Lộ, trong mắt cậu Lộ Lộ đã sắp tan chảy ra rồi.

Mà lúc này Chúc Tử Lộ hai tay chụp lấy mắt lưới, nhìn khăn mặt chính mình mang đến, nội tâm lại một trận trùng kích.

A a a ~ ~ ~ Cậu cứ nhiên lại dâng khăn mặt cho cậu ta lau mồ hôi! Cậu là ngu ngốc a? Khăn mặt nhập khẩu từ Pháp của cậu! Trả lại đây!

A a a ~ ~ ~ Sao mà lấy sai được vậy chứ! Mình là thiếu năng a?

Chúc Tử Lộ siết hàng rào lưới, bắt đầu có dự vọng muốn đập đầu mình lên đó.

“Lộ Lộ, cậu đang làm cái gì vậy? Đi về thôi, hay là cậu muốn đến phòng y tế?” Lạc Thiệu Dã nhìn Chúc Tử Lộ hai tay móc vào lưới sắt, cái trán cổ sức đề lên, vội vàng từ phía sau ôm lấy thất lưng kéo cậu ta ra khỏi đó.

Hít sâu ~ ~ ~ từ phía sân bóng rổ truyền đến tiếng hít vào thật lớn của mọi người.

Nếu như thầy hướng dẫn mà biết nhất định sẽ nói: đánh bóng rổ không đánh bóng rổ, nhìn tình nhân người ta liếc mắt đưa tình làm cái gì? Thế nhưng cực kỳ đáng tiếc, kinh phí thất chặt không đủ dùng, hơn nữa lại là nơi sơn dã hẻo lánh, câu lạc bộ bóng rổ của ngành chúng ta không có thầy hướng dẫn.

Với cả nơi thâm sơn cách trở cũng chẳng có chuyện mới mẻ gì nhiều, cho nên việc mỗi ngày quan sát đời sống sinh thái của cặp tình nhân nhỏ này bất tri bất giác đã biến thành đại sự quan trọng của toàn ngành, thậm chí là toàn bộ sinh viên trong trường.

Cái loại hình ảnh sống động hương diễm kích thích này nào có thua kém mấy tiết mục trên TV? Không chỉ là người thật việc thật, hơn nữa toàn bộ không cắt ghép biên tập! Xem thôi xem thôi! Không xem là ngu ngốc.

“A ~ ~ ~ mình là ngu ngốc a ~ ~ ~” Chúc Tử Lộ trong lòng đang khóc, cậu nhin không được tru lên <” ()=”” ”=””>

“Oa! Cậu thực sự phơi nắng đến ngu ngốc rồi? Cậu tự nhìn mình mà xem, trán cũng biến thành bánh lưới rồi này.” Lạc Thiệu Dã kéo ngón tay Chúc Tử Lộ rời xa vật phẩm nguy hiểm kia, vén tóc trên trán Chúc Tử Lộ lên, trán cậu ta dính vào hàng rào, đề lên mắt lưới sắt, thật giống như bị máy đề thành bánh lưới.

Hít sâu ~ ~ ~ mọi người lần thứ hai hít vào một hơi, đối với cặp tình nhân học đệ hiện đã được thăng chức từ bảo bối của lớp lên bảo bối của toàn ngành, thân mật mờ ám giữa hai người trong mắt nam nữ già trẻ đã từng trải phong trần ở đây cứ nhiên có một vẻ...ngây thơ đến khó hiểu...

Học trưởng một: “Tôi bước chân vào giang hồ hơn mười năm, TMD cái gì sóng to gió lớn chưa thấy qua? Nhớ năm đó tôi cùng với...(bởi vì không quan trọng cho nên bị tác giả tính lược), có tư thế nào mà chưa từng dùng, thực nghĩ không ra chỉ là cái loại mờ ám sờ sờ trán như vậy tôi cứ nhiên lại muốn phun máu mũi! Mẹ ơi ~ con trai mẹ thoát hóa...” ()

Bạn học hai: “Hít sâu ~ học trưởng, mượn ít khăn giấy được không?”

Cái tuổi thiếu niên dễ xúc động a ~ vẫn còn nhiều thiếu niên chưa có loại kinh nghiệm này, giữa lúc cuồng phun máu mũi mọi người như thấy được mùa xuân rực rỡ, những người bởi vì bảo bối của ngành mờ ám mà xị máu cảm giác như trái tim của mình lại trẻ ra được một chút.

“A...Tôi là ngu ngốc...” Chúc Tử Lộ còn đang mải hồi hận, khăn Pháp mềm mại của cậu ~ cho cái con động vật hoang dại này lau mồ hôi thoỉ hoắc, lại là tự mình hai tay dâng lên, mẹ nó chứ!

“Được rồi được rồi ~ cậu ngu cậu ngu, chúng ta trở lại ký túc xá thôi.” Lạc Thiệu Dã không hiểu Chúc Tử Lộ rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, cậu nửa ôm nửa kéo mà lôi Chúc Tử Lộ đã hóa thành khí cầu đi.

.....

Sau khi trở lại ký túc xá, Chúc Tử Lộ vẫn còn chìm đắm trong cơn hồi hận, chuyện này quả thực so với lần ngày đó trước mặt mọi người muốn Lạc Thiệu Dã ngâm cậu một trăm lần còn ai oán hơn!

Lần trước chỉ là tổn thất về lời nói, dù sao thì quần chúng dễ quên, căn cứ lý luận truyền bá, tin tức có tác dụng bao trùm, chủ đề ra trước sẽ bị chủ đề hay ho hơn ra sau vùi lấp, cậu không lo lắng.

Thế nhưng...tổn thất vật chất là trực tiếp, lại còn là tự mình làm sai, cậu căn bản là tiền mất tật mang! Làm nô lệ cho người ta lại còn phải cống hiến đồ của mình, cậu đây là có bệnh ở dây thần kinh số mấy vậy?

A a ~ ~

~Có điều vượt xa cách suy nghĩ của Chúc Tử Lộ, lại càng chứng minh cậu vẫn còn ngây thơ, quần chúng dễ quên, nhưng quần chúng càng bất quáí!!!

Một sai lầm về ngôn ngữ này đã tạo thành tiếng vang vô tiền khoáng hậu, trên diễn đàn chính thức của bọn họ – Yale (phiên âm Dã Lộ), comment của thành viên đã vượt trên hai vạn, phá tan mọi kỷ lục từ trước đến nay.

Lượng chủ đề riêng lại càng không cần phải nói, thậm chí còn xuất hiện mấy chủ đề chả có ý nghĩa gì lắm như sau:

Số một: “Một trăm lần a một trăm lần...” (Vị này dùng chữ một trăm lần xếp thành một hình lớn hơn một trăm lần, còn là tiếng Trung phồn thể, nhìn xem rảnh dữ không chứ)

Số hai: “Mọi người mọi người, tôi đã nhân lúc Bambi thốt lên tuyên ngôn bom tấn đó lấy điện thoại di động chụp hình up lên bộ nhớ của mạng chúng ta, mọi người lưu lại nhanh nhanh a.” (Chuyện này cho chúng ta thấy khoa học kỹ thuật nói cho cùng đều xuất phát từ nhu cầu của con người)

Số ba: “Làm tốt lắm!” (Đây thì không cần giải thích đi...chẳng biết nói gì luôn.)

Các số sau tính lược...

Nói chung, ngay cả hình ảnh Chúc Tử Lộ đè đầu Lạc Thiệu Dã lúc đó cũng được chụp từ các góc độ khác nhau chế thành đủ loại wallpaper mới nhất, mời dân chúng nhanh chân tải về.

Phụ chú: địa chỉ trang web là: .yalelovers.com.tw (ở đây còn có một tràng phiên âm ra tiếng Bông, như mình hay nói là chấm com chấm gì gì đó ấy, thấy không cần nên mình không đề)

.....

“Này...cậu có khỏe không?” Lạc Thiệu Dã nhìn Chúc Tử Lộ khuôn mặt thảm như nhà có tang, bộ dạng thất hồn lạc phách, không khỏi có một chút lo lắng, có phải là không nên bắt ‘dân đọc sách’ này ngồi bên cạnh chờ mình tập bóng hay không vậy?

Tuy rằng người này miệng lưỡi thô tục, hơn nữa phi thường bạo lực, thế nhưng thân thể tựa hồ là yếu đuối hơn mình nghĩ.

Ánh mắt Lạc Thiệu Dã quan sát Chúc Tử Lộ không có ý coi thường, chẳng qua cậu thực sự nghĩ giới hạn sử dụng của Chúc Tử Lộ cũng quá ít đi, quảng một cái là xanh xanh tím tím, xoa bóp một chút là đầu khớp xương như vỡ vụn, phơi chút nắng là choáng váng đầu. Thằng nhóc này quả nhiên cực kỳ cần tôi luyện, thân là bạn cùng phòng, cậu nghĩ mình có nghĩa vụ ‘chiếu cố’ cậu ta thành một man khỏe mạnh.

“Khăn mặt...” Chúc Tử Lộ còn đang thương tiếc khăn mặt, khuôn mặt nhỏ bi thảm vô thức rên rỉ.

Lạc Thiệu Dã cho rằng Chúc Tử Lộ thực sự phờn nểng đến bị cảm rồi, chạy ào vào phòng tắm lấy khăn mặt dính nước vắt khô lại chạy về, đề Chúc Tử Lộ lên giường, khéo tay kéo đồng áo năm tầng bảy lớp của cậu ta, ý đồ dùng khăn mặt giúp cậu ta lau mặt lau người.

Vừa cởi còn vừa mắng chửi: “Khỉ! Mặc nhiều như thế thảo nào mà bị cảm nểng.”

“Cậu đang làm cái gì đó? Đây! Dừng tay!” Chúc Tử Lộ thoáng cái bị đè xuống, còn chưa kịp nghĩ ra chuyện gì vừa phát sinh, hai tay giãy dụa giữa không trung.

Cánh cửa ngay lúc đó ‘cách’ một tiếng, mở.

“Nghe nói Bambi khó chịu, không có việc gì...đi...Sorry! Các cậu tiếp tục.” Đại Trì mang theo Tiểu Quất phía sau, mở cửa ra rồi thì tắt tiếng năm giây, cấp tốc đóng rầm cửa lại.

“A?”

“Ừm?”

Lạc Thiệu Dã cùng Chúc Tử Lộ duy trì động tác vốn có, hơi giật mình nhìn hai người mở cửa rồi đi ra, đến vội vàng đi vội vàng, phất ống tay áo, không lưu lại một chút vẩn vương.

“A! AAAAAAAAAAAAA! Lạc Thiệu Dã đồ hỗn đản! Tôi bị cậu hại chết!” Chúc Tử Lộ phản ứng lại trước, trong ánh mắt của Đại Trì và Tiểu Quất là hàng chữ ‘hiếu mà hiếu mà’, cậu hận không thể lột da đồ Lạc Thiệu Dã đã hủy sự trong sạch của cậu luôn cho rồi.

“Á! Tôi có lòng tốt mà! Chúc Tử Lộ! Cậu còn đánh thì tôi không khách khí nữa đâu! A! Đã nói cậu đừng có đánh mà vẫn còn đánh!” Lạc Thiệu Dã bị nắm tay của Chúc Tử Lộ liên tục công kích, cơn tức bay vọt lên trời.

Nhường cậu cậu lại tưởng tôi sợ!

Lạc Thiệu Dã tàn nhẫn lật người Chúc Tử Lộ lại, hai tay chụp cánh tay cậu ta, một đầu gối đè lên lưng, chỉ nghe thấy tiếng Chúc Tử Lộ kêu đau, thanh âm thê lương xuyên thấu qua từng bức tường của ký túc xá.

Lúc này không ít người đã đến trước cửa phòng 832 muốn vào thăm Tiểu Lộ Bambi nghe nói thân thể không khỏe.

“Không được vào! Không có việc gì không có việc gì, bên trong đang bận rộn.” Tiểu Quất che trước cửa ngăn trở hành động muốn mở ra của những người khác.

[A ~ ~ ~] Từ sau cửa truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Chúc Tử Lộ.

“Nghe đi! Đang kịch liệt a ~” Đại Trì ở bên cạnh rung đùi đắc ý, cùng canh cửa với Tiểu Quất.

Chỉ chốc lát sau trước cửa lại lần nữa chật ních người, chẳng qua mọi người không phải đi thăm bệnh mà là tới nghe kịch.

Đột phá lớn nhất của ngày hôm nay là bắt đầu có bán vé chỗ ngồi cùng với Cola and Popcorn.

.

.

.

— oOo —

9. Chương 9

Năm nhất môn học nhiều, thế nhưng việc học cũng không nặng nề đến nỗi báo cáo đề sụp người như vẫn tưởng tượng, trước ‘kỳ hạn tử vong’ (deadline, hạn nộp?), chúng ta đều xem như nó không tồn tại.

Lạc Thiệu Dã từ sau khi tham gia câu lạc bộ bóng rổ của ngành đã trở thành ngôi sao sáng chói. Có thể công có thể thủ, tỷ lệ ném vào cũng tốt, cộng thêm ngoại hình cao to đẹp trai, trên sân bóng cũng tích lũy được ít nhiều danh tiếng. Thế nhưng xét thấy tên cậu cùng với anh Lữ người ta (chắc tên vdv bóng rổ nào đấy) một chút quan hệ cũng không có cho nên từ năm nhất đến năm tư chẳng hề phân biệt đều gọi cậu một tiếng ‘anh Lạc’.

Vậy là lâu lắc xác xơ sau đời của Lôi Lạc, trên địa cầu này bây giờ mới lần thứ hai xuất hiện đại nhân vật được sử dụng kiểu phong hào này. (ở đây có kiểu nói khó hiểu, mình edit ý luôn)

Lạc Thiệu Dã tập bóng cực kỳ chăm chỉ, ngoại trừ nguyên nhân ở trên núi không có chuyện gì hay ho cho qua thời gian ra, chủ yếu vẫn là bởi vì sắp thi đấu bóng rổ giữa các ngành.

Năm nay ngành quảng cáo không biết là vì được thần linh phù hộ hay vì có Lạc Thiệu Dã đề cao sĩ khí, từ lúc khai chiến đến nay thế như chẻ tre, cứ chiến là thắng, hùng hục sắp nhào đến chức quán quân.

Vào cuối tuần trước khi chính thức quyết chiến giành giải quán quân, thời gian luyện tập so với trước kia còn nhiều hơn nữa.

Đương nhiên là vì vậy mà Chúc Tử Lộ không thích làm lao động chân tay cũng khó trốn khỏi số phận phơi nắng cùng Lạc Thiệu Dã.

Chúc Tử Lộ học được lấu lĩnh, hiện tại mỗi lần cậu theo Lạc Thiệu Dã đi tập bóng thì sẽ mang theo một cái bao lớn, bên trong ngoại trừ khăn mặt cùng với nước còn có sách và thảm.

Trải thảm xuống sàn, Chúc Tử Lộ nếu không nghe nhạc đọc sách thì sẽ lấy sách làm gối đầu, dùng khăn của mình che mặt nghỉ ngơi.

Hôm nay tập có kéo dài vượt quá bình thường một chút, Chúc Tử Lộ khát nước, liền mang nước khoáng riêng ra uống. Đang uống, Lạc Thiệu Dã vừa lúc nghỉ ngơi, đi tới cầm lấy nước khoáng của Chúc Tử Lộ, rồi ừng ực uống cho đã cơn khát trong cổ họng.

Á! Nước khoáng có ga nhập khẩu từ Pháp của tôi!

Chúc Tử Lộ mặt ngoài bình tĩnh, hay nói cho đúng là khiếp sợ đến phát lạnh nhìn động tác không thể tự nhiên hơn của Lạc Thiệu Dã, trong lòng nước mắt sắp phun như núi lửa.

“Ngày hôm nay nước tương đối đặc biệt, vị cũng không tệ lắm.” Lạc Thiệu Dã nói, cực kỳ thuận tay cầm khăn lông nhập khẩu từ Pháp mà vốn dĩ Chúc Tử Lộ mang theo che mặt ngủ trưa, lau mồ hôi.

Tất cả động tác hoàn toàn tuân thủ thành thực, không cần ai dạy.

Chúc Tử Lộ lòng vốn còn đang cần nhẫn nhịn chờ ‘Nói nhảm! Đó là nước khoáng có ga nhập khẩu từ Pháp cho ông đây ợm ỉm...’, lần thứ hai bởi vì tình hình xảy ra biến cố mà tái nhợt mặt.

“Ngoan ngoan chờ tôi, tập nửa giờ nữa là về.” Lạc Thiệu Dã không chú ý đến sự khác thường của Chúc Tử Lộ, cậu dùng tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhỏ trơn mịn thịt thịt nộn nộn của cậu ta, xoay người vẽ nên một độ cong so với Châu Tinh Trì diễn 007 còn tiêu sái hơn.

Mẹ ơi ~ khăn lông nhập khẩu từ Pháp của con, đây là cái thứ ba rồi...

qq (;///)///

“Lạc Thiệu Dã...Tôi hận cậu tôi hận cậu!” Chúc Tử Lộ nhìn bóng lưng Lạc Thiệu Dã dần đi xa, nhìn không được xoay người chụp lưới sắt, liều chết đập đầu vào.

Bởi vì trường kỳ bị ngược đãi và hãm hại thân thể cùng với tinh thần một cách tàn nhẫn, cậu em Chúc Tử Lộ bắt đầu xuất hiện chứng ám ức nóng nảy cùng với khuynh hướng tự mình hại mình.

“Anh Lạc! Nhìn Bambi kia!”

Thấy mọi người chỉ phía sau mình hô to, Lạc Thiệu Dã quay đầu lại, thoáng nhìn thấy Chúc Tử Lộ đang dùng đầu đập vào lưới sắt lập tức chạy trở lại, ôm người tránh ra.

“Cậu lại đang làm cái gì nữa vậy?” Lạc Thiệu Dã một tay ôm thắt lưng Chúc Tử Lộ, một tay đảo qua tóc trên trán cậu ta, quả nhiên, cái trán no đủ của Lộ Lộ lại biến thành bánh lái mới ra lò, đường nét rõ ràng.

Lẽ nào Chúc Tử Lộ đã phơi nắng đến mức đầu hồng luôn rồi?

Lúc Lạc Thiệu Dã nghĩ như thế, trong lòng tuy rằng có nảy lên một tia hổ thẹn, thế nhưng không một chút dự định bỏ chuyện tiếp tục bắt Chúc Tử Lộ ‘cùng chơi bóng’ với mình.

Cậu cũng biết Chúc Tử Lộ ghét phơi nắng chờ mình, nhưng hết lần này tới lần khác cứ thích nhìn Chúc Tử Lộ vẻ mặt không kiên nhẫn nhưng không thể không ngoan ngoãn ngồi cạnh sân bóng rổ, cái loại cảm giác này...người nào chưa thể nghiệm qua ấy à ~ hỏi cậu cậu cũng sẽ không nói.

Tóm lại hai chữ: thiệt sướng ~ (đã nói người này là biến thái mà...)

Tuy rằng không biết thế giới biến thái dị tượng của Lạc Thiệu Dã, nhưng chuyện này cũng không trở ngại thù hận của Chúc Tử Lộ đối với cậu ta tiếp tục tăng năm nghìn một trăm điểm.

Lạc Thiệu Dã ~ ~ ~ tôi con mẹ nó thề sống chết với cậu!

Chúc Tử Lộ rưng rưng nước mắt gào thét trong lòng nhưng không nói ra, cậu dùng hành động càng thực tế để thay thế.

Cậu, trực tiếp cắn lên cái cổ trần đang khoe ra của Lạc Thiệu Dã.

“Um!” Lạc Thiệu Dã thấy Chúc Tử Lộ xoay người chôn đầu vào gáy mình còn tưởng rằng Chúc Tử Lộ thân thể khó chịu hay là sao đó, chờ đến lúc trên cổ truyền đến một trận đau nhức cậu mới biết được Chúc Tử Lộ là đang cắn mình.

Cắn tôi làm chi vậy?

Khả năng là bởi vì mỡ dưới da tương đối dày, hoặc là vì Lạc Thiệu Dã có vận động, cơ thể tương đối căng, trong cơn đau đớn đầu cậu trái lại càng thêm rõ ràng, cứ nhiên bắt đầu tự hỏi cái vấn đề thâm ảo đáng giá nghiên cứu này.

“A! Chúc Tử Lộ, cậu điên à?” Chờ hàm răng của Chúc Tử Lộ rời khỏi mớ thịt trên cổ Lạc Thiệu Dã, cảm giác đau lúc này mới nhả rõ ràng đến thần kinh não, cậu đau nhức đến nhin không nổi nữa, một tay đẩy Chúc Tử Lộ vốn vẫn đang được cậu ôm ra, một tay theo phản xạ đè lại cái nơi bị cắn đã hiện một vòng dấu răng.

Xin lỗi...Vừa rồi đoán nhầm, Lạc Thiệu Dã kỳ thực chỉ là một tên thần kinh truyền suất tương đối chậm, đường truyền thần kinh có thể là sử dụng hệ thống đời cũ, mỗi giây truyền suất tối đa là 56kb, nói đơn giản chính là đầu óc ngu si tứ chi phát triển, may mà bộ dạng cũng không tệ lắm.

“Kiên! Tôi điên đấy! Cậu đây ngày hôm nay muốn đồng quy vu tận với nhà người!” Chúc Tử Lộ nhảy lên đu toàn thân trên mình Lạc Thiệu Dã, tay chân cùng quẩn lầy, sau đó chính là một trận loạn cắn.

Trong lúc khán giả sợ hãi than: hảo một chiêu rắn vàng quẩn tay, hảo một ngum hai hàm răng trắng, bản đài (một cách xưng hô) xin thay ngài giải thích tình huống hiện tại như sau.

Chúc Tử Lộ quyết đấu thua liên tục hai tuần, đang ở giai đoạn không tin rằng mình thất bại, trong lòng giãy giụa giữa phản kháng vì tự do nhân quyền và tập quán bị nô dịch, bệnh trạng là hận đời, khi thì dụ ngoan, khi thì táo bạo, có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, sẽ làm bị thương người kể cả bản thân, đồng thời có một chút khấn trương tiền kinh nguyệt.

(Lộ: Này...Tôi là nam, cậu muốn hù ai a?)

“Kiên! Cậu lại rút dây thần kinh nào nữa rồi?” Bị Chúc Tử Lộ nháo như vậy Lạc Thiệu Dã dù có là Phật thì cũng phát điên, hai tay đang định bắt Chúc Tử Lộ xuống lại trở ngược hung hăng ôm lấy.

“Mẹ nó! Cậu cắn được ông đây không biết cắn lại sao? Tôi muốn ăn cậu ăn đến sạch sẽ thì thôi!”

Tình huống trong nháy mắt nghịch chuyển, nguyên bản phát uy chính là Chúc Tử Lộ, nhưng hiện tại hình ảnh đã biến thành hai đầu dã thú cắn nhau.

Bởi vì nếu cứ ôm Chúc Tử Lộ hai người tranh đấu sẽ xoay vòng tại chỗ, Lạc Thiệu Dã trực tiếp đè cậu ta lên tấm thảm nhỏ, lợi dụng ưu thế thân thể hoàn toàn ngăn chặn được Chúc Tử Lộ nhỏ nhắn xinh xắn mảnh khảnh hơn mình.

“A a! Kiên! Cậu sao có thể như vậy! Ai cứu mạng a!!!” Giờ thì đổi thành Chúc Tử Lộ phản kháng vô hiệu, cậu vừa đầm đầm khua khua hai tay, né trái tránh phải, nhưng không ngăn cản được Lạc Thiệu Dã cắn lên cái cổ tinh tế của mình.

Mặc dù Chúc Tử Lộ kêu cứu rất thê lương, thế nhưng từ đằng xa nhìn lại cảnh này bất quá cũng chỉ là một tiết mục tình nhân dã chiến tương đối kịch liệt mà thôi.

“A...Học trưởng, hiện tại còn tập nữa không?” Theo những trái bóng rổ trong tay lộp bộp rơi xuống mặt đất nảy lên mấy cái, một thành viên cùng năm với Lạc Thiệu Dã trong câu lạc bộ trượt mắt há hốc miệng hỏi học trưởng bên cạnh.

“Ngu! Chơi bóng quan trọng hơn xem kịch sao? Loại tường thuật live người thật này không phải mỗi ngày đều xem được!” Học trưởng gõ đầu của học đệ ngốc một chút, thực sự là lúc nhỏ không được dạy nhiều, người khác muốn mua vé xem còn mua không được, một màn phát sóng đỉnh như thế đương nhiên không thể bỏ qua a!

Học đệ ngốc không biết thức thời bên cạnh lập tức bắt đầu phi thường chăm chú xem...Vẫn là học đệ ngốc orz

“~ Hít sâu ~ Quá kích thích! Học trưởng, mượn ít khăn giấy, có không?” Cư nhiên như vậy đã phun máu mũi, thật không biết nên nói người này quá thuần khiết hay là mũi quá yếu, xem ra thì cái sau có vẻ có khả năng hơn.

“Dựa vào! Học đệ sao lại là cậu? Lần sau cần thì tự mang! Học trưởng ta đây dùng còn chưa đủ.” Nhìn hai người một nói một đáp, lại một lần nữa giống nhau, đều trở thành thành viên của ‘quân đoàn phun máu mũi’.

.
. .
.

— oOo —

10. Chương 10

Hai người găm cắn lẫn nhau trên sân bóng, kết quả là đổi về được hai cái cổ đầy vết hôn, hoặc phải nói là...vết cắn.

Giờ học ngày hôm sau, khỏi nói nhiều, tất cả các thành viên đã gia nhập lực lượng 832Yale đều đã xem qua hình ảnh trong điện thoại di động của một nhân chứng đáng tin cậy trong câu lạc bộ bóng rổ.

Thế nhưng, đằng ấy cho là mọi người sẽ bỏ qua hai người này đơn giản như vậy sao? Đương nhiên không có khả năng. Bản chất của bất quái chính là biết rõ còn hỏi, lời đồn kinh qua xác nhận sẽ trở thành sự thật, cho nên...

“Bambi ~ cổ của cậu với Lạc Thiệu là có chuyện gì vậy?” Tiểu Quất, hiện đã là đại biểu phát ngôn của một vòng quần chúng, vì nhân dân lên tiếng ~ ینگ.

“A? Cổ? Cổ gì cơ? Cậu đang nói cái gì?” Chúc Tử Lộ giả ngu làm bộ không biết, nhưng tay thì sờ lên cái khăn nhỏ cổ ý buộc trên cổ nhằm che đậy, không biết rằng cái khăn nhỏ kia ngược lại còn tạo nên hiệu quả nửa kín nửa hở như ôm tỷ bà che nửa người, làm cho vết tích xinh đẹp trên cổ càng thêm quyến rũ.

Lạc Thiệu Dã thì hoàn toàn ngược lại, người ta theo chủ nghĩa tự nhiên lâu rồi, Tshirt cổ chữ V lớn, vừa xem hiểu ngay.

“Nói cái này này!” Lạc Thiệu Dã không biết là thật không hiểu hay là đang ‘giả ngu’, cứ nhiên trực tiếp kéo cái khăn mà Chúc Tử Lộ cực kỳ khổ cực mới dùng đặc thù độ lớn của góc cột được lên cổ xuống.

“Á! Cậu muốn làm gì nữa?” Chúc Tử Lộ tức giận đoạt lại cái khăn nhỏ, nhưng làm sao thì cũng không buộc được về vị trí cũ nữa.

“Xin hỏi ~ vết tích bất minh trên cổ Bambi là cậu tạo thành sao?” Tiểu Quất cố ý dùng nắm tay làm microphone đưa tới trước mặt Lạc Thiệu Dã, làm bộ là phóng viên tin tức đang phỏng vấn.

Sau lưng cậu là một đồng lớn quần chúng lộ ra ánh mắt thiết chờ mong thiết chờ mong, khẩn cấp muốn nghe được sự thành thật thừa nhận tất cả.

“Không phải! Đây là muỗi cắn!” Chúc Tử Lộ chụp cổ tay Tiểu Quất, chuyển ‘microphone’ sang trước mặt mình, cực lực phủ nhận.

“Cậu đầu rỗng hay sao vậy? Muỗi cỡ nào mới có thể biến cậu thành như này? Đây rõ ràng chính là tôi cắn!” Lạc Thiệu Dã bất mãn khi thành quả bản thân vất vả cần cù lại có nguy cơ bị cái vòi hút máu vô duyên nào đó nhẹ nhàng cướp đi, liền chụp Chúc Tử Lộ lại, một tay đè đầu, một tay giật cổ áo Chúc Tử Lộ một chút, biểu diễn thành phẩm mà ngày hôm qua mình đã chiến đấu kịch liệt một buổi trưa.

“A ~ ~ cậu làm gì nữa!” Chúc Tử Lộ giãy dụa, thế nhưng vô ích.

Đầu cậu bị ép dựa vào vai Lạc Thiệu Dã, đường cổ duyên dáng như một dải cầu vồng, cổ áo bị giật lộ ra một chút xương quai xanh, từ gáy đến xương quai xanh tất cả đều xanh tím loang lổ, làm không ai không vô hạn mơ màng.

~ Hít sâu ~ dân chúng trăm triệu lần cũng nghĩ không ra Lạc Thiệu Dã sẽ công khai biểu diễn chiến tích bản thân như thế.

“Hắc hắc ~ này...vậy xin hỏi trên cổ cậu...là Bambi cắn sao?” Biết rõ còn có phát huy đến điểm cao nhất, nhìn ra vấn đề mấu chốt khác trong cùng một sự kiện, lật lại vấn đề để đòi xác nhận, Tiểu Quất giữ vững tinh thần ‘mình vì mọi người’, tiếp tục truy vấn.

“Kiên! Đúng vậy đúng vậy! Là tôi cắn đó! Có muốn lại cắn một lần cho các cậu nhìn không?” Chúc Tử Lộ lần thứ hai tan vỡ, cậu phát điên một quyền đánh vào bụng Lạc Thiệu Dã, làm cậu ta đau nhức buốt mình ra, dưới ánh mắt ‘thật cảm kích, mời làm mẫu’ của mọi người, hung hăng cắn cổ Lạc Thiệu Dã.

“Đó! Như vậy các cậu thỏa mãn chưa?” Chúc Tử Lộ ác độc xong quay đầu mắng chửi, thế nhưng mắt lại đùng phải ánh mắt lợi hại của ngài giáo sư, nhìn trái nhìn phải, tất cả mọi người đã ngồi ngoan tại chỗ, mở sách vở chuẩn bị chép bài.

“Ôi ôi...sinh viên Chúc, giữa tôi và cậu có khả năng tồn tại giao tiếp trắc trở, tôi không quá lý giải thỏa mãn mà cậu nói là chỉ sự tình gì.” Giáo sư môn tuyên truyền ánh mắt thâm trầm lần thứ hai chọi mắt với Chúc Tử Lộ.

“Giáo sư! Lộ Lộ là nói sách được đưa đến phòng thu phát lần trước có cần hiện tại đi lấy về không?” Lạc Thiệu Dã nhìn Chúc Tử Lộ lần này thực sự biến thành nai con Bambi, một đôi mắt đen vô tội ngây ra trên chỗ ngồi, vội vàng đưa tay dời đi lực chú ý của ngài giáo sư.

Mà sự chú ý của quần chúng thì đều đặt trên hành vi anh hùng cứu mỹ nhân anh dũng của Lạc Thiệu Dã cùng với hai chữ ‘Lộ Lộ’ kia. Hắc hắc hắc ~ thực sự quá ân ái nha

~“Ừ ừ...được, vậy các cậu hiện tại đi đi.” Ngài giáo sư gật đầu, thông thả ngồi vào ghế trên bục giảng, chuẩn bị bắt đầu bài dạy.

Thế là Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ mang theo mấy người Đại Trì và Tiểu Quất cùng đi chuyển sách.

Chúc Tử Lộ rầu rĩ đi phía sau Lạc Thiệu Dã, mắt nhìn chăm chú gáy của cậu ta, trong lòng hỗn loạn, miệng mở ra rồi lại khép vào, một câu nói đến tận bên mép rồi lại nuốt trở lại trong họng.

Ồ...Cậu nói không nên lời.

Rõ ràng là hai chữ giản đơn như thế, nhưng cậu chính là không mở miệng được.

Cư nhiên để Lạc Thiệu Dã giúp mình giải vây, loại cảm giác này thật giống như kẻ thù mà cậu giết cả nhà, lúc cậu bị người khác truy sát lại đến cứu cậu vậy, thiệt mâu thuẫn a ~ quả thực là yêu hận đan xen, huyết lệ ngang dọc a!

Ghê tởm...trong ‘Hoa hệ liệt’ (hình như là tên một phim truyền hình Đài Loan) có từng diễn qua loại tiết mục này sao? Hình như là không có...

Nghĩ không ra tình tiết yêu hận tình thù như vậy cư nhiên sẽ phát sinh giữa cậu với Lạc Thiệu Dã, giờ thì bảo cậu phải làm như thế nào cho phải đây!

Nói, không nói, nói, không nói, nói, không nói, nói, không nói, nói, không nói, nói, không nói, nói, không nói, nói...

Chúc Tử Lộ vừa thầm nghĩ vừa xếp sách thành một chồng chuẩn bị chuyển đi, trong lúc đầu cậu lộn xộn hỗn loạn như thế thì chồng sách từ đất bằng đã hóa núi cao, trở thành một tòa Đài Bắc 101.

“Oa dựa vào! Nhiều như thế cậu chuyển được không hay là đi cũng không nổi?” Lạc Thiệu Dã trừng lớn mắt. Có cần khoa trương như thế không? Thằng nhóc này bình thường bảo chuyển cái bàn cũng không có sức, nhiều sách như thế làm một mình nổi chặc?

Lạc Thiệu Dã không nói hai lời, một hơi dọn hết bảy phần mười tòa Đài Bắc 101 của Chúc Tử Lộ.

Chúc Tử Lộ chuyển ba phần còn lại vẫn thấy có chút cật lực, nhìn lại Lạc Thiệu Dã giúp cậu chuyển một đống sách, trong lòng lại cảm kích vài phút, sau đó...tiếp tục cố gắng.

Những người khác nhìn hai người động thủ chuyển trước cũng lục tục phân phối hơn mười loại sách còn lại đi theo sau bọn họ trở về.

Kết quả mãi cho đến trước giờ tan học, Chúc Tử Lộ vẫn luôn cực kỳ phiền muộn. Cậu ngồi tại chỗ mà trong đầu cứ nghĩ có nên nói hay không, cả buổi cứ theo bên này rồi lại bên kia, ngay cả lúc đổi phòng học cũng đi nhầm, vẫn là Lạc Thiệu Dã kéo trở về.

Nợ người ta càng lúc càng nhiều, cứ như lãi suất đi vay trả hoài không hết, Chúc Tử Lộ khóc không ra nước mắt.

Đợi đến lúc ăn cơm với Lạc Thiệu Dã xong quay về ký túc xá, vừa vặn trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Chúc Tử Lộ cuối cùng cũng cố gắng lấy dũng khí.

“Lạc Thiệu Dã...Cậu...Cậu...” Chúc Tử Lộ lắp bắp, đôi mắt đen nhìn Lạc Thiệu Dã một chút rồi chuyển qua ngấm sàn nhà.

“Chuyện gì vậy? Cậu còn đang giận tôi cắn cậu sao? Là cậu cắn tôi trước mà. Được rồi ~ da cậu yếu hơn, xin lỗi vậy.” Lạc Thiệu Dã cho rằng Chúc Tử Lộ cả ngày không nói chuyện không để ý tới mình là bởi mình cắn cổ cậu ta hồng hồng tím tím, cho nên phát giận.

Chúc Tử Lộ không nói lời nào cả ngày, Lạc Thiệu Dã cũng phiền muộn cả ngày, cậu cư xử cực kỳ ngay thẳng hào khí, thực sự chịu không nổi loại áp suất thấp quý dị này, thôi thì mở miệng xin lỗi trước, tuy rằng trong lòng kỳ thực không quá tình nguyện.

Vừa xin lỗi, Lạc Thiệu Dã vừa vươn tay sờ sờ vết loang lổ mình cắn ra trên cổ Chúc Tử Lộ, chắc, da người này thực sự rất nhạy cảm nha, cắn là ngừng không được.

“A? Không, không phải chuyện đó! Lạc Thiệu Dã, tiếng Anh ‘Cậu có khỏe không?’ nói thế nào?” Chúc Tử Lộ bị người thân mật đụng chạm như vậy, vô ý thức rụt lại một chút.

Không nghĩ tới Lạc Thiệu Dã lại xin lỗi, nếu trước đó thì cậu sẽ cực kỳ sung sướng không sai, thế nhưng trong tình huống bản thân đuối lý, cậu trái lại càng không thoải mái, vội vã phủ nhận, ném cho Lạc Thiệu Dã một vấn đề cách thực tế cực kỳ xa.

“How are you a ~ tiếng Anh của cậu thoái hóa cũng quá nhanh đi?” Không nghĩ tới sẽ bị hỏi cái chủng loại tiếng Anh trình độ giản đơn như vậy, Lạc Thiệu Dã tuy rằng tiếng Anh cực kỳ dở, thế nhưng kiểm tra câu này vẫn không rớt được.

“I’m fine, thank you!” Chúc Tử Lộ đỏ mặt nói xong, thang máy vừa lúc mở cửa, cậu giống như mũi tên xông ra ngoài.

“A?” Lạc Thiệu Dã thẳng đến lúc cửa thang máy lại đóng mới hoàn hồn từ trạng thái nghi hoặc, một mình trong thang máy nhin không được bật cười.

Hóa ra Chúc Tử Lộ cả ngày không nói lời nào chính là vì bận nghĩ có nên nói cảm ơn với cậu hay không, nhóc con này sao lại không được tự nhiên như thế chứ? Thực sự là...đáng yêu quá đi ~ (trái tim)

Đang cười trộm, chữ số trên thang máy lại từ số tám bắt đầu giảm xuống đến số một.

“A kien!” Lạc Thiệu Dã nhìn số hiện, mắng một tiếng, lập tức nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Chúc Tử Lộ, thậm thấy vừa vui vừa thích, cùng mấy người vừa vào thang máy trở lên lầu tám, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt lộ vẻ kỳ quái mà những người khác nhìn mình.

.
. .
.

— oOo —

11. Chương 11

Từ sau khi Chúc Tử Lộ thắng thắn với Lạc Thiệu Dã, tình cảm của hai người đã có chuyển biến một trăm tám mươi độ, bắt đầu tình nồng ý mật, củi khô lửa bốc, sét đánh lách tách bùng lên.

Hừ! Đẳng ấy sẽ không thực sự tin tưởng đi? Chuyện này làm sao mà có thể được? Đẳng ấy cho nơi này là kênh phim sến sao? Lớn rồi, đừng ngây thơ như vậy nữa!

Cái gọi là ‘cười xóa oán thù’, trong đời sống thực đây không chắc chắn là sẽ không phát sinh, thế nhưng...giữa Chúc Tử Lộ và Lạc Thiệu Dã thì khẳng định là không tồn tại.

Không sai! Cho nên...Chúc Tử Lộ đến bây giờ vẫn hận Lạc Thiệu Dã hận đến nghiêng răng nghiêng lợi! Tóc ngứa, tay ngứa, toàn thân ngứa, ngay cả bàn chân cũng ngứa! (đó là do không tắm đi...)

Lời bộc bạch: xin lỗi, đây khoa trương! $m(* \times *)m$

Lại nói về ngày nào đó, sau khi được Chúc Tử Lộ nói ‘cảm ơn’, Lạc Thiệu Dã cả người vẫn sượng đến chịu không nổi!

Sượng đến mức cậu quả thực phát điên, vừa về phòng thấy Chúc Tử Lộ ngồi ở trước bàn học đọc sách, liền từ phía sau đến gần người ta, xong rồi thì treo lên một nụ cười cực kỳ đê tiện, dán đến bên mặt Chúc Tử Lộ, nhắm thẳng lỗ tai con người ta, thổ khí như lan nói: “How are you? Lộ Lộ ~ ”

Mẹ ơi! Chúc Tử Lộ đang đọc tác phẩm văn học kinh điển nổi tiếng Trung Quốc – ‘Liêu trai chi A Phiêu chính truyện’, chợt nghe bên tai có tiếng người, bị dọa sợ đến nỗi nhảy dựng khỏi ghế, túm chặt hai đầu cuốn sách, nhắm đầu Lạc Thiệu Dã một trận cuồng đánh.

“Á! How mẹ cậu này thì How!”

Đây đã không phải lần đầu tiên Chúc Tử Lộ cầm sách vở đánh Lạc Thiệu Dã. Sách vở ảo diệu là ở chỗ nó có thể giấu trong người, tiện tay dễ lấy, còn có thể mở xem ra sát khí ẩn dấu bên trong, không chỉ có thể đánh người, còn có thể tăng cường hiểu biết, dù có bị cảnh sát bắt thì cũng cáo không được, thật không hổ là đứng đầu bảy đại vũ khí! (Đẳng ấy xác định không phải đang nói về ghế xếp?)

Lạc Thiệu Dã không phòng bị, cậu sao có thể lường trước cái người vừa rồi còn ở trong thang máy e then nói lời cảm ơn rồi che mặt bỏ trốn đầy đáng yêu sẽ vong ân phụ nghĩa trở mặt, đánh mình nằm úp sấp trên sàn nhà?

Chúc Tử Lộ a Chúc Tử Lộ ~ tôi thực sự đoán không được cậu...

Lạc Thiệu Dã ôm đầu rên rỉ dưới đất, trong lòng lại lặng lẽ nghĩ như thế.

“Dám dọa sợ cậu đây, cậu đây sẽ cho nhà người chết rất khó coi!” Chúc Tử Lộ tức đến nổi sau khi thả sách lại trên bàn vẫn còn đập thêm lên Lạc Thiệu Dã trên sàn nhà hai đập, ngực kịch liệt thở dốc, một tay đặt lên trái tim bị Lạc Thiệu Dã dọa nhảy thành thịch.

Khỉ! Dọa sợ đến nỗi tim gan lộn nhào! Người này không đánh sẽ không dễ chịu!

Đập xong mắng hết, Chúc Tử Lộ lấy đồ vào phòng tắm, đánh người toát hết cả mồ hôi, ặc!

Sau khi Chúc Tử Lộ đi vào phòng tắm, Lạc Thiệu Dã mới giãy dựa hai tay núm chân bàn từ dưới đất đứng lên.

“Chúc Tử Lộ...con mẹ nó! Đánh đầu cậu đây như đánh mõ...” Thằng nhóc này đồ kị cậu mặt mũi đẹp trai thì cũng không thể đánh cho đầu của cậu thũng như dưa hấu a!

Cậu ghét nhất bị người khác đánh phần từ cổ trở lên! Cậu còn phải dựa vào khuôn mặt để kiếm ăn nha! Chết tiệt Chúc Tử Lộ! Khoan dung là cậu ta nghĩ cậu sợ!

Ngày hôm nay tôi nhất định phải làm cho cậu khóc cầu xin tha thứ dưới thân tôi! (đây là có ý muốn đập người ta xuống mà thôi, xin mọi người tư tưởng thuần khiết.)

Lạc Thiệu Dã trong lòng hừng hực lửa báo thù, khuôn mặt âm trầm đi đến cửa phòng tắm, một cước đá văng cánh cửa yếu ớt ra.

“La la la la la la la la ~ ~ ~” Bởi vì đang bận ngâm nga điệu ‘Für Elise’ của Mr. Beethoven, Chúc Tử Lộ hoàn toàn không nghe thấy tiếng Lạc Thiệu Dã phá cửa mà vào, cậu còn tưởng rằng Lạc Thiệu Dã đang bận ở bên ngoài ném thứ này thứ nọ, sau khi đánh xong con người ta, tâm tình của cậu thật sự là tốt đến không tưởng, hoàn toàn mất đi tính cảnh giác thường ngày.

Lạc Thiệu Dã lần này tức đến u mê đầu óc, cậu nhìn bóng lưng trần tinh tế đầy bọt xà bông của Chúc Tử Lộ, vòi sen mở, hệ thống cung cấp nước chảy lãng phí như trời mưa, trên mặt nổi lên một mặt mỉm cười hung ác độc địa, từng bước tới gần.

“A!” Một cánh tay đột nhiên vòng quanh ngực Chúc Tử Lộ, cậu sợ hãi kêu một tiếng, hai tay theo phản xạ chụp lấy cánh tay kia cố sức ném vào bồn tắm.

“Chúc Tử Lộ! Cậu cư nhiên lại đánh tôi!” Lạc Thiệu Dã tức chết rồi, cậu vốn là muốn đánh Chúc Tử Lộ thật đau, thế nhưng vừa nhìn bóng lưng so với mình thì đơn bạc hơn rất nhiều kia thoáng cái lòng mềm như bún, cho nên mới muốn dọa dọa là được rồi, vậy mà Chúc Tử Lộ còn tiên hạ thủ vi cường, bảo cậu làm sao không phản nộ đây!

“Cậu đồ biến thái chết tiệt! Tôi đang tắm cậu vào làm cái gì?” Chúc Tử Lộ mới mặc kệ Lạc Thiệu Dã nói cái gì, lửa trong lòng lại bốc cao.

Cậu đang tắm ngon lành người này cư nhiên xông vào!

Mẹ nó! Cậu ta nhất định đã nghe được tiếng cậu ngâm nga vừa rồi! Siêu mất mặt!

Ta muốn giết người diệt khẩu ~ ~ ~ ~ ~ ! ! (‘)

Chúc Tử Lộ cũng mặc kệ toàn thân trần trụi, khắp người vẫn còn đầy bọt xà bông, giơ nắm tay, lập tức nhào lên người Lạc Thiệu Dã đánh.

“Cậu còn đánh! Con mẹ nó cậu nghe không hiểu tiếng người sao! Đừng có ép tôi đánh cậu!” Lạc Thiệu Dã nghiêng đầu tránh nắm đấm, Chúc Tử Lộ đè cậu ngã vào bồn tắm, hai chân tách ra cười ở trên người cậu.

“Biến thái chết tiệt! Nói! Cậu vừa rồi có nghe được cái gì không?” Chúc Tử Lộ căn bản mặc kệ Lạc Thiệu Dã uy hiếp, cậu chỉ lo lắng bị phát hiện chuyện mình vừa rồi hừ hừ điệu ‘Für Elise’.

Không sai, cậu chính là một tên mê nhạc thích ngâm hừ hừ theo các bản nhạc cổ điển, từ sau khi biết âm vực của mình rất siêu nhiên, cậu cũng chỉ dám lúc tắm len lén ngâm một đoạn ngắn, không nghĩ đến...không nghĩ đến còn có thể bị người nghe được, này đều phải quái Lạc Thiệu Dã không có việc gì lại xông vào!

Ghe tởm! Một đời anh minh của tôi, hình tượng siêu hoàn mỹ của tôi...A ~ Vì sao lần nào cũng đều bị hủy trên tay người này?

“Nghe được heo kêu chứ cái gì! Hát như giết lợn, quý mới biết cậu rên cái gì!” Lạc Thiệu Dã thấy Chúc Tử Lộ đánh mãi không chịu yên giống như muốn giết người đỏ cả mắt rồi, tức giận một quyền đánh ngược lại, vừa đánh đến vai Chúc Tử Lộ liền thấy nơi đó lập tức sưng đỏ một khối.

Oa! Lập tức thấy hiệu quả, Lạc Thiệu Dã có một chút há hốc mồm, là hấn tay sắt xuất thần quyền, hay là Chúc Tử Lộ là cái bánh da mỏng nhân nhiều, khụ...là da mỏng thịt yếu, làm sao mà đánh đây?

Vì sao cậu bị Chúc Tử Lộ gõ như gõ mõ nửa ngày một chút vết thương cũng không có, giờ mới đánh cậu ta một chút như vậy liền dựng sào thấy bóng, hết như bạo hành gia đình? Còn có thể khoa trương hơn nữa không?

“A! A! A...” Bị đâm đau Chúc Tử Lộ trong lòng nào chỉ có hận a! Cậu chỉ theo quán tính giờ nắm tay muốn đánh Lạc Thiệu Dã, không nghĩ tới bởi vậy mà liên lụy đến vai phải, làm cho Lạc Thiệu Dã đánh ra ứ thanh, đau đến cậu kêu thảm thiết liên tục.

“Các cậu không có việc gì đi? A ~ ~ ~ ”

Bởi vì âm hưởng từ phòng 832 quá lớn, cộng thêm cánh cửa không khóa, quần chúng thường ngày đã sớm tràn ngập hiếu kỳ về 832, liền mượn cớ quan tâm đến đây an ủi.

Vừa nghe thấy có giọng người khác, động tác phản xạ đầu tiên của Lạc Thiệu Dã là ôm lấy thắt lưng Chúc Tử Lộ, giúp cậu ta che khuất nửa người dưới.

Tuy rằng vừa rồi đùa giỡn nửa ngày, cậu đối với Chúc Tử Lộ lỏa thể cũng không có ý đồ gì, bởi vì đang chiến tranh thì không thể nào nhìn chăm chú thân dưới đối phương, có điều vừa có bên thứ ba xông vào thì trực giác của Lạc Thiệu Dã phản ứng rất nhanh.

“A...Các cậu...bận rộn a...không...không quấy rầy.”

Không nghĩ tới sẽ thấy được hình ảnh hương diễm kích thích như thế nha ~ một đám người ngây ngốc một hồi, lập tức cười cười chuồn ra khỏi phòng 832.

“Oa ~ bọn họ...bọn họ vừa rồi đang làm cái gì vậy?” Đây không phải thực sự muốn hỏi, chỉ là dân chúng khiếp sợ quá độ muốn xác nhận sự thực mà thôi.

“Đây...Còn cần giải thích sao? Đừng để tôi xem thường cậu ~ người anh em.” Đây rõ ràng là gà có tuổi, gặp chuyện không sợ hãi, vỗ vỗ vai con gà tơ bên cạnh.

“Đây...này...này sẽ không phải là uyên ương hí thủy trong truyền thuyết đó chứ?” Nhân chứng tại hiện trường số 3 xúc động phát biểu.

“Thấy ngu chưa! Đây là chiêu thức mới tên là ‘Madagaxca’ đó!” Nhân chứng tại hiện trường số 4 đã từng nghiên cứu qua, đánh một chút đầu của nhân chứng số 3.

Đừng hỏi rốt cuộc là lúc đó có bao nhiêu nhân chứng tại hiện trường, bởi vì sau khi kinh qua hệ thống miệng truyền tai, mỗi người đều công bố mình đã từng chứng kiến, cho nên đáp án tuyệt đối là vô hạn.

Màn ảnh quay về phòng tắm ẩm ướt ngưng đọng.

Chúc Tử Lộ nhìn cửa phòng bị đóng lại, nhìn cửa phòng tắm đến giờ vẫn mở rộng, lại cúi đầu nhìn về phía tay Lạc Thiệu Dã đang vòng bên hông mình, mà lúc này Lạc Thiệu Dã vừa vận ngón đầu nhìn lên cậu.

“Á ~ ~ ~ Lạc Thiệu Dã! Con mẹ nó! Tôi với cậu thề không đội trời chung! A! A...”

Vai của Chúc Tử Lộ lại bị động tới nữa rồi...

.

Lời tác giả (trích): Đừng hỏi tôi ‘Madagaxca’ là chiêu thức gì, tôi chưa từng thử qua...Mọi người muốn biết thì hãy hỏi nhân chứng số 4.

Bối cảnh âm nhạc là phiên bản ‘Fur Elise’ của Trần Dịch Tấn.

— oOo —

12. Chương 12

Hai người ở bên trong nhìn nhau không nói gì, yên lặng đắm đuối nhìn đối phương, con mắt ngay cả một chút cũng luyến tiếc chớp mắt. Ai không biết còn tưởng rằng bọn họ là người yêu chia lìa một vận thể vừa gặp lại.

“Lộ Lộ...Làm người phải công bằng.” Lạc Thiệu Dã thở dài một hơi, bất đắc dĩ nhìn về phía đôi mắt đen như ngậm oán, ngập nước long lanh, giống động vật nhỏ bị chủ nhân ngược đãi đang trừng mình như lên án kia.

Không nói lời nào, Chúc Tử Lộ trừng Lạc Thiệu Dã, tựa như Tử Hà tiên tử trừng Chí Tôn Bảo vậy.

“Tôi van cậu...Chuyện này cậu cũng trách tôi?” Lạc Thiệu Dã quả thực như trai phụ lòng bị gái nhà lành tố cáo làm cô ấy mang thai, thế nhưng trai phụ lòng cũng có nỗi bất đắc dĩ của mình – cưng à, làm to bụng cũng không phải đây cố ý.

Không nói lời nào, mắt Chúc Tử Lộ lại sáng lên, lóe ra một chút, càng thêm sóng nước nhộn nhạo, sắc mặt bị phần ai động.

“Được rồi được rồi! Tuần này tôi hầu hạ cậu là được rồi đi?” Nhìn đôi mắt sáng long lanh, lại ngấm ngấm cánh tay bị Chúc Tử Lộ buộc lại như mỹ thiếu niên Hy Lạp cổ đại, Lạc Thiệu Dã cuối cùng đành đầu hàng.

“Ừm hứ ~ đi mua bữa sáng về đây.” Chúc Tử Lộ thoả mãn, trên mặt cười đến là xuân phong đắc ý, sai sử người càn thuận miệng đến mức không phí khí lực.

Tình hình quyết đấu tính đến hiện tại đã là tuần thứ ba, kết quả thực tế là hai bại một hòa, thế nhưng thời gian Chúc Tử Lộ thật sự chịu cho Lạc Thiệu Dã sai sử còn chưa vượt quá một tuần!

Ngược lại, tựa như ngài đang nhìn thấy trước mắt, Lạc Thiệu Dã dưới các nhân tố không thể kháng cự, không chiến mà hàng, cho dù là thắng lợi cũng sẽ cam tâm tình nguyện trở thành nô bộc của Chúc Tử Lộ.

Sau khi ăn xong bữa sáng, hai người cùng nhau đến phòng học, khỏi phải nói, thứ nặng như túi xách gì đó toàn bộ đều nằm trên lưng Lạc Thiệu Dã. Anh Lạc, hay còn gọi là anh Thiệu Dã, từ xương cho đến máu đều bị bạn nhỏ Tiểu Lộ Bambi nô dịch rất triệt để.

Chúc Tử Lộ muốn ngồi xuống, Lạc Thiệu Dã liền giúp cậu kéo bàn ra, xong rồi xếp lại; giáo sư chuẩn bị dạy, Lạc Thiệu Dã liền giúp Chúc Tử Lộ lấy sách giáo khoa từ trong túi, mở ra đặt lên bàn; giáo sư viết bảng, Lạc Thiệu Dã liền nỗ lực sao chép, chỉ có điều...đều là chép vào sách của Chúc Tử Lộ.

Người đàn ông sẵn sàng đến cỡ nào ~ thật là quá tri kỷ cực tri kỷ q(>./. //<)p quần=”” chúng=”” mắt=”” sáng=”” như=”” sao=”” toàn=”” bộ=”” đều=”” nhìn=”” tận=”” mắt=”” cảm=”” động=”” tận=”” lòng=”” cảnh=”” tượng=”” cảm=”” động=”” này=”” sẽ=”” làm=”” người=”” làm=”” mẹ=”” khắp=”” thiên=”” hạ=”” nhin=”” không=”” được=”” cảm=”” thán=”” võ=”” võ=”” vai=”” con=”” trai=”” nhà=”” mình=”” nói=”” “thấy=”” không?”” muốn=”” tìm=”” bạn=”” trai=”” phải=”” tìm=”” loại=”” này.”” (con=”” trai=”” “...”=”” o(”=””)=””>)

Bởi vì băng vải trên vai Chúc Tử Lộ được áo quần che giấu, cho nên không ai phát hiện cậu bị thương đi học, chỉ chú ý tới cậu như Lão Phật gia, thần nhiên mặc cho Lạc Thiệu Dã hầu hạ .

Thật vất vả chịu đựng được đến buổi trưa, đoàn người chạy đến nhà hàng ăn cơm, Lạc Thiệu Dã thả mọi thứ vào chỗ ngồi, để Lộ Lộ và Tiểu Quất canh chừng rồi cùng Đại Trì chen vào đám người mua cơm.

“Lạc Thiệu, cậu thật tốt với Bambi nha.” Đại Trì theo Lạc Thiệu Dã chen a chen trong đám người, chạy hai ba nơi chỉ vì muốn mua thức ăn mà Chúc Tử Lộ chỉ định, trong lòng không khỏi xúc động thốt lên.

“Này đương nhiên a ~ chiếu cố cậu ấy là trách nhiệm của tôi.” Lạc Thiệu Dã không chút nghĩ ngợi trả lời, hoàn toàn không để ý tới biểu tình há hốc miệng của Đại Trì.

Người là cậu làm bị thương thôi...Là con trai, đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm!

Cậu, Lạc Thiệu Dã, chính là một nam tử hán có trách nhiệm nha!

o()>

Thế nhưng lúc này trong mắt Đại Trì, Lạc Thiệu Dã đã không còn là kẻ phàm tục nữa, trên người cậu chớp mắt sinh ra một vòng hào quang, là loại hào quang tản mát ra vẻ chói mắt như thần tiên.

A ~ ~ ~ [Chiếu cố cậu ấy là trách nhiệm của tôi], mình phải đến lúc nào thì mới có thể không chút bận tâm nói ra loại lời này với người khác đây? Lòng Đại Trì sóng dậy.

“Lạc Thiệu, cậu thật đúng là tấm gương sáng để tôi học tập!” Đại Trì nắm chặt hai tay Lạc Thiệu Dã, trong mắt tràn ngập sùng bái và kính nể.

“Ồ...Đâu có đâu có.” Lạc Thiệu Dã chẳng hiểu gì cho nên gật đầu, vỗ vỗ vai Đại Trì, con trai được sùng bái, trong lòng tuy rằng chẳng biết vì sao nhưng vẫn cực kỳ sướng.

Nếu như Đại Trì biết Lạc Thiệu Dã thật sự ‘không chút nào để ý’ mới nói như vậy, đại khái sẽ muốn cầm khối đậu hũ đập chết Lạc Thiệu Dã, xong rồi thu hồi sự sùng bái lại.

Nhưng mà, lúc đương sự không biết, mà người quan tâm cũng không hay, bản ‘Trích lời của Lạc’ của anh Thiệu Dã lại thêm một câu được đi vào giai thoại – [Chiếu cố cậu ấy là trách nhiệm của tôi].

Đây là câu thứ hai trong tháng này sau tuyên ngôn *** mang tính bùng nổ được ghi trong ‘Thế giới quan của bạn nhỏ Tiểu Lộ Bambi’ – [Tôi cho cậu ngâm tôi một trăm lần!], trở thành câu lưu hành mang tính thời thượng lan tỏa với tốc độ siêu cấp.

Ứng dụng rất rộng rãi, có thể là lúc mang cún đi gặp bác sĩ, lúc cùng vợ lẽ chống vợ lớn, lúc mua rau muốn thêm một củ hành, lúc mở rộng giáo dục bổ túc không bắt buộc, lúc lôi kéo người ta mua bảo hiểm nhân thọ mười năm đều có thể nói một câu như thế: “Chiếu cố người này, là trách nhiệm của tôi.”

Sâu sắc hơn nữa là còn được Kim Thành Vũ cải biên trộm đi đóng quảng cáo, thâm tình nói với máy quay: “Hãy để tôi chiếu cố cậu.”

Mà Chúc Tử Lộ vẫn chẳng biết gì, đối mặt với những ánh mắt đầy ước ao của quần chúng thì hoàn toàn không hiểu nguyên nhân.

Cậu tiếp tục hưởng thụ một tuần, dùng một cánh tay đỡ lấy phúc lợi, a, hay phải nói là một nô lệ.

Thức đêm đến 1h30 hùng dũng, Chúc Tử Lộ thật vất vả mới gõ xong bài tập môn tiêu thụ vẫn kéo dài không muốn viết, xoay xoay cái cổ, uốn éo thắt lưng, bởi vì mệt mỏi cả người đau nhức muốn chết.

Mà Lạc Thiệu Dã viết xong sớm hơn cậu một tiếng lúc này vẫn còn thảnh thơi ngồi trước máy vi tính chơi trò du hí đánh quái.

Nhìn thời gian, a...lại qua một ngày nữa, thời gian có thể sai sử Lạc Thiệu Dã chỉ còn lại có hai mươi hai tiếng đồng hồ cuối cùng nữa mà thôi.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Chúc Tử Lộ nhìn về phía Lạc Thiệu Dã thật giống như Chúc Nữ nhìn Ngưu Lang, tràn ngập sầu não vô hạn.

Không được...không thể lãng phí, Chúc Tử Lộ quyết định phải lợi dụng thật triệt để hai mươi hai tiếng đồng hồ cuối cùng này, vắt kiệt từng chút giá trị lợi dụng cuối cùng trên người Lạc Thiệu Dã.

Thế là cậu vỗ vỗ vai Lạc Thiệu Dã, dưới ánh mắt nghi hoặc của cậu ta lúc quay đầu nhìn mình, đi về giường cá nhân, nằm úp sấp xuống, bày ra tư thế quỳ rũ liêu nhân không gì sánh được, ngoắc ngoắc ngón tay với Lạc Thiệu Dã, lộ ra một mặt mỉm cười kiêu ngạo lại ý tứ hàm súc sâu xa, làn môi như phấn khê mở, nhẹ giọng nói: “Lại đây.”

.

13. Chương 13

Lạc Thiệu Dã ngừng chơi trò đánh quái đang dở dang, buồn bực nhìn Chúc Tử Lộ, suy nghĩ một chút, mới chậm rãi tiêu sái đi qua.

“Gọi tôi làm cái gì?” Lạc Thiệu Dã trực tiếp ngồi xuống, Chúc Tử Lộ tựa trên giường, ngửa đầu nhìn cậu.

“Vai tôi nhức quá, cậu giúp tôi xoa bóp đi.” Chúc Tử Lộ chỉ chỉ ngón tay vào vai mình, nói xong đầu liền tê liệt dính lên gối, chờ Lạc Thiệu Dã phục vụ.

“Chúc – Tử – Lộ! Cậu có phải là quá đáng quá không? Tuần này nếu không phải vì...” Lạc Thiệu Dã tức giận gằn giọng, vừa nhìn thấy Chúc Tử Lộ kéo áo T-shirt xuống, ứ thanh nhân nhật lộ ra trên bờ vai nhỏ rất tròn, liền im miệng.

Bằng vải vốn được nhân viên phòng y tế buộc rất khoa trương đã tháo xuống, thể nhưng trên vai phải trắng mịn như sứ vẫn còn tàn dư bóng mờ màu xanh nhạt.

“Mẹ nó! Tôi nợ cậu. Nằm sấp lại! Động chút đã hỏng còn bắt tôi bóp, chờ lát nữa thì đừng khóc lóc với tôi.” Tuy rằng tâm không cam tình không nguyện, ngữ khí vẫn hung ác độc địa như lưu manh, thể nhưng Lạc Thiệu Dã xuống tay lại nhẹ nhàng như đang ấp ủ cây bông.

Từ cái gáy cứng ngắc, lực đạo rất nhẹ rất nhẹ vuốt ve, sau đó chậm rãi đi xuống, cẩn thận tránh khỏi vết thương cũ trên vai phải, tiếp đó là tấm lưng gầy cùng với thắt lưng mảnh khảnh.

“Ừm...ở đó...Ừm...Lại dùng lực một chút...A...Thật thoải mái...” Lúc cơ thể xơ cứng có người giúp xoa bóp, thật là hưởng thụ chí thượng của nhân gian a! Chúc Tử Lộ thoải mái đến mắt cũng nheo lại, ghé vào gối đầu, thân thể theo động tác của Lạc Thiệu Dã hơi phập phồng, trong miệng hừ hừ phát ra tiếng rên nỉ non thỏa mãn.

“Đừng có rên nữa! Kêu xuân hay sao mà...” Nếu không biết mình đang làm cái gì, cậu thực sự sẽ cho rằng người trong phòng đang xem AV hoặc là vận động gì đó trước khi ngủ.

Mẹ nó, giọng nói của thằng nhóc này thực sự cực kỳ phiền tình! Hôm nay trời đúng là nóng chết đi được! Điều hòa có đang chạy hay không vậy?

“Cậu quản được chắc! A...Nơi đó...Cố sức một chút nữa! Không ăn cơm hay sao vậy! Lại dùng lực một chút! Cố sức a...A!” Chúc Tử Lộ không vui cãi lại, vừa ghét bỏ Lạc Thiệu Dã lực đạo quá mức mềm nhẹ, quả thực như là gãi không đúng chỗ ngứa không đến nơi đến chốn! Hơn nữa vô luận cậu nhắc cỡ nào, Lạc Thiệu Dã cũng chỉ mạnh thêm một milimet, lực đạo cứ như lông chim, tức đến cậu hô to đòi mạnh hơn liền tục.

Đạo lý này cũng như lúc dùng điều khiển từ xa tăng âm lượng TV vậy, vô luận tăng cỡ nào cũng đều không lớn hơn được bao nhiêu, nổi cơn giận dữ, điên cuồng dè lại nút tăng không tha, dè đến tận cùng, xong rồi thì âm lượng sẽ trong nháy mắt...tăng như muốn nổ tai!

“A! A nha...Thắt lưng của tôi...” Sự tan vỡ chỉ trong nháy mắt, ‘đỉnh!’ như vậy một cái, đau nhức như nước lật úp lan tràn thần kinh toàn thân, Chúc Tử Lộ đau đến viền mắt cũng ửng ửng, bên trong mắt đen sương mù bốc lên, tụt thời tràn ra.

“A! Xin lỗi ~ cậu...cậu có ổn không?” Lạc Thiệu Dã bị ngôn ngữ không tán thưởng của Chúc Tử Lộ làm tức giận, trong một thoáng quên mất thương hương tiếc ngọc, vươn long trảo thủ toàn lực bóp, nhất thời nghe thanh âm ngọc thạch nát bấy, nhìn Chúc Tử Lộ nằm ẹp trên giường ầm ĩ đau đớn, trong lòng luống cuống, không khỏi lo lắng.

“Đau quá...Ồ a...” Chúc Tử Lộ tay dè thắt lưng, nước mắt cũng rơi ra rồi.

Quan toà đại nhân! Đây tuyệt đối là mưu sát

(p > 0 < q)~=" "không=" "có=" "việc=" "gì=" "không=" "có=" "việc=" "gì!=" "tôi=" "mang=" "cậu=" "đi=" "phòng=" "y=" "tế!=" "lạc=" "thiệt=" "dã=" "ôm=" "lấy=" "chúc=" "tử=" "lộ=" "đang=" "còn=" "thống=" "khổ=" "rên=" "rỉ=" "trên=" "giường=" "hoang=" "mang=" "rối=" "loạn=" "đá=" "văng=" "cánh=" "cửa.= " "rầm!=" "cửa=" "phòng=" "vừa=" "mở,=" "mọi=" "người=" "xung=" "quanh=" "văng=" "ra=" "ba=" "thước.= " "các...các=" "cậu=" "ở=" "trước=" "cửa=" "phòng=" "ngủ=" "cửa=" "chúng=" "tôi=" "làm=" "cái=" "gì?"=" "lạc=" "thiệt=" "dã=" "kinh=" "ngạc=" "nhìn=" "đoàn=" "người=" "tế=" "thành=" "hình=" "quạt=" "trên=" "mặt=" "đất=" "trước=" "phòng=" "mình,=" "không=" "vui=" "hỏi.= " "tập=" "trung=" "nhìn=" "lại...oa!=" "đại=" "trì,=" "tiểu=" "quất=" "còn=" "có=" "mấy=" "người=" "cùng=" "lớp=" "cư=" "nhiên=" "đều=" "có=" "mặt.= " "mọi=" "người=" "bị=" "phát=" "hiện=" "lập=" "tức=" "không=" "được=" "tự=" "nhiên=" "quay=" "đầu=" "tránh=" "né=" "đường=" "nhìn,=" "làm=" "bộ=" "công=" "việc=" "lu=" "bù.= " "a...kính=" "sát=" "trông=" "cửa=" "tôi=" "bị=" "rớt."=" "tiểu=" "quất=" "nói=" "rồi=" "quỳ=" "rap=" "trên=" "mặt=" "đất,=" "như=" "người=" "mù=" "bắt=" "đầu=" "mò=" "mò.= " "tôi=" "giúp=" "cậu=" "ấy=" "tìm!=" "đại=" "trì=" "cũng=" "ngồi=" "xổ=" "xuống.= " "vậy=" "còn=" "các=" "cậu?"=" "đường=" "nhìn=" "lợi=" "hại=" "cửa=" "lạc=" "thiệt=" "dã=" "chuyển=" "sang=" "những=" "khuôn=" "mặt=" "xa=" "lạ=" "chưa=" "thấy=" "qua=" "khác,=" "omg=" "~= " "còn=" "có=" "notebook=" "cùng=" "với=" "coca,=" "bong,=" "đây=" "là=" "chuyện=" "gì=" "a?"=" "a=" "~= " "tôi...tôi=" "đang=" "giúp=" "bạn=" "họ=" "bói=" "điện=" "tử,=" "ở=" "đây...địa=" "linh=" "nhân=" "kiệt,=" "cảm=" "ứng=" "tương=" "đối=" "tốt...a=" "~= " "tôi=" "lại=" "có=" "cảm=" "ứng=" "nữa!=" "thành=" "viên=" "số=" "hiệu=" "74074=" "chuyên=" "sử=" "dụng=" "notebook=" "nói=" "mạng=" "cập=" "nhật=" "tin=" "lên=" "trang=" "chủ,=" "linh=" "cơ=" "khẽ=" "động,=" "lập=" "tức=" "thuận=" "miệng=" "lắm=" "nhảm,=" "giả=" "thần=" "giả=" "quỷ,=" "thoạt=" "nhìn=" "ba=" "phần=" "giống=" "lên=" "đồng=" "bảy=" "phần=" "giống=" "giả=" "bộ=" "điên.= " "đại=" "sư=" "đại=" "sư!=" "tôi=" "muốn=" "hỏi=" "ipod=" "cửa=" "tôi=" "đi=" "sửa=" "lúc=" "nào=" "mới=" "xong?"=" "đại=" "sư=" "đại=" "sư!=" "ngài=" "xem=" "xem=" "tôi=" "ngu=" "ngốc=" "như=" "thế=" "này=" "có=" "còn=" "thuốc=" "chữa=" "không?"=" "đại=" "sư=" "đại=" "sư...=" "lạc=" "thiệt=" "dã=" "kỳ=" "quái=" "nhìn=" "nhóm=" "người=" "này,=" "trong=" "vẽ=" "khinh=" "bỉ=" "mang=" "theo=" "bảy=" "phần=" "hồ=" "nghỉ,=" "ipod=" "đi=" "sửa=" "hắn=" "là=" "nên=" "hỏi=" "công=" "ty=" "bảo=" "hành=" "đi...này=" "có=" "cái=" "gì=" "mà=" "bói?"=" "lạc=" "thiệt=" "dã...a=" "~= " "tôi=" "đau=" "quá...=" "chúc=" "tử=" "lộ=" "một=" "tay=" "móc=" "qua=" "cổ=" "lạc=" "thiệt=" "dã=" "tựa=" "trên=" "người=" "cậu=" "ta,=" "một=" "tay=" "thì=" "hai=" "ngón=" "nhéo=" "mặt=" "lạc=" "thiệt=" "dã,=" "muốn=" "ra=" "sức=" "nhéo=" "cậu=" "ta=" "để=" "báo=" "thù,=" "nhưng=" "dùng=" "không=" "được=" "lực,=" "vết=" "thương=" "cũ=" "chưa=" "phục=" "hồi,=" "lại=" "thêm=" "thương=" "tổn=" "mới,=" "bàn=" "tay=" "vô=" "lực=" "trượt=" "dọc=" "xuống=" "má=" "lạc=" "thiệt=" "dã.= " "chú=" "thích:= " "một=" "màn=" "này=" "trong=" "mất=" "mọi=" "người=" "thoạt=" "nhìn=" "chẳng=" "khác=" "gì=" "làm=" "nũng.= " "a=" "được=" "được=" "được.= " "các=" "cậu=" "tránh=" "ra=" "một=" "chút.= " "mẹ=" "nó!=" "thang=" "máy=" "này=" "có=" "chạy=" "hay=" "không=" "a!=" "lạc=" "thiệt=" "dã=" "ôm=" "chúc=" "tử=" "lộ=" "đi=" "qua=" "đoàn=" "người=" "chờ=" "thang=" "máy,=" "trong=" "lòng=" "hoảng=" "hốt=" "lại=" "càng=" "không=" "bình=" "tĩnh,=" "tức=" "giận=" "đến=" "nỗi=" "muốn=" "đá=" "tường,=" "nếu=" "như=" "không=" "phải=" "cổ=" "kỵ=" "trong=" "lòng=" "vẫn=" "còn=" "ôm=" "chúc=" "tử=" "lộ.= " "lạc=" "thiệt=" "dã...nếu=" "như=" "cậu=" "hại=" "tôi=" "bán=" "thần=" "bắt=" "toại,=" "tôi=" "sẽ=" "hận=" "cậu=" "cả=" "đời!=" "chúc=" "tử=" "lộ=" "rưng=" "rưng=" "lên=" "án,=" "cậu=" "thật=" "hận=" "a...ui=" "đau...đau=" "quá=" "đau=" "quá=" "đau=" "quá!=" " ~(=" "> 0 <)~ "không=" "có,=" "tin=" "tưởng=" "tôi,=" "cậu=" "nhất=" "định=" "không=" "có=" "việc=" "gì."=" "lạc=" "thiệt=" "dã=" "không=" "có=" "tâm=" "tư=" "phát=" "giận=" "nữa,=" "cậu=" "lo=" "lắng=" "nhìn=" "đôi=" "mắt=" "đen=" "ngắn=" "nước=" "lưng=" "trông=" "cửa=" "chúc=" "tử=" "lộ,=" "nhẹ=" "giọng=" "an=" "ủi.= " "mẹ=" "ơ=" "~= " "tôi=" "cũng=" "không=" "phải=" "cổ=" "ý!=" "tôi=" "cũng=" "không=" "muốn=" "bối=" "vì=" "tội=" "đánh=" "bị=" "thương=" "người=" "mà=" "ngồi=" "tù=" "a!=" "cứ=" "như=" "vậy,=" "trong=" "ánh=" "mắt=" "tiên=" "đưa=" "đây=" "thần=" "thiết,=" "sợ=" "hãi,=" "cảm=" "động=" "cửa=" "quân=" "chúng,=" "lạc=" "thiệt=" "dã=" "ôm=" "chúc=" "tử=" "lộ=" "đi=" "vào=" "thang=" "máy.= " "oa...làm=" "đến=" "gãy=" "cả=" "thất=" "lưng!=" "lạc=" "thiệt=" "có=" "phải=" "là=" "quá=" "uy=" "mãnh=" "hay=" "không?"=" "biểu=" "tình=" "lúc=" "hỏi=" "cửa=" "đại=" "trì=" "cư=" "nhiên=" "mang=" "theo=" "vẽ=" "kính="

nể=" cùng=" hướng=" tới.= " "thật=" đáng=" sợ..."=" về=" phần=" tiểu=" quất=" thì=" vừa=" cảm=" động=" lại=" vừa=" bị=" dọa=" sợ=" đến=" phát=" run,=" đại=" trì=" nhìn=" thấy=" liền=" ôm=" lấy=" vai=" cậu=" ta,=" yên=" tâm,=" cậu=" còn=" chưa=" đạt=" được=" đến=" cảnh=" giới=" đó.= " "cá=" nhân=" tôi=" cho=" rằng...bạn=" họ=" cần=" chính=" là=" thứ=" này.= " thành=" viên=" số=" hiệu=" 26958=" xuất=" ra=" một=" xấp=" giấy=" phân=" phát=" cho=" các=" đồng=" chí=" ở=" đây.= " "[đến=" bề=" gãy=" tôi=" đi=" ~=" trust=" me.= " you=" can=" make=" it!]=" này=" không=" phải=" là=" sách=" ưu=" đãi=" của=" chương=" trình=" học=" [bể]= " của=" yoga=" sao?=" oa=" dựa=" vào!= " cậu=" lấy=" đầu=" ra=" thứ=" này=" vậy?=" nhận=" ra=" sách=" của=" chương=" trình=" yoga,=" số=" hiệu=" 13823=" không=" khỏi=" kỳ=" quái=" hỏi.= " "khụ...bối=" vì=" lúc=" người=" có=" sách=" đang=" thì=" vừa=" hay=" tôi=" ở=" đó=" làm=" công,=" hiệu=" quả=" thực=" sự=" không=" tệ!= " các=" cậu=" xem!=" " 26958=" nói,=" chân=" vừa=" nhắc=" liền=" móc=" luôn=" lên=" cổ,=" không=" buông=" xuống.= " "oa=" a!= " thực=" sự=" thật=" là=" lợi=" hại!=" "quần=" chúng=" lập=" tức=" đánh=" trống=" reo=" hò,=" nhiệt=" liệt=" vỗ=" tay.= " "a...không=" cần=" như=" vậy=" đi?=" tiểu=" quất=" nhìn=" đã=" có=" chút=" buồn=" nôn,=" sợ=" hãi=" đi=" lùi=" về,=" không=" cần=" thận=" dụng=" vào=" đại=" trì=" ở=" đằng=" sau.= " "a...rớt=" rồi.= " bị=" tiểu=" quất=" va=" chạm,=" trang=" giấy=" trong=" tay=" tung=" ra,=" đại=" trì=" vội=" vã=" ngồi=" xổm=" xuống=" đất=" lượm=" lại.= " "đại=" trì!= " cậu=" lấy=" nhiều=" như=" thế=" làm=" cái=" gì=" thả=" toàn=" bộ=" xuống=" đất=" cho=" tôi!= " không=" được=" lượm!=" " tiểu=" quất=" trừng=" lớn=" mắt,=" thần=" kinh=" khẩn=" trương,=" phát=" điên=" rống=" đại=" trì.= " cứ=" âm=" âm=" như=" vậy,=" cư=" nhiên=" đã=" qua=" hai=" mươi=" phút,=" đôi=" nam=" diễn=" viên=" của=" sự=" kiện=" đã=" trở=" về=" từ=" phòng=" y=" tế=" trường=" học.= " thang=" máy=" vừa=" đến=" còn=" chưa=" mở=" ra=" đã=" nghe=" thấy=" từ=" bên=" trong=" truyền=" đến=" tiếng=" mắng=" chửi=" khó=" chịu=" của=" chú=" tử=" lộ.= " "đều=" tại=" cậu=" đều=" tại=" cậu=" đều=" tại=" cậu!= " hại=" nhân=" viên=" y=" tế=" nói=" muốn=" đưa=" tôi=" một=" thẻ=" vip!= " sau=" này=" xem=" bệnh=" không=" cần=" xếp=" hàng=" đăng=" ký!= " mất=" mặt=" chết=" đi=" được!=" "nương=" theo=" tiếng=" rống=" của=" chú=" tử=" lộ=" là=" mấy=" tiếng=" ba=" ba=" ba,=" có=" thể=" đoán=" được=" cậu=" ta=" nhất=" định=" là=" dùng=" bộ=" phận=" nào=" đó=" trên=" thân=" thể=" lạc=" thiệu=" đã=" làm=" trống=" đánh.= " "cậu=" gào=" đủ=" chưa!=" " là=" ai=" tự=" nằm=" úp=" sấp=" trên=" giường=" ngoắc=" ngón=" tay=" gọi=" tôi=" nói=" muốn?=" tôi=" đã=" nói=" không=" muốn=" chạm=" vào=" cậu!= " cũng=" là=" cậu=" kéo=" áo=" xuống=" lộ=" vai=" cho=" tôi=" nhìn,=" cậu=" biết=" rõ=" tôi=" thấy=" cậu=" như=" vậy=" là=" sẽ=" không=" nhin=" được!=" " là=" cậu=" bức=" tôi!=" " tiếng=" lòng=" quần=" chúng:= " câu=" dẫn!=" " này=" cần=" bản=" là=" 100%=" câu=" dẫn!=" " tội=" lỗi=" mê=" người=" a=" ~=" ~=" ~=" ~=" thang=" máy=" vừa=" mở,=" lạc=" thiệu=" đã=" đỡ=" chú=" tử=" lộ=" đi=" tới,=" biểu=" tình=" của=" hai=" người=" đều=" là=" nỗi=" giận=" dùng=" dùng.= " "cậu...cậu=" có=" thể=" dùng=" dùng=" lực=" mạnh=" a!= " cậu=" ba=" ngày=" thì=" hết=" hai=" lượt=" làm=" tôi=" bị=" thương!= " cậu=" đồ=" quý=" thô=" lỗ=" chí=" biết=" cây=" mạnh!=" " chú=" tử=" lộ=" nghe=" xong=" càng=" tức,=" là=" cậu=" yêu=" cầu=" muốn=" xoa=" bóp=" không=" sai,=" thể=" nhưng...thể=" nhưng=" cậu=" nào=" có=" bảo=" cậu=" ta=" làm=" cậu=" bị=" thương=" a!= " hận=" chết!=" " chú=" tử=" lộ=" quay=" đầu=" rống=" to=" hơn=" vào=" tai=" lạc=" thiệu=" đã.= " "tôi=" thô=" lỗ?=" là=" cậu=" quá=" mạnh=" mai=" đi=" tôi=" vẫn=" rất=" cần=" thận!=" " là=" cậu!=" " là=" cậu=" cứ=" bảo=" tôi=" cố=" sức=" cố=" sức=" lại=" dùng=" lực!=" " vừa=" đỡ=" chú=" tử=" lộ=" đi,=" lạc=" thiệu=" đã=" còn=" phải=" quay=" đầu=" cái=" cọ,=" khuôn=" mặt=" hai=" người=" cơ=" hồ=" đều=" dán=" lại=" với=" nhau.= " quần=" chúng=" hít=" sâu=" một=" hơi:= " cố=" sức=" cố=" sức=" lại=" dùng=" lực=" ~=" ~=" ~=" o(=" ">/////////. //////////(<)pp "a=" ~=" ~=" ~=" ~=" lạc=" thiệu=" đã=" cậu=" đi=" chết=" đi!=" " chú=" tử=" lộ=" trong=" lòng=" biết=" đuối=" lý,=" nhưng=" cậu=" chính=" là=" tức=" không=" chịu=" được,=" nói=" sao=" thì=" chịu=" thương=" bị=" hại=" là="

cậu=" " nha!=" " bằng=" " cái=" " gì=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " có=" " thể=" " nói=" " với=" " cậu=" " như=" " vậy?=" " cái=" " thái=" " độ=" " gì=" " đó?=" " một=" " bước=" " vào=" " phòng,=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " liền=" " đẩy=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " ra=" " bên=" " ngoài,=" " đóng=" " cửa=" " lại,=" " "chúc=" " tử=" " lộ=" " mở=" " cửa=" " ra!=" " đây=" " cũng=" " là=" " phòng=" " ngủ=" " của=" " tôi!=" " cậu=" " con=" " mẹ=" " nó=" " mở=" " cửa=" " ra=" " cho=" " tôi!=" " thể=" " nhưng=" " mặc=" " cho=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " gõ=" " hay=" " có=" " sức=" " đập=" " cửa=" " thể=" " nào,=" " bên=" " trong=" " chính=" " là=" " không=" " rên=" " một=" " tiếng,=" " không=" " có=" " nửa=" " điểm=" " hồi=" " âm,=" " "kiên!=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " tức=" " giận=" " lại=" " đập=" " cửa=" " phòng=" " một=" " chút,=" " sau=" " đó=" " quay=" " đầu=" " trừng=" " một=" " đám=" " người=" " lộn=" " xộn=" " vẫn=" " còn=" " tụ=" " tập=" " ngoài=" " cửa=" " phòng,=" " mẹ=" " ơi...loại=" " thời=" " gian=" " này=" " hình=" " như=" " không=" " nên=" " ngồi=" " chờ=" " bão=" " nổi=" " a,=" " sẽ=" " bị=" " gió=" " thổi=" " bay=" " nha!=" " thể=" " nhưng=" " ngay=" " lúc=" " mọi=" " người=" " muốn=" " làm=" " như=" " không=" " có=" " việc=" " gì=" " lui=" " về=" " phòng=" " ngủ=" " nhà=" " mình,=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " rầu=" " rĩ=" " mở=" " miệng,=" " "này,=" " thầy=" " bói...cậu=" " giúp=" " tôi=" " tính=" " toán=" " một=" " chút...cậu=" " ta=" " lúc=" " nào=" " mới=" " có=" " thể=" " mở=" " cửa=" " cho=" " tôi?=" " "a?=" " ơ...=" " thành=" " viên=" " số=" " hiệu=" " 74074,=" " chúc=" " vụ=" " -=" " quản=" " lý=" " website=" " chuyên=" " phụ=" " trách=" " ghi=" " lại=" " nhật=" " ký=" " sinh=" " hoạt=" " tình=" " yêu=" " yale,=" " vì=" " cái=" " có=" " mình=" " vừa=" " rồi=" " linh=" " cơ=" " khê=" " động=" " nghĩ=" " được,=" " nhất=" " thời=" " sinh=" " ra=" " xúc=" " động=" " muốn=" " dùng=" " notebook=" " kẹp=" " chết=" " mình=" " luôn=" " cho=" " rồi,=" " .=" " .=" " .=" " —=" " ooo=" ">

14. Chương 14

Sân bóng rổ ồn ào huyền ảo, quần chúng ngồi khắp bốn phía hoàn toàn bao kín làm tâm tình người ta kích động, một khung cảnh chưa bao giờ có, như một trận thi đấu thời La Mã cổ đại.

Trong đời sống sinh hoạt nơi thâm sơn khô khan, trận tranh giải quán quân bóng rổ liên ngành là việc trọng đại có mức độ hạng nhất hàng năm.

Giữa biển người, chỉ có một người nghĩ mãi chẳng hiểu chuyện gì, đồng thời oán giận liên tục.

"Vì sao tôi phải đứng ở chỗ này cùng cổ vũ với các cậu?" Chúc Tử Lộ cầm tấm biển cổ vũ cực lớn bị ép giữ trên tay, người ta là cầm để khua khua cổ vũ, cậu là cầm để che nắng.

"Nói nhảm! Cậu là lớp phó! Lớp trưởng ở dưới kia chơi bóng, cậu đương nhiên phải ở chỗ này cổ vũ thôi!" Đại Trì quay đầu nhìn về mặt không tình nguyện của Bambi nói, rồi lại cùng Tiểu Quất cầm gậy cổ vũ đặc chế cuồng nhiệt múa may hoan hô.

"Thế nhưng vì sao tôi phải nâng cái thứ nặng thế này?" Chúc Tử Lộ nhìn bạn học nếu không phải cầm vãi thì chính là cầm gậy cổ vũ chế tạo âm thanh, chỉ có mình cậu cầm một cái bảng gỗ lớn phía dưới có cây gỗ chống đỡ, nặng chết đi được...Thất lưng cũng thật mỏi...Tôi là người đang bị thương nha ~ cư nhiên dám đối xử với tôi như vậy!

"Bởi vì cậu là lớp phó, lớp trưởng không có thì cậu phải đại diện cho chúng ta thôi ~" Tiểu Quất thân thiết nói rõ ràng xong xuôi, tiếp tục vùng gậy trên tay, rướn cổ họng lớn tiếng hoan hô.

Nhìn trận bóng...Quả nhiên là hoạt động có thể dẫn ra bản sắc nam nhi, làm nhiệt huyết sôi trào!

"Vấn đề là...bảng của tôi là hình trái tim, mặt trên còn viết [Thiệu Thiệu tôi yêu cậu] nữa..." Đây mới là trọng điểm làm Chúc Tử Lộ không tình nguyện, bảo cậu một nam sinh cầm bảng thì cũng thôi đi, làm gì mà phải cầm một cái bảng hình trái tim màu hồng phấn, viền ngoài còn quấn một vòng tua rua cùng màu hồng phấn, mặt trên chữ sáng choang còn có thể phản quang, quả thực hết như nữ sinh đi xem thần tượng biểu diễn.

Cực kỳ mất mặt nha...Hệ diện cơ đối thủ ở bên cạnh cũng đang nhìn cậu nữa... (=。=)

Tôi vì sao lại phải nâng cái thứ này a? Tôi rõ ràng còn đang cãi nhau với đồ đầu heo Lạc Thiệu Dã đó! Vì sao vì sao? Vì sao lại bảo tôi cầm loại bảng mất mặt như thế này!

“Lạc Thiệu ~ Bambi nói cậu ấy yêu cậu! Bảo cậu nỗ lực lên a ~ ~ ~” Lời oán giận của Chúc Tử Lộ bị Đại Trì cắt câu lấy nghĩa phát ra ngoài, chỉ thấy cậu ta hai tay khom bên miệng làm khuếch đại âm thanh, đàn điền phát ra tiếng, toàn bộ sân bóng đều được bao trùm trong hiệu ứng âm thanh đặc sắc.

“Oa oa oa

~~! ! ! Thiệu Thiệu, Thiệu Thiệu tôi yêu cậu! Chiến đấu anh dũng nắm lấy quán quân ~” Đội cổ động viên cấp tốc lôi Chúc Tử Lộ ra rồi đứng đằng sau hỗ trợ hoan hô.

“A a a! Buông ra ~ tôi không có nói loại lời đó! Mẹ nó! Tôi không muốn cầm cái này nữa! A a!” Chúc Tử Lộ bị lôi ra ngoài giống như chúa Jesus chịu khổ trên thập giá, mặc kệ giầy dũa như thế nào, ánh mắt nóng bỏng của mọi người vẫn từ bốn phía nhắm thẳng cậu mà bắn đến.

“Oa oa oa ~ ~ ~” toàn bộ sân bóng đều sôi trào, bầu không khí đột ngột nhào lên điểm cao nhất, gợn sóng thật lớn, Chúc Tử Lộ bị người kéo chạy khắp sân bóng cũng theo đó mà cuộn sóng phập phồng.

“Này... Cậu bên điện cơ, giúp ngành quảng cáo hoan hô cái P a?”

“A? Xin lỗi, tôi tìm lòng không được...”

Giữa sân thậm chí còn truyền ra đoạn đối thoại như vậy, có thể thấy được từ nay hội viên của 832Yale sẽ không phân biệt học viện khoa ngành, nam nữ già trẻ toàn bộ trường đều sẽ tham gia toàn dân vận động.

“A a! Buông! Tôi muốn về ký túc xá!” Mắt mặt muốn chết! Chúc Tử Lộ hận không thể nhào về ký túc xá, dùng chăn bông cuộn kín mình lại trốn luôn.

“Không được! Cậu không có mặt sẽ hại Lạc Thiệu không có tâm tình chơi bóng!” Không hiểu nổi mọi người vì sao lại có loại quan niệm lệch lạc này, nói chung, Chúc Tử Lộ kháng nghị vô hiệu, bị đặt ở hàng đầu làm vật biểu tượng.

“Oh yeah!” Trên sân lại một trận hoan hô, Lạc Thiệu Đã được đồng đội hỗ trợ, một động tác giả cực đẹp trai ném trúng giỏ.

“Hừ.” Chúc Tử Lộ khinh thường hừ lạnh, ném vào giỏ thì rất giỏi sao? Phiền muốn chết...Tôi vì sao lại phải ở chỗ này cổ vũ cho cái tên kia? Tôi cùng hắn lại không liên quan...

“Bambi ~ Anh Lạc thật đỉnh! Ngành chúng ta đã liên tục hai năm thua điện cơ! Xem ra năm nay chúng ta nhất định có thể giết chết hết bảy người máy đó! Quán quân là của chúng ta! Nỗ lực lên ~ các học đệ!” Học trưởng phụ trách bóng rổ của ngành kích động nắm vai Chúc Tử Lộ lay lia lia.

“Ôi, ôi! Học trưởng...Buông, em chóng mặt quá!” Chúc Tử Lộ thật sự X muốn khóc! Cậu cùng Lạc Thiệu Đã thực sự không liên quan! Vì sao mỗi người đều xem bọn họ như trẻ sinh đôi dính liền vậy?

Hừ! Dù cho giữa cậu và Lạc Thiệu Đã thực sự có cái gì...thì đó tuyệt đối là có - thù!

Nghĩ tới đây, Chúc Tử Lộ chuyển mắt nhìn Lạc Thiệu Đã, hung hăng nheo lại, nhìn Lạc Thiệu Đã đứng ở đường ném phạt ném bóng vào rổ, bắt đầu phát ra sóng điện oán niệm - ném không vào ném không vào ném không vào...

Bộp! Trái bóng nhìn như muốn vào giỏ cứ nhiên lại ương ngạnh bắn ra ngoài, dẫn đến một trận thở dài thất vọng.

[Oa...Chuẩn như vậy, lẽ nào ta có siêu năng lực?] Chúc Tử Lộ thấy thế nhin không được ở trong lòng thầm nghĩ, cậu thật sự là quá lợi hại, nói không vào là sẽ không vào.

“Ai nha ai nha! Ném không vào ném không vào ! Dương Quang điện cơ ~ mới là đệ nhất ~” Đội cổ động viên điện cơ bên cạnh lập tức vui mừng nhảy đá chân, cùng hô khẩu hiệu cổ vũ.

Bùm! Trong nháy mắt, que diêm trong lòng Chúc Tử Lộ đã bị cuồng vọng của đám điện cơ khiêu khích châm lên.

Mẹ nó! Tôi vừa rồi làm gì vậy? Cứ nhiên kéo chân sau người một nhà. Sao lại có thể không vào! Thua cái đám điện cơ chết tiệt này! Nói giỡn gì vậy! Dương Quang quảng cáo chúng ta mới là đệ nhất!

“Lạc Thiệu Dã – cậu con mẹ nó không thắng thì đừng mơ quay về phòng ngủ nữa!” Chúc Tử Lộ một chộp đoạt lấy loa học trưởng bên cạnh đang cầm, nhắm cái thứ khuếch đại âm thanh đó rống to.

“Oa oa ~ ~ ~” Quần chúng luôn ham giúp vui vì hành động cổ vũ bằng cách cầu yêu công khai của Chúc Tử Lộ mà sôi trào.

Xin tham khảo công thức dưới đây:

Không thắng = không thể về phòng ngủ, vậy thắng sẽ = ...

Hắc hắc hắc ~ Đừng có nói với đây là đằng ấy quá ngây thơ xem không hiểu nha... (—/// ///—)

Vèo – Lạc Thiệu Dã ném một đường rất đẹp, được thêm một điểm.

Chỉ thấy cậu ta ném xong lập tức quay phắt người lui về phòng ngự, ánh mắt lại không biết là hữu tình hay vô ý, nhắm hướng Chúc Tử Lộ liếc một cái.

“Hura ~ Anh Lạc quá đẹp trai! Dương Quang quảng cáo vô địch!” Tiểu đội buôn chuyện ngành quảng cáo nhanh chóng xếp thành đội hình, múa bóng vãi trong suốt nhiều màu hoan hô, thậm chí xếp thành hình tháp, phân cao thấp cùng đội cổ động viên điện cơ.

Trong nháy mắt, mặc kệ là trong trận hay là ngoài trận, toàn bộ quần chúng đều xúc động phần nộ, dâng trào sục sôi.

Huýt – tiếng còi vang lên, mọi người nhìn trái bóng xoay tròn giữa không trung, nín thở.

Xoay xoay xoay – quả bóng xoay a xoay trên vành rổ, không biết cuối cùng sẽ rơi về hướng nào.

Mọi người nín thở ngưng thần, đợi tuyên án thắng bại cuối cùng.

Bộp!

“Oa oa oa! Thắng! Thắng!”

Mọi người ngốc lảng một giây, lập tức phản ứng trở lại, nhảy nhót ôm nhau hoan hô, đội bóng thậm chí còn xông lên ôm lấy các đồng đội trên sân.

Chúc Tử Lộ không hiểu sao lại bị kẹp ở giữa, chờ đến lúc cậu phát hiện ra thì bản thân đã bị Lạc Thiệu Dã ôm vào trong ngực.

Kỳ quái! Cậu vừa rồi sao lại cảm thấy hình như có người nhấc mình lên, xong rồi nhét vào trong tay Lạc Thiệu Dã a? Là ảo giác sao? (— —)

“Lộ Lộ! Chúng ta thắng! Thắng!” Chẳng qua Lạc Thiệu Dã đang rất hài lòng, hiển nhiên không phát hiện bất luận cái gì không hợp lý, hưng phấn mà ôm Chúc Tử Lộ xoay quanh, vui sướng la hét.

“Lạc Thiệu Dã, quen biết cậu đến bây giờ mới thấy cậu con mẹ nó ngày hôm nay rất đẹp trai!” Chúc Tử Lộ cực kỳ hài lòng, thoáng cái vứt bỏ cả thù riêng lẫn nghi hoặc, mở rộng tay ôm lấy Lạc Thiệu Dã, xoa đầu cậu ta cười.

“Ha ha...Ha ha ha...” Hai người ôm nhau vui sướng cười to.

“Lộ Lộ, ngày hôm qua thật xin lỗi ~ thất lưng cậu đỡ hơn chút nào chưa?” Lạc Thiệu Dã cũng đang vui vẻ, hai tay ôm thất lưng Chúc Tử Lộ, đột nhiên nhớ ra mình hôm qua mới bóp bị thương người ta, hổ thẹn xin lỗi.

“Không có việc gì nữa! Lạc Thiệu Dã ~ cậu thực sự là rất đẹp trai! Có đến gần nữa là cậu ném vào!” Chúc Tử Lộ lắc đầu, nhớ tới mấy cú ném then chốt của Lạc Thiệu Dã, mắt cười đến nheo thành một đường.

“Bởi vì có người nói không thắng sẽ không thể về ngủ a ~” Lạc Thiệu Dã nhếch khóe môi thật cao, biểu tình mang chút kiêu ngạo và dương cuồng, có một cỗ mị lực mê người nói không nên lời.

Lúc này, trong mắt mọi người ở đây, tiêu điểm đều đặt ở cặp tình nhân bé bỏng đang ôm nhau ‘hỗ tổ chung tình’ giữa sân.

Hôn đi ~ hôn đi! Thời cơ chín muồi như vậy còn khách khí cái gì? Không nên do dự, hôn đi a...Đây là tiếng lòng của dân chúng. q (>////0////<) p=" " "huyết=" " huyết=" " -==" " lẽ=" " trao=" " giải=" " còn=" " chưa=" " kết=" " thúc,=" " người=" " không=" " liên=" " quan=" " xin=" " nhanh=" " ra=" " khỏi=" " sân!"=" " tiếng=" " còi=" " đáng=" " giận=" " lúc=" " này=" " lại=" " vang=" " lên,=" " phá=" " nát=" " mộng=" " đẹp=" " của=" " mọi=" " người.=" " "tôi=" " chờ=" " câu=" " về=" " cùng=" " ngủ=" " ~=" " khụ=" " ~=" " không=" " phải...tôi...tôi=" " đi=" " trước=" " đây=" " ~=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " bị=" " tiếng=" " còi=" " cùng=" " giọng=" " cảnh=" " cáo=" " nghiêm=" " khắc=" " làm=" " hoảng=" " sợ,=" " hoang=" " mang=" " rối=" " loạn=" " đẩy=" " lạc=" " thiệu=" " dã,=" " quay=" " đầu=" " chạy=" " chậm=" " về=" " phía=" " lối=" " ra,=" " xấu=" " hổ=" " ~=" " ~=" " ~=" " câu=" " vừa=" " rồi=" " rớt=" " cuộc=" " đang=" " nói=" " cái=" " gì?=" " đều=" " là=" " do=" " trọng=" " tài!=" " hại=" " cậu=" " nói=" " năng=" " lộn=" " xộn.=" " p(=" ">////////. //////////<)q lạc=" " thiệu=" " dã=" " nhìn=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " xấu=" " hổ=" " chạy=" " đi,=" " nụ=" " cười=" " trên=" " mặt=" " tìm=" " không=" " được=" " mà=" " mở=" " ra,=" " cái=" " bóng=" " lưng=" " mảnh=" " mảnh=" " kia=" " nhìn=" " sao=" " cũng=" " thấy=" " thật=" " đáng=" " yêu,=" " "a!=" " thấy=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " chạy=" " ở=" " đằng=" " xa=" " bỗng=" " nhiên=" " hự=" " chân,=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " trong=" " lòng=" " nhéo=" " lên=" " một=" " cái.=" " "a...cảm=" " ơn..."được=" " người=" " ôm=" " ngang=" " thân,=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " vừa=" " ổn=" " định=" " thân=" " mình,=" " thuận=" " tiện=" " ngẩng=" " đầu=" " nhìn=" " xem=" " người=" " cứu=" " cậu=" " là=" " ai.=" " "a...thủ=" " lĩnh=" " quân=" " địch."=" " không=" " sai,=" " vừa=" " nhìn=" " thấy=" " tướng=" " mạo=" " người=" " ta,=" " trong=" " lòng=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " liền=" " tự=" " nhiên=" " hiện=" " ra=" " bốn=" " chữ=" " này=" " -==" " đội=" " trưởng=" " đội=" " bóng=" " rổ=" " ngành=" " điện=" " cơ=" " thủ=" " lĩnh=" " quân=" " địch=" " (=" " m=" " -)=" " ==" " chính=" " là=" " cái=" " tên=" " này!=" " hại=" " chúng=" " ta=" " thắng=" " thật=" " khổ=" " cực!=" " (')=" " "thủ=" " lĩnh...quân=" " địch..."?thanh=" " niên=" " anh=" " tuần=" " đang=" " đỡ=" " cánh=" " tay=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " khê=" " nâng=" " hàng=" " mảy=" " rất=" " đẹp=" " lên,=" " .=" " .=" " .=" " —=" " ooo=" ">

15. Chương 15

Chúc Tử Lộ còn chưa kịp trả lời đã bị Lạc Thiệu Dã không biết đến từ lúc nào kéo vào trong lòng, đang kinh ngạc, Lạc Thiệu Dã đã mắng như tát nước vào mặt.

“Chúc Tử Lộ! Sao cậu lại ngốc như vậy? Bước đi thôi chân cũng xoắn lại, có...” Lạc Thiệu Dã nóng ruột kiểm tra Chúc Tử Lộ có ngã hay không tuy cực kỳ rõ ràng là không có. Chỉ là cậu [có bị thương hay không] tiếp theo Lạc Thiệu Dã còn chưa kịp nói ra miệng, Chúc Tử Lộ đã tức giận giãy khỏi vòng tay cậu.

“Cậu mới ngu ngốc! Cậu chờ lát nữa nhất định sẽ trượt tay, bị cúp rớt trúng chân! Hừ!” Chúc Tử Lộ nói xong vẫn còn oán hận, trừng Lạc Thiệu Dã, cố đạp một cái rồi thông thả bước đi.

“A! Cậu còn đạp tôi? Chúc Tử Lộ...” Lạc Thiệu Dã ôm chân, nhìn bóng dáng Chúc Tử Lộ ưỡn ngực thẳng lưng đi ở đằng xa, khó tin mở to hai mắt.

Có làm hay không? Cậu là quan tâm cậu ta mà? Cư nhiên còn cố sức đạp cậu như vậy!

Quay đầu, thấy thủ lĩnh quân địch chương mắt kia vẻ mặt nín cười hình như thấy rất thú vị nhìn bọn họ, một nắm lửa vô danh trong lòng Lạc Thiệu Dã liền bắt đầu dấy lên.

“Cười P a cậu? Thủ hạ bại tướng.” Lạc Thiệu Dã chẳng đáng trừng đối phương, xoay người, thông thả chạy về.

“A?” Đội trưởng đội bóng rổ ngành điện cơ bị mắng chửi nhưng không tức giận, trái lại lộ ra nụ cười cân nhắc nghiền ngẫm, quay đầu nhìn về phía bóng lưng Chúc Tử Lộ đằng xa, thấy cậu ta lại nghiêng ngả một chút rồi lập tức làm bộ như không có việc gì thẳng lưng lên cố tiếp tục đi nhanh, nhin không được che miệng phì cười.

.....

Bởi vì thi đấu bóng rổ lấy được toàn thắng, cọ rửa nổi sỉ nhục ba năm trước vẫn liên tục chỉ đứng thứ hai, mọi người quyết định xuống núi hát hò ăn mừng.

Trái ngược với tâm tình hân hoan hưng phấn của mọi người, Chúc Tử Lộ trong lòng lại trăm ngàn lần không muốn.

Hát ~ mẹ ơi ~ bảo cậu tay không chặt gạch thì còn được, chính là đừng có bảo cậu ở trước mặt mọi người hát nha!

Từ lúc hát trước toàn bộ lớp nhạc ở tiểu học một lần xong, cậu liền thề đời này tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào nghe tiếng ca của mình hết.

Thế là, sau khi đi vào phòng hát siêu cấp xa hoa, Chúc Tử Lộ lập tức tìm một góc xa xôi, muốn điệu thấp nấp chính mình đi.

Mà buổi tối hôm nay Lạc Thiệu Dã được xem là diễn viên chính, là đại công thần giúp đội của ngành đoạt lại giải quán quân, toàn bộ mọi người đều bận rộn chúc mừng, lôi kéo cậu hát hò nói giỡn ồn ào uống rượu.

Trước cùng đội trưởng hát hai bài xong, Lạc Thiệu Dã ngồi xuống nghỉ ngơi, ánh mắt không tự giác liền nhìn về hướng Chúc Tử Lộ.

Bởi vì trên đường đến KTV Chúc Tử Lộ vẫn không phản ứng cậu, hiện tại lại trốn ở một góc, bộ dạng rầu rĩ không vui, Lạc Thiệu Dã cho rằng Chúc Tử Lộ còn đang giận mình. Vốn bản thân đang phát hỏa không muốn quản cậu ta, thế nhưng vừa nhìn thấy Chúc Tử Lộ một mình vùi trong sô pha dờ ra, tâm tình không biết vì sao liền nặng nề, ghì không nổi.

Haizzz...

Lạc Thiệu Dã dưới đáy lòng thở dài một hơi, cuối cùng vẫn quyết định thỏa hiệp với bản thân, đi tìm Chúc Tử Lộ nói chuyện.

Chúc Tử Lộ nấp trong sô pha ăn đồ ăn uống nước trái cây, vừa nhác đầu liền thấy Lạc Thiệu Dã đi về phía mình, tim đập thình thịch, khẩn trương nhảy lên liên tục.

Mẹ ơi ~ đừng có tới a! Bỏ đi a ~ bỏ đi! Rẽ sang một bên đi ~ đầu heo! Đừng có hại tôi mà ~ ~ ~ (> 0 <) vừa="" thấy="" lạc="" thiệu="" dã="" nhấm="" hướng="" cậu="" đi="" tới,="" chúc="" tử="" lộ="" đã="" biết="" đại="" sự="" không="" ổn.="" lạc="" thiệu="" dã="" là="" tiêu="" điểm="" đêm="" nay,="" hơn="" nữa="" mọi="" người="" luôn="" thích="" túm="" lấy="" hai="" người="" bọn="" họ="" ồn="" ào,="" nếu="" như="" lạc="" thiệu="" dã="" đến="" chỗ="" cậu="" ở="" đây,="" mọi="" người="" nhất="" định="" sẽ="" bắt="" hai="" người="" cùng="" nhau="" hợp="" xướng="" tình="" ca="" gì="" gì="" đó,="" cậu="" mới="" không="" cần!="" mẹ="" ơi!="" mỗi="" lần="" đều="" bị="" hiểu="" lầm="" thì="" thôi,="" đi,="" dù="" sao="" cũng="" chỉ="" là="" mọi="" người="" ưa="" nói="" giỡn="" mà="" thôi,="" nếu="" lần="" này="" kéo="" cậu="" ra="" hát,="" bốn="" năm="" đại="" học="" cậu="" đều="" khỏi="" gặp="" người="" luôn!="" ()||="" “một="" người="" chui="" trong="" góc="" làm="" cái="" gì?="" còn="" tức="" giận?="" không="" để="" ý="" chúc="" tử="" lộ="" đang="" âm="" thầm="" chống="" cự,="" lạc="" thiệu="" dã="" chẳng="" biết="" gì="" cứ="" như="" thế="" ngang="" nhiên="" ngồi="" xuống="" bên="" cạnh,="" ôm="" vai="" cậu="" ta="" hỏi.="" mẹ="" nữa="" ~="" ~="" ~="" không="" phải="" bảo="" cậu="" đừng="" có="" đến="" sao?="" cậu="" không="" nghe="" được="" cảm="" ứng="" của="" tôi="" chắc!="" o(t.="" t).="" “không="" có="" gì!="" cậu="" cách="" tôi="" xa="" một="" chút!="" chúc="" tử="" lộ="" cầm="" đĩa="" để="" đâm="" hoa="" quả="" trên="" tay,="" có="" xúc="" động="" muốn="" đâm="" luôn="" lên="" người="" lạc="" thiệu="" dã,="" thế="" nhưng="" cậu="" chỉ="" có="" thể="" cực="" giống="" rùa="" lết="" qua="" một="" bên,="" một="" lòng="" muốn="" chạy="" trốn="" cách="" lạc="" thiệu="" dã="" năm="" trăm="" mét.="" “còn="" nói="" không="" phải="" đang="" tức="" giận?="" vậy="" cứ="" trốn="" sang="" hai="" bên="" làm="" cái="" gì?="" tôi="" buổi="" chiều="" nói="" như="" vậy="" là="" bởi="" vì...="" lạc="" thiệu="" dã="" nhìn="" chúc="" tử="" lộ="" vẫn="" lết="" a="" lết="" sang="" một="" bên,="" cũng="" sắp="" rớt="" khỏi="" sô="" pha,="" lập="" tức="" vươn="" hai="" tay,="" từ="" đằng="" sau="" nắm="" thắt="" lưng="" chúc="" tử="" lộ="" kéo="" trở="" về.="" “lạc="" thiệu="" dã!="" quyết="" đấu="" tuần="" này="" chúng="" ta="" đấu="" uống!="" chúc="" tử="" lộ="" thấy="" xa="" xa="" có="" người="" đang="" cầm="" micro="" đi="" tới,="" bị="" dọa="" sợ="" đến="" lông="" tơ="" cũng="" dựng="" thẳng="" lên,="" không="" nói="" hai="" lời="" đưa="" bia="" trên="" bàn="" cho=""

lạc=" thiệu=" dã=" bản=" thân=" thì=" cầm=" một=" ly=" bắt=" đầu=" ùng=" ục=" uống=" từng=" ngậm=" lớn=" "a?=" đầu=" thì=" đầu=" lạc=" thiệu=" dã=" nghi=" hoặc=" một=" chút=" thấy=" chúc=" tử=" lộ=" dùng=" cảm=" uống=" liền=" nâng=" ly=" lên=" theo=" ngựa=" đầu=" uống=" người=" chung=" quanh=" phát=" hiện=" hai=" người=" bọn=" họ=" thì=" uống=" liền=" vỗ=" tay=" đánh=" trống=" reo=" hò=" cổ=" vũ=" hoan=" hô=" tràn=" diện=" nhât=" thời=" náo=" nhiệt=" không=" gì=" sánh=" được=" một=" ly=" lại=" một=" ly=" chúc=" tử=" lộ=" cũng=" không=" biết=" mình=" dã=" uống=" bao=" nhiều=" bia=" dù=" sao=" thì=" dùng=" có=" bảo=" cậu=" hát=" là=" được=" rồi=" say=" cũng=" tốt=" như=" vậy=" sẽ=" không=" có=" người=" bắt=" cậu=" hát=" thành=" thật=" mà=" nói=" bản=" thân=" cậu=" cần=" bản=" cũng=" không=" biết=" tử=" lượng=" của=" mình=" đến=" đầu=" cậu=" chưa=" từng=" thử=" uống=" liêu=" chết=" như=" vậy=" nếu=" không=" phải=" để=" trốn=" hát=" cậu=" mới=" không=" có=" khả=" năng=" nghĩ=" ra=" hạng=" mục=" quyết=" đầu=" ngu=" xuân=" như=" thế=" dần=" dần=" chúc=" tử=" lộ=" thấy=" có=" một=" chút=" mờ=" mịt=" cảnh=" tượng=" trước=" mắt=" bắt=" đầu=" sương=" mù=" thân=" thể=" phát=" nóng=" lên=" trong=" tai=" có=" tiếng=" ca=" của=" đại=" tri=" và=" tiểu=" quất=" đang=" hát=" bài=" 'hung=" hăng=" yêu=' có=" tiếng=" ồn=" áo=" náo=" động=" của=" những=" người=" khác=" còn=" có...còn=" có=" lạc=" thiệu=" dã...=" "lộ=" lộ=" cậu=" say=" rồi=" phải=" không?=" không=" nên=" uống=" nữa."=" lạc=" thiệu=" dã=" thấy=" chúc=" tử=" lộ=" thân=" thể=" bắt=" đầu=" có=" một=" chút=" lắc=" lư=" bia=" không=" uống=" vào=" miệng=" trái=" lại=" vung=" vẩy=" hơn=" phân=" nửa=" ra=" ngoài=" lập=" tức=" giật=" tay=" cảm=" ly=" của=" cậu=" lại=" lấy=" khăn=" trên=" bàn=" giúp=" cậu=" lau=" "ưm?=" cái=" gì=" ha=" ha...cậu=" là=" ai?=" túm=" tay=" tôi=" làm=" cái=" gì=" đừng...nhột=" quá..."=" chúc=" tử=" lộ=" mắt=" phủ=" sương=" mù=" quay=" đầu=" nhìn=" về=" phía=" lạc=" thiệu=" dã=" chỉ=" cảm=" thấy=" trong=" mộng=" lung=" mộng=" lung=" có=" một=" người=" bộ=" dạng=" rất=" được=" đang=" dùng=" giọng=" nói=" cực=" kỳ=" dịu=" dàng=" nói=" với=" mình.==" lạc=" thiệu=" dã=" cầm=" khăn=" lau=" cảm=" rồi=" cổ=" của=" chúc=" tử=" lộ=" sau=" đó=" theo=" cổ=" áo=" lau=" xuống=" làm=" cậu=" bị=" nhột=" giãy=" dựa=" né=" tránh.==" "lộ=" lộ!=" dùng=" động=" nữa...áo=" quần=" cậu=" đều=" ướt=" cả=" rồi."=" lạc=" thiệu=" dã=" dờ=" khóc=" dờ=" cười=" nhìn=" chúc=" tử=" lộ=" thân=" trí=" không=" rõ=" không=" thể=" phủ=" nhận=" hiện=" tại=" chúc=" tử=" lộ=" thoát=" nhìn=" đặc=" biệt=" đáng=" yêu=" đôi=" mắt=" vốn=" đã=" ướt=" sưng=" giờ=" nổi=" lên=" thêm=" một=" tầng=" hơi=" nước=" mộng=" lung=" gương=" mặt=" đỏ=" bưng=" giống=" như=" quả=" đào=" tươi=" nộn=" kiêu=" diễm=" ướt=" át=" nhất=" là=" đôi=" môi=" mím=" lại=" bộ=" dạng=" ngốc=" ngốc=" nhìn=" cậu=" cười=" khúc=" khích=" lạc=" thiệu=" dã=" từ=" đáy=" lòng=" nghĩ=" chúc=" tử=" lộ=" như=" vậy=" quả=" thực...sẽ=" làm=" người=" ta=" sản=" sinh=" ý=" đồ=" không=" nên=" có.= " .=" .=" .=" —=" ooo=" ">

16. Chương 16

“Ưm?” Chúc Tử Lộ lộ ra biểu tình nghi hoặc, sau đó cúi đầu nhìn áo quần một chút, đích thật là ẩm ướt khó chịu, cậu lôi lôi kéo kéo áo, xong rồi dán mình lên người Lạc Thiệu Dã, chụp tay cậu ta chà chà lên người mình.

“Lau lau...”

~ Hít sâu ~ đây là tiếng hít vào không cần giải thích, đến từ những nhân sĩ tư tưởng rất không thuần khiết ở đây.

Lạc Thiệu Dã ngậy ra một lúc, Chúc Tử Lộ trong cơn say phản ứng đặc biệt hồn nhiên đáng yêu, quả thực giống như một đứa nhỏ, làm cho cậu kim lòng không được sinh ra phản ứng, thật sự là rất không bình thường. Không được tự nhiên xoay mặt sang một bên, nhưng phát hiện đường nhìn của mọi người đều rơi

vào trên người bọn họ, cậu lập tức thẹn quá hóa giận chửi ầm lên: “Các cậu nhìn gì? Hát của các cậu đi! Nhìn P a?”

Quay đầu lại phát hiện Chúc Tử Lộ hơi giật mình nhìn cậu, miệng bĩu bĩu ra, biểu tình có một chút sợ hãi lại có một chút mất hứng, giống như trẻ con bị người lớn nổi giận dọa sợ hãi, trong lòng Lạc Thiệu Dã đột nhiên thấy thật hổ thẹn, vội vàng dịu dàng trấn an: “Không có việc gì không có việc gì, tôi giúp cậu lau áo.”

“Không chịu...Tôi muốn hát...” Không nghĩ đến Chúc Tử Lộ chỉ là bởi vì thấy micro trong tay người khác mới đòi hát mà thôi, hết như trẻ con muốn đòi thứ gì đó, cậu kéo tay Lạc Thiệu Dã bắt đầu ầm ĩ.

Lạc Thiệu Dã còn chưa nói được câu nào, những người trong tay có micro toàn bộ cực kỳ tự động đưa cho Chúc Tử Lộ, trăm phần trăm hữu cầu tất ứng.

“La la la la la la la la ~ la la la ~ la la la ~ la la la la la la la la...” Chúc Tử Lộ nhận micro, trên mặt vẽ ra nụ cười thỏa mãn, há to miệng bắt đầu hát, lại còn lắc lư thân thể.

“Cậu ta đang hát cái gì?”

“Nghe không hiểu...Hoàn toàn không giống trên màn hình a...”

“Là vũ khúc Đại Bi chú sao?”

“Tôi nghĩ tương đối giống kinh Phật...”

Lúc mọi người ở đây đang còn nghi hoặc sâu sắc, năm mồm bảy miệng thảo luận, Lạc Thiệu Dã sắc mặt ngưng trọng mở miệng: “Nếu như tôi đoán không sai, đây là ‘Für Elise’ của Mr.Beethoven...” Tuy rằng giai điệu biến đổi rất nhiều, thế nhưng kinh qua những tháng ngày cùng chung phòng ngủ với Chúc Tử Lộ, cậu đại khái đã thăm dò được sở thích và thói quen của cậu ta, bao gồm cả chuyện lúc đang tắm thì lại bắt đầu hừ hừ sai nhạc mấy đoạn nhạc cổ điển nho nhỏ.

“A? Không phải đâu...” Mọi người trăm miệng một lời, này...cũng kém nhiều quá đi? Cậu không lầm đó chứ? Anh Lạc

~“Ha ha...Đoán trúng rồi! Thật là lợi hại nha ~ thật là lợi hại...” Trái với sự kinh ngạc của mọi người, Chúc Tử Lộ nghe xong vỗ tay, ha hả cười đến cực kỳ hài lòng.

“Bởi vì tôi mỗi ngày đều nghe...” Lạc Thiệu Dã cũng cười, thằng nhóc này say thực sự cực kỳ đáng yêu, rất giống một đứa trẻ ngây thơ.

“Ha ha...vậy...cậu thích nghe sao?” Chúc Tử Lộ lung lay lắc lắc đi về phía Lạc Thiệu Dã, để Lạc Thiệu Dã một ôm ôm vào trong lòng, cậu cười ngây ngô một hồi, nghiêng đầu, ánh mắt tràn ngập chờ mong hỏi.

“À thì...cũng chấp nhận được...Ồi thích, cực kỳ thích.” Thành thật mà nói cũng không có cái gì thích hay không thích, chẳng qua là lúc Chúc Tử Lộ đang tắm sẽ chế tạo một chút tạp âm ngoài tiếng nước mà thôi, thế nhưng nhìn ánh sao tỏa sáng trong đôi mắt sương mù của Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã liền đầu hàng.

Dù sao thì nhóc con này chờ tỉnh sẽ quên, hiện tại phối hợp với cậu ta, dễ dàng cho cậu ta hài lòng, đối với bản thân cũng không có gì tổn thất.

“Cậu thật tốt ~ hôn một cái...” Trong lúc Lạc Thiệu Dã còn chưa kịp tự hỏi tính chân thực trong lời này của Chúc Tử Lộ, lập tức liền cảm thấy trên môi một mảnh ẩm ướt mềm mại, làm cho cậu như trúng sét từ trên trời giáng xuống.

Click! Click!

Ngay tại khoảnh khắc lịch sử đó, ánh đèn flash sao có thể không lóe lên.

Những người may mắn chứng kiến tại hiện trường lập tức cuống quýt có camera lấy camera, không camera móc điện thoại di động.

“Tôi dẫn cậu đến WC dọn lại áo quần!” Lạc Thiệu Dã lấy lại tinh thần, không nói hai lời, chụp tay Chúc Tử Lộ đổ mặt chạy khỏi phòng.

“~ học học ~ Tôi...chạy không nổi...” Chúc Tử Lộ bị Lạc Thiệu Dã một đường kéo chạy, chân lắc lư, lảo đảo theo sát sau lưng Lạc Thiệu Dã.

Lạc Thiệu Dã lúc này mới bình tĩnh một chút, đến chỗ rẽ liền dừng lại, thế nhưng Chúc Tử Lộ đằng sau cậu thì không kịp nhấn phanh, một tay vẫn còn bị Lạc Thiệu Dã nắm, người đã ngã về phía trước.

“Cẩn thận! Cậu không sao chứ?”

Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông đó Chúc Tử Lộ được người đỡ lấy, cậu ngẩng đầu nhìn, nhìn không được lại cười ngây ngô: “A, lại là cậu ~ thủ lĩnh quân địch...hì hì...”

Người trước mắt Chúc Tử Lộ thân mật mỉm cười với cậu, cậu lại cười càng thêm hài lòng, thuần túy là động tác phản xạ vô ý thức vì say.

“Lời này là tôi nói mới đúng đi. Cậu sao cứ luôn nhào vào lòng tôi vậy?” Thủ lĩnh quân địch, chính là đội trưởng đội bóng rổ ngành điện cơ đánh với ngành quảng cáo hôm nay, lộ ra dáng tươi cười ôn hòa, đầy hứng thú nhìn cậu trai đang cười vô cùng đáng yêu trong lòng mình.

“Cậu sao lại ở chỗ này?” Lạc Thiệu Dã một tay kéo Chúc Tử Lộ quay về vòng tay mình, không vui trừng người đã từng là địch thủ trước mắt, trong lòng không biết vì sao cảm thấy rất khó chịu.

Kỳ quái...Bất quá là đập trận bóng, lại không thâm cừu đại hận, hơn nữa trận đó người thắng còn là mình, vì sao vừa nhìn thấy người này sẽ thấy rất không vui?

“Không ai quy định á quân không thể đi KTV hát đi? Chúng tôi cũng phải phát tiết tâm tình a. Cậu...có phải là uống say rồi không?” Không để ý đến thái độ phòng bị của Lạc Thiệu Dã, đội trưởng đội bóng rổ ngành điện cơ bị gọi là thủ lĩnh quân địch trái lại bắt đầu quan tâm Chúc Tử Lộ chẳng qua mới có duyên gặp mặt hai lần.

Liên quan quái gì đến cậu? Lạc Thiệu Dã thầm nghĩ, nhưng cố ý không lên tiếng trả lời, ngay lúc đó, Chúc Tử Lộ ngồi xổm xuống sàn nhà, lại bắt đầu say khướt âm ỉ: “Chân mỗi quá...Ôm ôm...” Chúc Tử Lộ bấu môi, xoay thân thể náo loạn, vươn cánh tay muốn cho người ôm.

Lạc Thiệu Dã xấu hổ ngậy ra tại chỗ không hề động, nhưng đội trưởng đội bóng rổ ngành điện cơ lập tức vươn tay, một bộ muốn ôm Chúc Tử Lộ.

“Cậu đừng động đến cậu ta.” Lạc Thiệu Dã không cần suy nghĩ, hất tay người ta ra, mình thì gọn gàng ôm lấy Chúc Tử Lộ, thành thật mà nói động tác này cậu bình thường vẫn làm, căn bản là cơm bữa, sao đến phiên người khác tới tranh đoạt?

“Có chuyện gì cần tôi hỗ trợ không?” Không vì hành động không khách khí của Lạc Thiệu Dã mà tức giận, người này tựa hồ là đặt toàn lực chú ý lên người Chúc Tử Lộ, không nhanh không chậm theo Lạc Thiệu Dã vào WC.

“Lộ Lộ, cậu trước tiên xuống...Để cho tôi giúp cậu cởi đồ bẩn có được không?” Lạc Thiệu Dã vốn muốn trả lời không cần, thế nhưng trước đó cậu phải thuyết phục được con ma men Chúc Tử Lộ không chịu hợp tác trong lòng mình đã.

“Không chịu...Tôi muốn ôm ôm...” Chúc Tử Lộ mới mặc kệ Lạc Thiệu Dã khổ sở đến cỡ nào, cực kỳ thoải mái mà tiếp tục nhét mình vào lòng Lạc Thiệu Dã, gối đầu lên vai cậu ta.

“Tôi giúp cậu ấy cởi quần áo, cậu có thể tiếp tục ôm.” Đội trưởng đội bóng rổ ngành điện cơ nói, mỉm cười hỏi Chúc Tử Lộ trong lòng Lạc Thiệu Dã: “Tôi giúp cậu cởi đồ bẩn ra giặt cho sạch sẽ, có được không?”

“Ừ.” Không nghĩ tới Chúc Tử Lộ cư nhiên cực kỳ hợp tác gật đầu, giơ thẳng tay mặc người xâm lược.

Mặc dù Lạc Thiệu Dã trong lòng khó chịu muốn chết, thế nhưng so với để cho người khác ôm Chúc Tử Lộ còn mình giúp cậu ta cởi quần áo, thì cậu vẫn tình nguyện bản thân ôm Chúc Tử Lộ hơn.

Kỳ quái...Vì sao cậu lại phải tính toán loại chuyện này?

“A...Lạnh ghê đi...” Chúc Tử Lộ rút lui thân thể, hai tay ôm nửa thân trên trần trụi, lại tiếp tục chúi a chúi vào lòng Lạc Thiệu Dã.

“Áo khoác của tôi cho cậu mặc này.” Đội trưởng đội bóng rổ ngành điện cơ rất nhanh cởi áo khoác của mình ra giúp Chúc Tử Lộ mặc vào, đang chuẩn bị kéo khóa không nghĩ tới lại có người vào WC.

“A? Quấy rầy, xin lỗi!” Người vào vừa nhìn thấy bên trong có ba nam sinh, người quay lưng về phía cậu trong lòng ôm một người, mà người mặt hướng về cậu đang giật áo quần của người bị ôm, vừa nhìn trong đầu lập tức liên liên tưởng đến cái chuyện có tên gồm 1 chữ số Ả-rập và một chữ cái tiếng Anh (3p ^^), đóng rầm cửa WC lại, xuống lầu dưới đi vệ sinh.

Vừa đi vẫn còn vừa thì thảo tự nói: “Kỳ quái...Bóng lưng của hai người này sao hình như đã thấy ở nơi nào...Ồ? Anh Lạc không phải mang Bambi đi WC sao? Sao lại không thấy? Đã lâu như thế rồi...”

.

.

.

17. Chương 17

Ánh mặt trời nhàn nhạt rơi rớt tiến vào cửa sổ, tuy rằng chiếu không đến hai người đang ôm nhau nằm trên giường, thế nhưng trong tai có thể nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy, hít thở được không khí mới mẻ chỉ có ở buổi sáng.

Ở trên núi chính là có chỗ tốt này, bất giác cũng sẽ muốn dậy sớm, tuy rằng không biết vì sao thân thể hỗn loạn, đầu cũng thật choáng váng.

“A...Đầu nặng quá...” Chúc Tử Lộ đã ngủ đến đầu khớp xương cũng đau nhức, thế nhưng mí mắt vẫn thấy cực kỳ nặng, trong đầu nặng nề đến muốn ngất đi, ôm đầu lắc a lắc, muốn bỏ qua loại cảm giác khó chịu này, thật vất vả mới miễn cưỡng bản thân mở hai mắt, cả người liền tựa như bị điểm huyết, kinh ngạc nói không nên lời.

“Mẹ nó! Lạc Thiệu Dã cậu làm gì mà ngủ giường tôi?” Lấy tay tận lực đập về phía cơ ngực rất chọc người căm ghét của Lạc Thiệu Dã, cái tên nửa thân trần có thể trạng kiện mỹ mà không khoa trương, nhìn làm người ta...chán ghét!

“Lộ Lộ ngoan...Chúng ta đi ngủ...” Cái tên nằm chết dí ở trên giường kia ngay cả mí mắt cũng lười mở, chỉ vươn tay ôm lấy cậu, ấn đầu cậu quay về trong ngực cậu ta.

Chúng ta đi ngủ?

Dọa người! Chúc Tử Lộ lúc này mới phát hiện mình căn bản là cả người đè lên thân Lạc Thiệu Dã. Hơn nữa...trên người phủ căn bản không phải áo khoác của cậu, giật giật kéo kéo vừa nhìn...Hách! Bên trong còn không mặc gì hết!

Nhìn xuống chút nữa, quần không biết đã bị cởi từ lúc nào, được thay vào cái quần cậu thường mặc lúc ngủ, but, là ngược ! Quần mặc ngược!

Mẹ ơi ~ ~ ~ Con cùng tên khốn này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không thể nào...Không có khả năng...Ông trời không tàn nhẫn như thế đi? Đừng đùa tôi a!

Tôi không tin...Điều đó không có khả năng!

“Tất cả đều là ảo giác, không thể dọa được mình!” Ôm ấp một niềm tin như vậy, Chúc Tử Lộ lần thứ hai giật áo khoác ra, tỉ mỉ kiểm tra trên người mình có bị một chút ngoại thương nào hay không.

“Ha ha...mình biết mà, không có việc gì không có việc gì! Không nên tự mình dọa mình, mình cùng với tên này sao có thể phát sinh chuyện gì chứ? Ha ha ha...” Phát ra tiếng cười miễn cưỡng thoải mái bản thân, rất nhanh lộn quần lại mặc đàng hoàng rồi, Chúc Tử Lộ nheo mắt, không vui nhìn Lạc Thiệu Dã còn đang say sưa giấc nồng.

“Dậy! Cút về giường cậu đi!” Cố sức đâm một đấm vào ngực Lạc Thiệu Dã, hành động này của Chúc Tử Lộ rất đáng hiềm nghi là rõ ràng có ý muốn trả thù.

“Lộ Lộ...cậu muốn gì nữa đây? Đây là giường tôi a, van cậu cho tôi ngủ có được không? Ngày hôm qua tôi bị cậu lấn qua lấn lại toàn bộ buổi tối, thực sự hết chịu nổi rồi...” Lạc Thiệu Dã uể oải nói, mắt không buồn mở, xoay người đưa lưng về phía Chúc Tử Lộ, không muốn phản ứng cậu nữa.

“Cậu...Cậu nói cái gì? Chúng ta ngày hôm qua xảy ra chuyện gì?” Chúc Tử Lộ khiếp sợ nhìn về phía Lạc Thiệu Dã, hai tay cố sức lật thân cậu ta xoay về phía mình, kết quả tựa như lật lại được thi thể trong phim kinh dị, Chúc Tử Lộ bị dọa sợ đến ngã ngồi trên giường.

Mẹ ơi...Đây không phải sự thật! (”)/

Những dấu vết hồng hồng tím tím trên người Lạc Thiệu Dã chẳng lẽ là tôi làm?

Sẽ không! Tôi sao có thể làm ra loại chuyện này với Lạc Thiệu Dã! Tôi là người không có thưởng thức như vậy sao? Tôi có nghe cả Beethoven kéo đàn violin nha!

Cực kỳ rõ ràng, lúc này Chúc Tử Lộ đang ở trong trạng thái phản kháng sợ hãi nhân sinh thần trí không rõ tạm thời gián đoạn tâm thần vì cực độ khiếp sợ, cho nên hần ngay cả Beethoven chơi piano hay là kéo violin cũng không rõ thì cũng không kỳ quái.

“Tôi không tin! Tôi phải đi hỏi người khác!” Chúc Tử Lộ nhìn thoáng qua Lạc Thiệu Dã vẫn còn đang ngủ mơ, bị quán giữa sợ hãi và hoảng loạn lao đảo lao ra khỏi phòng ngủ.

.....

“Tiểu Quất! Tiểu Quất!” Chúc Tử Lộ tuyệt vọng đập cửa phòng ngủ của Tiểu Quất và Đại Trì, cũng không quản thời gian hiện tại là sáng sớm tinh mơ người ta đã rời giường hay chưa.

“Bambi...Có việc sao? Vào rồi nói, Đại Trì vừa ra ngoài mua bữa sáng, có muốn tôi gọi điện thoại bảo cậu ta mua giúp cậu không? Lạc Thiệu đâu? Đã dậy chưa? Các cậu ngày hôm qua...Hắc hắc...Có ổn không?” Tiểu Quất mở cửa, vừa lười biếng duỗi thắt lưng vừa thông thả trò chuyện, lúc cậu ta nói đến chuyện tối hôm qua mất Chúc Tử Lộ lập tức phóng đại.

“Đêm qua...đêm qua...tôi và Lạc Thiệu Dã làm cái gì?” Hai tay túm chặt vai Tiểu Quất lắc a lắc, Chúc Tử Lộ hiện tại sợ đến sắp khóc rồi.

Mẹ ơi ~ ngày hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì đây! Tôi toàn bộ đều không biết a!

“Hắc hắc...Chuyện này sao cậu lại hỏi tôi? Tôi chỉ biết cái này ~ tada!” Tiểu Quất nói rồi lấy điện thoại di động ra, tùy tiện nhấn nhấn vài cái, trên màn hình lập tức phát ra hình ảnh.

[Cậu thật tốt ~ hôn một cái...] Cậu ở trong lòng Lạc Thiệu Dã nói cười ha ha, xong rồi hôn lên môi cậu ta, tiếp theo màn hình liền dừng lại ở hình ảnh cậu và Lạc Thiệu Dã hôn nhau.

“Mẹ ơi! Sao lại có cái thứ này! Tiểu Quất! Cậu lập tức xóa cho tôi!” Thấy một hình ảnh kinh người như thế, Chúc Tử Lộ cả người trong nháy mắt phát điên, lập tức tiến lên cướp điện thoại di động của Tiểu Quất.

“Là cậu ngày hôm qua hát xong thì hôn Lạc Thiệu! Tôi chỉ quay lại làm kỷ niệm mà thôi! A ~ trả điện thoại di động cho tôi!” Mắt thấy điện thoại di động bị cướp đi, Tiểu Quất hoảng hốt muốn từ phía sau Bambi đoạt lại.

“Ha ha ha...Này thì trả lại cậu! Tôi xóa rồi! Cái thứ này cậu quay làm cái gì? Nói! Tôi ngày hôm qua...ngày hôm qua rốt cuộc còn cùng Lạc Thiệu Dã làm cái gì?” Chúc Tử Lộ xóa file xong an lòng một chút, thế nhưng cùng lúc càng cảm thấy bất an và sợ hãi về những chuyện bản thân làm ngày hôm qua sau khi say rượu, cậu rốt cuộc đã làm những cái gì a? Cư nhiên ngay cả chuyện ghê tởm như hôn Lạc Thiệu Dã cũng làm được! Này không phải tôi!

p(T T)q!!!

“A! Cậu thật sự dám xóa...A...Hừ hừ hừ hừ! Chẳng sao, cậu xóa của tôi, còn có ngàn ngàn vạn vạn ‘tôi’! Nói cho cậu biết, ngày hôm qua mỗi người đến K hát toàn bộ đều có quay lại! Hơn nữa chúng tôi đều up lên mạng lưu vào đĩa cứng cả rồi! Ha ha ha...Lại nói cho cậu, ngày hôm qua cậu hôn Lạc Thiệu xong thì bị cậu ta mang đi, sau đó không trở về, cho nên...I’m so sorry, đáp án mà cậu muốn...tôi bất lực ~” Tiểu Quất bật

ra ngữ khí thất vọng, lặng xuống vài giây rồi lại phát ra tiếng cười âm trầm như bị quỷ triền thân, xong rồi lộ ra biểu tình dào dạt đắc ý rất đáng đánh, khoe khoang nói.

“Không! Cậu nói dối! Đây không phải thực sự!” Chúc Tử Lộ khoa trương hai tay đè ngực, làm ra động tác Tây Tử ôm trái tim, hai mắt đắm lệ lưng trông lắc đầu quày quặt.

“Thừa nhận đi! Cậu gạt được người khác không lừa được chính cậu! Hỡi một chút lòng của cậu! Cậu đã cùng Lạc Thiệu phạm những chuyện tốt gì!” Tiểu Quất sắc mặt ngưng trọng, làm ra một bộ dạng trầm thống không gì sánh được, ngón trỏ thẳng tắp chỉ hướng Bambi đang chịu đả kích sâu sắc thoát nhìn vô cùng diễm đạm đáng yêu.

“Gạt người gạt người! Giữa tôi và Lạc Thiệu Dã mới không có phát sinh chuyện gì! Mỗi chữ cậu nói tôi đều không tin tưởng ~” Chúc Tử Lộ gào lên xong liền xoay người đầy hí kịch, đẩy cửa mà chạy.

Thế nhưng vừa chạy khỏi phòng ngủ của Tiểu Quất và Đại Trì, Chúc Tử Lộ lại thấy mình giống như con ruồi không đầu, không biết nên đi nơi nào.

Trời ơi...Cậu cư nhiên ngay trước mặt mọi người cầm micro hát, còn hôn Lạc Thiệu Dã, lại còn bị mọi người up lên mạng truyền lưu, giờ thì dù cậu có không muốn thừa nhận cũng không thể, hơn nữa cậu căn bản không nhớ rõ bản thân sau khi say rượu thì rốt cuộc còn cùng Lạc Thiệu Dã phát sinh qua chuyện gì nữa...

Hồi tưởng lại lúc vừa tỉnh ngủ thì mình nằm úp sấp trên người Lạc Thiệu Dã, quần còn mặc ngược, bên trong cái áo khoác không phải của mình lại cái gì cũng không mặc, hơn nữa những dấu vết bất minh trên ngực Lạc Thiệu Dã, cùng với những lời cậu ta nói giữa lúc mê man...

Mẹ ơi! Đời của con ~ bị hủy bị hủy bị hủy! Toàn bộ đều bị hủy rồi!

o(>~<)o chúc=" tử=" lộ=" thương=" tâm=" gần=" chết=" kiên=" bi=" phần=" muốn=" chết,=" thất=" thần=" đi=" từng=" lâu=" từng=" lâu=" một=" ra=" khỏi=" ký=" túc=" xá,=" lang=" thang=" trên=" thăm=" cổ=" đằng=" sau=" tòa=" nhà,=" bổng=" nhiên=" có=" cảm=" giác=" thiên=" địa=" to=" lớn=" nhưng=" lại=" không=" có=" cho=" cậu=" một=" chỗ=" dung=" thân.= ô=" ~=" sau=" này=" cậu=" còn=" có=" mặt=" mũi=" nào=" gặp=" người=" a!=" mẹ=" ơi=" ~=" con=" không=" muốn=" sống=" nữa!=" muốn=" chết=" quá=" đi!=" trời=" ơi=" là=" trời=" ~=" đi=" đi=" đi=" ~=" chúc=" tử=" lộ=" đột=" nhiên=" thấy=" chân=" ngựa,=" cúi=" đầu=" vừa=" nhìn,=" hai=" chân=" tinh=" tể=" nộn=" nộn=" cư=" nhiên=" đã=" bị=" muỗi=" chằm=" sóc=" đến=" mức=" từng=" điểm=" đỏ=" rực,=" còn=" có=" một=" con=" rất=" to=" gan=" vằn=" đang=" đậu=" trên=" bắp=" chân=" cậu.= trong=" lòng=" chúc=" tử=" lộ=" lửa=" giận=" đang=" thiêu=" đốt=" không=" chỗ=" phát=" tiết,=" thấy=" con=" muỗi=" này=" lòng=" càng=" dấy=" lên=" liệt=" hỏa=" hừng=" hực=" vạn=" trượng.= giữa=" thời=" khác=" thương=" tâm=" này,=" cư=" nhiên=" còn=" dám=" hút=" thêm=" máu=" của=" cậu,=" muốn=" cậu=" mất=" máu=" mà=" chết=" sao!=" (cậu=" đúng=" là=" đang=" muốn=" chết=" còn=" gì...)= ((('))=" "hử!"=" chúc=" tử=" lộ=" một=" cái=" tát=" cổ=" sức=" đập=" lên=" bắp=" chân,=" không=" nghĩ=" tới=" ngoại=" trừ=" rất=" đau=" ra=" thì=" vẫn=" không=" đánh=" chết=" được=" con=" muỗi=" chết=" tiết=" đó.= vù=" vù=" ~=" ong=" ong=" ~=" vù=" vù=" ~=" ong=" ong=" ~=" muỗi=" bên=" tai=" cậu=" bay=" a=" bay=" ~=" cánh=" rung=" động=" phát=" ra=" âm=" hưởng=" ong=" ong.= loại=" hiệu=" ứng=" này=" thật=" giống=" như=" có=" cái=" móng=" trắng=" nồn=" trắng=" nà=" nhìn=" là=" muốn=" vẽ=" cho=" mấy=" nhát=" bút=" màu=" cứ=" lắc=" la=" lắc=" lư=" trước=" mặt=" cậu=" dài=" giọng=" nói=" [không=" dụng=" tới=" được=" ~=" không=" dụng=" tới=" được=" ~]= vậy,=" đều=" làm=" kẻ=" khác=" máu=" huyết=" sôi=" trào,=" muốn=" giết=" người!=" != (')=" "a!=" này=" chết=" chắc=" rồi!=" đừng=" bay!=" loại=" hành=" động=" như=" bắt=" bươm=" bướm=" thì=" đã=" từng=" gặp=" qua=" trong=" tiểu=" thuyết=" mộng=" ảo=" của=" quỳnh=" dao=" hay=" văn=" học=" cổ,=" còn=" về=" phần=" đũa=" bắt=" muỗi=" như=" thể=" này,=" ngay=" giữa=" thời=" đại=" ngày=" nay,=" ở=" tâm=" mặt=" thất=" hay=" ngoài=" không=" gian,=" đây=" đều=" nghĩ=" là=" hành=" vi=" không=" khôn=" ngoan.= người=" làm=" như=" thế,=" nếu=" không=" phải=" iq="

rất=" kinh=" người=" thì=" chính=" là=" đã=" mất=" đi=" lý=" trí,=" mà=" cực=" kỳ=" rõ=" ràng,=" chúc=" tử=" lộ=" là=" kiểu=" người=" sau.= "a!=" chạy=" chạy,=" chúc=" tử=" lộ=" không=" chú=" ý=" tới=" dưới=" chân=" có=" một=" lỗ=" hồng,=" thân=" thể=" mất=" cân=" bằng,=" ngã=" mình=" về=" phía=" trước.= "tại=" thời=" khác=" nguy=" cấp=" này,=" gặp=" phải=" chỉ=" có=" ba=" loại=" khả=" năng:= "1,=" lạc=" thiêu=" dã=" mộng=" du=" lướt=" qua=" vườn=" hoa,=" trùng=" hợp=" đón=" được=" chúc=" tử=" lộ,=" lại=" mộng=" du=" mang=" cậu=" ta=" về=" giường=" ngủ=" tiếp.= "2,=" bác=" vương=" giáo=" công=" vừa=" lúc=" đi=" tưới=" hoa=" và=" cây=" cảnh,=" gặp=" chuyện=" bất=" bình,=" vượn=" tay=" đỡ=" chúc=" tử=" lộ,=" hai=" người=" triển=" khai=" một=" đoạn=" tình=" cảm=" vượt=" qua=" khoảng=" cách=" tuổi=" tác.= "3,=" thủ=" lĩnh=" quân=" địch=" sáng=" sớm=" chạy=" bộ=" vừa=" lúc=" đi=" ngang=" qua,=" thuận=" lợi=" ôm=" chúc=" tử=" lộ=" vào=" lòng.= "hãy=" để=" đây=" đến=" vì=" đăng=" ấy=" phân=" tích=" ba=" loại=" khả=" năng=" nói=" trên.= "chọn=" số=" 1,=" đăng=" ấy=" là=" một=" người=" theo=" chủ=" nghĩa=" yên=" vui=" hòa=" bình,=" đăng=" ấy=" mộng=" ảo=" giống=" như=" tiểu=" công=" chúa=" tiểu=" vương=" tử,=" huyễn=" tướng=" đời=" người=" luôn=" luôn=" mỹ=" hảo=" mà=" tràn=" ngập=" vui=" sướng,=" đây=" chỉ=" có=" thể=" nói:= "tĩnh=" lại=" đi,=" cương=" à,=" tất=" cả=" đều=" là=" ảo=" giác.= "chọn=" số=" 2,=" trời=" ạ=" ~=" đại=" hiệp!= "đăng=" ấy=" quả=" thực=" là=" chánh=" văn=" phòng=" sáng=" tạo,=" đăng=" ấy=" trời=" sinh=" chính=" là=" một=" tiểu=" quỷ=" ranh=" ma=" không=" tuân=" theo=" bất=" cứ=" an=" bài=" nào,=" sức=" tướng=" tượng=" của=" đăng=" ấy=" bay=" tít=" chín=" tầng=" mây,=" bảo=" đăng=" ấy=" xâm=" lược=" sao=" hỏa=" cũng=" không=" thành=" vấn=" đề,=" đây=" chỉ=" có=" thể=" nói:= "thế=" giới=" này=" cần=" đăng=" ấy!= "chọn=" số=" 3,=" mẹ=" của=" tôi=" ơi=" ~=" đăng=" ấy=" hẳn=" là=" xem=" hoa=" hệ=" liệt=" nhiều=" lắm=" đi?= "nội=" dung=" vở=" kịch=" giống=" chén=" cơm=" như=" thế=" mà=" cũng=" đoán=" được.= "đúng...bộ=" này=" chính=" là=" một=" chuyện=" xưa=" giản=" đơn=" như=" một=" chén=" cơm,=" cho=" nên=" độc=" giả=" thông=" minh=" đều=" biết=" rằng...đáp=" án...ya=" ~=" baby!=" không=" nên=" hoài=" nghi,=" chính=" là=" 3=" a=" ~=" ~=" ~=" (= ">///. ///<<) "cẩn=" thận!=" a...lại=" là=" cậu.= "nhìn=" thấy=" trước=" mắt=" có=" người=" ngã=" nhào=" về=" phía=" mình,=" thanh=" niên=" rất=" nhanh=" vượn=" tay=" ôm=" lấy=" đối=" phương,=" nhưng=" vừa=" nhìn=" rõ=" người=" trong=" lòng,=" khéo=" miệng=" tự=" nhiên=" vẽ=" lên=" một=" nụ=" cười=" vui=" vẻ.= "thủ=" lĩnh...quân=" địch...?"=" chúc=" tử=" lộ=" giương=" mắt=" nhìn=" thanh=" niên=" anh=" tuấn=" đang=" ôm=" mình,=" theo=" phản=" xạ=" thốt=" lên.= ".= ".= ".= "oo=" ">

18. Chương 18

“A...Cậu vì sao lần nào gặp cũng đều gọi tôi như vậy?” Tại lần thứ n bị gọi là thủ lĩnh quân địch trong bài này, thanh niên anh tuấn vừa dùng một dáng tươi cười tràn ngập hứng thú và khiêu khích nhìn Chúc Tử Lộ, vừa diu cậu đứng vững bước chân.

“Lần nào? Tôi đã gặp cậu rất nhiều lần sao?” Chúc Tử Lộ nghi hoặc nhíu mày, bĩu bĩu môi, nghĩ sao cũng nghĩ không ra, nhiều lắm thì có ngày hôm qua lúc xem trận bóng có gặp qua mà thôi...

Tiêu chuẩn ‘lần nào’ của người này thật đúng là thấp... (. |||)

“Còn có tới hôm qua a ~ cậu quên rồi? Áo khoác cậu mặc trên người còn là của tôi nữa mà.” Đội trưởng đội bóng rổ ngành điện cơ vừa cười vừa chỉ chỉ áo khoác thể thao siêu lớn mà Chúc Tử Lộ khoác duy nhất trên thân, biểu tình như đang nói ‘Không tin cậu xem đi’.

“Tối...tối hôm qua? Cậu...cậu nói...áo khoác này là của cậu?” Vừa nói đến đêm qua, Chúc Tử Lộ liền khản trương.

Trời ạ ~ cậu cứ nhiên mặc áo khoác của người xa lạ...Mẹ ơi ~ con ngày hôm qua rốt cuộc đã phạm những tội lỗi gì? Ai tới nói cho tôi biết, tất cả những điều này đều không phải là thật được không? Tôi mới không phải cái loại thiếu niên *** đáng như vậy! Hãy nhìn vầng trán tràn ngập chính khí của tôi đi! Cậu không nên bởi vì tôi gọi cậu là thủ lĩnh quân địch liền vu hãm tôi a ~ đại ca! (”)/(”)/

“Ừ, là của tôi, nếu không tin cậu có thể hỏi Lạc Thiệu Dã, tối hôm qua cái người mang cậu đi tên là Lạc Thiệu Dã không sai đi? Tử Lộ.” Khóe môi thanh niên vẫn cong lên chưa buông xuống, nhìn vào mắt Chúc Tử Lộ, ngoại trừ vui vẻ còn có một chút tình tứ ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra.

“Cậu sao lại biết tôi tên gì?” Chúc Tử Lộ nghe vậy quá sợ hãi, bước chân bắt giắc lùi về sau một bước, vừa vặn lại đạp lên cái hố nhỏ vừa rồi, thân thể lần thứ hai mất thăng bằng.

“Bởi vì tôi nghe các cậu gọi lẫn nhau...A! Cậu a...Sao lại dễ té ngã như vậy? Có phải ốc nhĩ có vấn đề không?” Khéo tay vòng lại trên lưng Chúc Tử Lộ, ngón tay đội trưởng đội bóng rổ ngành điện cơ theo lời hỏi mà động, xoa lên tai Chúc Tử Lộ.

“Ừm ~ tay thừa vừa thôi! Buông ra!” Cảm giác tai bị người xa lạ đụng chạm thực sự không dễ chịu, Chúc Tử Lộ tàn bạo trừng thủ lĩnh quân địch, hất tay đối phương, cùng lúc giãy ra khỏi vòng ôm của cậu ta.

“Này, tên tôi là Lý Thiện Tường, năm hai ngành điện cơ, cậu nhớ kỹ tên của tôi, đừng có cứ mãi gọi tôi thủ lĩnh quân địch nữa. Tôi thấy cậu hình như không nhớ rõ chuyện tối hôm qua, không bằng cùng nhau ăn bữa sáng, tôi chậm rãi kể lại cho cậu nghe.”

Thực sự là một khoảnh khắc đáng tung hoa, thủ lĩnh quân địch cuối cùng cũng chịu không nổi mỗi lần lên sân khấu đều là người vô danh, chớp thời cơ tự giới thiệu, thuận miệng mời Chúc Tử Lộ ăn sáng.

“Thế nhưng tôi không mang tiền theo...” Nghe đối phương nói như thế, Chúc Tử Lộ mới nhớ ra mình sáng sớm đã dậy, đến bây giờ còn chưa ăn cái gì, đích thật là có một chút đói bụng.

“Tôi mời a.”

“Không ổn đi ~ lại không quen cậu.” Nói sao thì cậu vẫn có chút rụt rè của thiếu niên, ra khỏi nhà mẹ có dặn không thể tùy tiện ăn đồ của người xa lạ.

“Tình cảm là phải bồi dưỡng, ăn vài lần bữa sáng thì quen thôi.” Lý Thiện Tường cười sang sảng, không hề để ý nhiều nói thẳng với Chúc Tử Lộ.

“Nếu như mỗi lần đều là cậu mời tôi ăn sáng...thì cũng có thể miễn cưỡng suy nghĩ một chút.” Chúc Tử Lộ tự động nghiêng đầu tự hỏi, thủ lĩnh quân địch thật kỳ quái...Không có việc gì lại mời mình ăn sáng, là muốn từ chỗ mình tìm hiểu quân tình gì sao?

Thế nhưng đầu bóng rổ cũng đầu xong rồi, có đầu tiếp thì cũng là chuyện sang năm a ~ Nếu cậu ta thật sự tính toán từ chỗ mình biết nhược điểm của Lạc Thiệu Dã, làm không tốt Lạc Thiệu Dã không chờ đến sang năm đã bị đánh bại, như vậy không phải uống phí công phu sao? (#- . -)

Nếu như Lạc Thiệu Dã đang nằm trong ổ chăn say sưa giấc nồng biết Chúc Tử Lộ trong lòng đánh giá thấp cậu như thế, xuống cửu tuyền hẳn cũng chết không nhắm mắt đi.

Đương nhiên, tiền đề xảy ra tình huống đó là cả hai giả thiết Lạc Thiệu Dã biết và chết cùng lúc thành lập thì mới có khả năng.

“Có thể a, cậu muốn ăn sáng miễn phí cứ tìm tôi, tôi rất thích ý mời cậu. Đi thôi ~ nếu không đi cậu liền biến thành bữa sáng của quân đoàn muối.” Lý Thiện Tường cười cười ôm vai Chúc Tử Lộ, nhắm hướng nhà hàng trường học đi đến.

“Oa ~ vậy cậu chính là quân phiệt đi?” Chúc Tử Lộ khoa trương nói xong, cũng hì hì nở nụ cười theo.

Thành thật mà nói, Lý Thiện Tường người này tuy rằng kỳ quái, chẳng qua so với tên vô lại đáng đánh Lạc Thiệu Dã kia thực sự là tốt hơn gấp bội!

.....

“Cho nên nói...ừm...ra à (là) tôi uống ay (uống say), các cậu ang (mang) tôi đi WC ay (thay) quần áo?” Chúc Tử Lộ vừa cắn từng miếng lớn chân gà đặc chế và chân giò hun khói, thỉnh thoảng cầm cốc trà sữa chocolate trên bàn uống vài ngụm, vừa nghe Lý Thiện Tường kể lại tình hình tối hôm qua.

“Nói đơn giản thì là như vậy.” Lý Thiện Tường mỉm cười gật đầu, đưa giấy ăn cho Chúc Tử Lộ, thấy Chúc Tử Lộ hai tay bận cầm chân gà và chân giò không có ý cầm lấy, liền vươn tay trực tiếp giúp cậu lau sạch sẽ vệt sữa xinh đẹp đầy kích thích bên khóe miệng.

“A a a

cút về địa ngục của nhà người đi! Cái thứ kia ở đâu ra vậy? Cứ nhiên to gan dám động đến Lạc Thiệu Bambi của chúng ta! A! Gọi Tiểu Quất!” Đại Trì từ lúc mua xong bữa sáng gặp được Chúc Tử Lộ cùng trai lạ cười cười nói nói, kẻ vai sát cánh tiêu sái đi vào, liền vẫn trốn ở cái bàn xa xa quan sát hai người, cuối cùng nhin không được nữa nhắc đi động thông báo.

“Tiểu Quất! Cậu nhanh đến phòng 832 mang Lạc Thiệu xuống ăn sáng đi! Cậu ta mà không đến, Bambi sẽ bị dã thú ngành khác cướp nuốt luôn đó!” Đại Trì vừa nói mất vừa siêu cấp khẩn trương nhìn chăm chăm Chúc Tử Lộ và dã thú ngành khác đang ở xa xa, rất sợ một chút không chú ý Bambi sẽ chỉ còn lại đầu khớp xương mà thôi.

Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại di động và tin nhắn không ngừng vang lên trong toàn mạng nội bộ ký túc xá.

“Gọi gọi! Số 13823 gọi admin 74074, tình trạng khẩn cấp mức độ 2, toàn bộ thành viên đề phòng! Địa điểm là nhà hàng sinh viên B1, dã thú ngành khác xuất hiện! Tiểu Lộ Bambi có nguy hiểm, xin lập tức trợ giúp! Over!”

“Á...Ngứa quá!” Chúc Tử Lộ vừa gặm chân gà đặc chế và chân giò hun khói trong tay, hai chân ở dưới bàn vẫn không ngừng cọ cọ nhau.

“Là bị muỗi cắn sao?” Rất nhanh liền ăn xong thịt xông khói cuộn trứng, Lý Thiện Tường chỉ chỉ đôi chân nhỏ dài trắng nõn của Chúc Tử Lộ dưới bàn, trên một mảnh tuyết trắng lộ ra ngoài quần đùi là từng nốt từng nốt nổi lên vô cùng bắt mắt.

“Còn không phải? Cậu nghĩ chân tôi là làm từ đậu đỏ chắc? Ai da...A! Thực sự cực kỳ ngứa nha!” Chúc Tử Lộ đảo mắt xem thường Lý Thiện Tường, hai chân tiếp tục cọ đến cọ đi dưới bàn.

“Không nên làm như vậy, sẽ cọ rách da. Tôi có mang thuốc mỡ, để tôi giúp cậu bôi đi. Cậu nhắc chân đặt lên đùi tôi này.” Lý Thiện Tường vừa nói vừa rút từ trong túi ra một hộp thuốc mỡ tròn dẹp nho nhỏ, mở ra có một cổ hương bạc hà mát lạnh.

.
. .

— oOo —

19. Chương 19

.

Lạc Thiệu Dã mơ mơ màng màng bị Tiểu Quất móc từ ổ chăn ra kéo đến, nhìn thấy chính là một màn này.

“Rất khoa trương đi? Sờ chân nhau giữa nhà ăn? Hiện tại sinh viên đều tự nhiên đến cỡ này rồi sao? Á! Là Lộ Lộ!” Lạc Thiệu Dã vốn cho rằng Tiểu Quất dẫn mình đến xem náo nhiệt, vậy mà tập trung nhìn kỹ, phát hiện thằng ngốc bị sờ đùi cư nhiên là Chúc Tử Lộ.

Ghê tởm! Thằng nhóc này sáng sớm tinh mơ đã dậy hóa ra là mò xuống đây cho người khác sàm sỡ, tối hôm qua khổ cực chiều cổ cậu ta như thế là vì cái gì a? Như vậy tôi chẳng phải là hết như thằng ngu sao?

cứ=" trườg=" nhau=" mấi=" như=" vậy=" cũng=" không=" phải=" biện=" pháp,="
 cổ=" tôi=" cúí=" cúí=" cữc=" kỳ=" mớí=" rồi=" nha...]= " thể=" là=" lạc=" thiệu=" "
 đã=" quyết=" địnɦ=" mở=" miệg=" trước,=" chấm=" dứt=" cấnh=" không=" biếť=" "
 nói=" gì=" lúc=" này.= " "chúć=" tử=" lộ,=" vậy=" hiệñ=" tại=" tôi=" rồi=" giườg=" "
 rồi,=" cậu=" đi=" mua=" giúp=" tôi=" bữa=" sáng=" đi.= " lạc=" thiệu=" đã=" tĩnh=" "
 táo=" lại,=" lộ=" ra=" mặť=" cái=" mĩm=" cườí=" sẽ=" tức=" chết=" chúć=" tử=" "
 lộ,=" ngay=" ngắñ=" ung=" dung=" ngồí=" xuốg=" chồ.= " chúć=" tử=" lộ=" nghe=" "
 xonɡ,=" mắť=" trườg=" đén=" sắp=" rớť=" ra.= " cái=" gì?= " bảo=" cậu=" đi=" mua=" "
 bữa=" sáng?= " cậu=" hiệñ=" tại=" hậñ=" không=" thể=" bớp=" chết=" người=" này,=" "
 cậu=" ta=" cữ=" nhiệñ=" cồñ=" đắm=" bảo=" cậu=" giúp=" cậu=" ta=" mua=" bữa=" "
 sáng?= " cậu=" ta=" không=" phải=" là=" sớg=" chán=" rồi,=" muốñ=" ắñ=" thuốć=" "
 điệť=" chuộť=" vị=" trườg=" cá,=" phớí=" hợp=" vớí=" nước=" ốí=" quá=" hạn=" "
 đế=" thồg=" dạ=" dày=" đớ=" chứť=" "tớí=" không=" đi,=" vì=" sao=" tớí=" phải=" "
 nghe=" cậuť=" chúć=" tử=" lộ=" hai=" tay=" chốg=" nặh=" trườg=" lạc=" thiệu=" "
 đã,=" sau=" rồi=" ngồí=" trở=" lại=" chổ=" giữa=" cậu=" ta=" và=" lý=" thiệñ=" "
 trườg,=" không=" muốñ=" đế=" ý=" đén=" người=" này=" nửa.= " "ớť=" lế=" nầo=" "
 cậu=" đã=" quẽñ=" đẽm=" quạ...=" lạc=" thiệu=" đã=" lộ=" ra=" đắg=" tườí=" "
 cườí=" thầñ=" bí,=" xonɡ=" ghé=" miệg=" tiếñ=" đén=" bẽñ=" tai=" chúć=" tử=" "
 lộ,=" hạ=" thắp=" ắm=" lượg,=" nhẹ=" giộg:= " "...cậu=" đấu=" uốg=" thua=" tớí=" "
 sao?= " tuầñ=" này,=" cậu=" vắñ=" cữ=" là=" nô-lệ-bẻ-nhỏ=" của=" tớí.= " "cậu...cậu=" "
 nói=" chĩnh=" là=" thậť?= " chúć=" tử=" lộ=" vừa=" nghe=" lạc=" thiệu=" đã=" nói=" "
 như=" vậy,=" khĩ=" thể=" liệñ=" yếu=" đi,=" có=" mặť=" chứť=" chộť=" dạ,=" thể=" "
 nhữg=" lại=" không=" quá=" muốñ=" tĩñ=" tưởg.= " "là=" ắí=" uốg=" say=" ồñ=" "
 ào=" muốñ=" tớí=" ôm=" cồñ=" chủ=" độg=" hỏñ=" tớí?= " là=" ắí=" tớí=" hỏm=" "
 quạ=" sau=" khi=" quạ=" về=" phỏg=" ngử=" cữ=" kéo=" tay=" tớí,=" muốñ=" "
 tớí=" giúp=" cớí=" quầñ=" áo...=" "lạc=" thiệu=" đã=" cậu=" cắm=" miệg=" cho=" "
 tớí=" chúć=" tử=" lộ=" nghe=" đượć=" đén=" cầu=" thứ=" ba=" đã=" thắy=" chĩu=" "
 không=" nổí,=" tuy=" rằg=" muốñ=" biếť=" bắñ=" thầñ=" đẽm=" quạ=" ngoạí=" trườ=" "
 hỏñ=" lạc=" thiệu=" đã=" ra=" cồñ=" phắm=" chuyệñ=" ngu=" xuắñ=" gì=" nửa=" "
 không,=" nhữg=" tuyếť=" đốí=" không=" phải=" là=" ngay=" trướć=" mắť=" bảo=" "
 nhiệu=" người=" như=" hiệñ=" tại!= " cậu=" vộí=" vắg=" nhầo=" lẽn=" người=" lạc=" "
 thiệu=" đã,=" dườg=" hai=" tay=" bặť=" miệg=" cậu=" ta,=" trẽn=" mắť=" không=" "
 biếť=" là=" bớí=" vì=" kớch=" độg=" hay=" là=" xắu=" hỏ=" mà=" đỏ=" rựć=" lẽn.= " "
 "muốñ=" ắñ=" cái=" gì=" nói=" mau!= " tớí=" đi=" mua=" là=" đượć.= " chúć=" tử=" "
 lộ=" bữu=" mớí=" không=" tĩnh=" nguyệñ=" nói,=" mắť=" nhĩñ=" lạc=" thiệu=" đã=" "
 trầñ=" ngắp=" tĩnh=" tự=" phứć=" tặp,=" ngoạí=" trườ=" phắñ=" nộ=" khắñ=" trườg=" "
 xắu=" hỏ=" ra,=" cồñ=" có=" cằg=" nhiệu=" cằg=" nhiệu=" sớ=" hắí=" đốí=" vớí=" "
 ký=" úć=" đã=" quẽñ.= " lạc=" thiệu=" đã=" hai=" tay=" ôm=" thắť=" lượg=" chúć=" "
 tử=" lộ,=" đốí=" vớí=" hằnh=" độg=" mớí=" lầñ=" nổí=" đĩềñ=" liệñ=" nhầo=" lẽn=" "
 người=" mĩnh=" của=" tẽñ=" này=" đã=" tặp=" mắí=" thầñ=" thớí=" quẽñ,=" hỏñ=" "
 nửa=" đã=" có=" thể=" bĩnh=" tĩnh=" vườñ=" tay=" đón=" lắy,=" đế=" ngườa=" hai=" "
 người=" cườg=" nhau=" ngắ=" sắp=" xuốg,=" cho=" nẽñ=" cậu=" lúc=" này=" hai=" "
 tay=" cữc=" kỳ=" 'bặñ=" rộñ',=" chỉ=" có=" thể=" dườg=" ắnh=" mắť=" ý=" bảo=" "
 chúć=" tử=" lộ=" buốg=" tay=" rồi=" nớí=" chuyệñ.= " "cầu=" ắñ=" cái=" gì=" tớí=" "
 ắñ=" cái=" đớ.= " lạc=" thiệu=" đã=" mĩm=" cườí=" nớí,=" đượa=" ví=" tiềñ=" cho=" "
 chúć=" tử=" lộ,=" đốí=" vớí=" lầñ=" thắg=" lợí=" mớí=" này=" cắm=" thắy=" phĩ=" "
 thườg=" thoắ=" mắñ.= " "tớí=" đắy=" ắñ=" thuốć=" ngử=" cậu=" có=" muốñ=" cườg=" "
 ắñ=" khôngť=" chúć=" tử=" lộ=" nhậñ=" ví=" tiềñ,=" khỏ=" chĩu=" trắnh=" lượñ,=" "
 dù=" sao=" thĩ=" cườg=" không=" có=" quy=" địnɦ=" lúc=" lầm=" nô=" lệ=" không=" "
 thể=" trắnh=" lượñ,=" có=" thể=" đắp=" lạc=" thiệu=" đã=" bằg=" lờí=" mặť=" "
 chứť=" cậu=" cườg=" thắy=" sườg.= " "lộ=" lộ,=" như=" vậy=" không=" tồť=" đi,=" "
 người=" ta=" sẽ=" cho=" là=" chứg=" ta=" 'tự=" tử=" vì=" tĩnh'= " nha=" ắ=" "
 lạc=" thiệu=" đã=" người=" sườg=" tắm=" tĩnh=" tồť,=" ngay=" cắ=" chúć=" tử=" "
 lộ=" cồg=" kớch=" bằg=" ngỏñ=" ngử=" cườg=" có=" thể=" không=" chứť=" nầo=" "

bạn=" tâm=" phản=" kích=" trở=" lại,=" đại=" não=" bình=" thường=" chậm=" chạp=" trong=" chớp=" mắt=" linh=" mẫn=" gấp=" không=" chỉ=" hai=" mười=" lần,=" "tình=" cái=" đầu=" mẹ=" cậu!=" chúc=" tử=" lộ=" nổi=" giận=" dùng=" dùng=" mắng=" lại,=" xoay=" người=" muốn=" đi,=" "tử=" lộ!=" cậu=" không=" muốn=" thì=" có=" thể=" không=" đi,=" cậu=" ta=" không=" thể=" ép=" buộc=" cậu,=" lý=" thiện=" tường=" nãy=" giờ=" vẫn=" lẳng=" lẳng=" nhìn=" hai=" người=" có=" qua=" có=" lại=" cuối=" cùng=" hoàn=" hồn=" từ=" trong=" kinh=" ngạc=" và=" nghi=" hoặc,=" ra=" ngăn=" chúc=" tử=" lộ,=" "tôi...ai=" da!=" cậu=" không=" hiểu=" đâu!=" lời=" cậu=" ta=" nói=" tôi=" không=" thể=" không=" nghe,=" chúc=" tử=" lộ=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" lý=" thiện=" tường=" biểu=" tình=" cực=" kỳ=" phúc=" tạp,=" không=" muốn=" cho=" cậu=" ta=" biết=" hiệp=" nghị=" quyết=" đấu=" giữa=" mình=" và=" lạc=" thiệu=" dã,=" cương=" quyết=" quay=" đầu=" đi,=" bước=" chân=" tràn=" đầy=" thù=" hận=" đi=" mua=" bữa=" sáng,=" "vì=" sao...cậu=" ấy=" lại=" phải=" nghe=" lời=" cậu=" như=" thế?=" lý=" thiện=" tường=" thấy=" chúc=" tử=" lộ=" rõ=" ràng=" rất=" không=" tình=" nguyện=" nhưng=" vẫn=" đi=" mua,=" nghi=" hoặc=" quay=" đầu=" lại=" hỏi=" lạc=" thiệu=" dã,=" "vì=" sao?=" ha=" ha=" ha...đây=" là=" bí-mật-nho-nhỏ=" giữa=" tôi=" và=" lộ=" lộ,=" quan=" hệ=" của=" chúng=" tôi...cậu=" a=" ~=" sê=" không=" hiểu=" được=" đâu,=" lạc=" thiệu=" dã=" vẽ=" ra=" một=" nụ=" cười=" xảo=" trá=" rồi=" lập=" tức=" đổi=" sắc=" mặt,=" biểu=" tình=" hung=" dữ=" cầm=" lấy=" đưa=" trên=" khay=" đang=" đặt=" trên=" bàn,=" chỉ=" lý=" thiện=" tường:= "cậu=" cố=" ý=" tiếp=" cận=" cậu=" ta,=" có=" mục=" đích=" gì?=" "tôi=" không=" cố=" ý,=" chỉ=" là=" mỗi=" lần=" đều=" cực=" kỳ=" trùng=" hợp=" gặp=" được=" mà=" thôi,=" a...chẳng=" qua=" cậu=" ấy=" thực=" sự=" rất=" thú=" vị,=" cậu=" không=" có=" quyền=" ngăn=" cản=" cậu=" ấy=" kết=" bạn=" với=" tôi=" đi?=" lý=" thiện=" tường=" ngoài=" cười=" trong=" không=" cười=" trả=" lời,=" cùng=" lúc=" trong=" lòng=" lại=" thấy=" kỳ=" quái,=" rớt=" cuộc=" giữa=" hai=" người=" này=" có=" quan=" hệ=" gì=" không=" thể=" cho=" ai=" biết=" đây?=" vì=" sao=" phản=" ứng=" của=" bọn=" họ=" lại=" kỳ=" quái=" như=" vậy?=" lẽ=" nào=" tử=" lộ=" có=" nhược=" điểm=" trong=" tay=" lạc=" thiệu=" dã=" sao?=" thế=" nhưng...quan=" hệ=" giữa=" hai=" người=" này=" tựa=" hồ=" cũng=" không=" chỉ=" đơn=" giản=" như=" vậy=" mà=" thôi,=" "nếu=" như=" tôi=" nói=" tôi=" có=" thì=" sao?=" lạc=" thiệu=" dã=" nổi=" lên=" một=" mặt=" cười=" nhạt,=" tuy=" rằng=" chưa=" từng=" thử=" qua=" yêu=" cầu=" nào=" khác=" ngoại=" trừ=" sai=" vật=" chúc=" tử=" lộ,=" thể=" nhưng=" nếu=" quy=" tắc=" là=" phải=" đối=" với=" mệnh=" lệnh=" của=" người=" thắng=" nói=" gì=" nghe=" nấy,=" như=" vậy=" hạn=" chế=" cậu=" ta=" cùng=" với=" cái=" tên=" đáng=" ghét=" này=" lui=" tới=" hẳn=" cũng=" không=" thành=" vấn=" đề,=" "các=" cậu...rớt=" cuộc=" là=" loại=" quan=" hệ=" gì?=" lý=" thiện=" tường=" giờ=" thì=" ngay=" cả=" giả=" cười=" cũng=" không=" giữ=" được,=" vẽ=" mặt=" nghiêm=" tức=" hỏi,=" .=" .=" .=" —=" ooo=">

20. Chương 20

Chúng ta rốt cuộc là quan hệ gì?

Sau khi Lạc Thiệu Dã phát hiện mình đã nằm trên giường, nhìn chằm chằm Chúc Tử Lộ hơn ba giờ, cậu bỗng nhiên có một loại cảm giác rợn hết từ trong ra ngoài.

[Các cậu...rốt cuộc là loại quan hệ gì?]

[Tôi nghĩ...chuyện này hẳn là không liên quan gì đến cậu đi?]

Lúc đó cậu chỉ muốn làm cho cái tên kia khó xử, không chút nghĩ ngợi liền trả lời theo cảm tính, xong rồi cười nhạt trào phúng, kiêu ngạo lại ương ngạnh kéo Chúc Tử Lộ quay về phòng ngủ.

Kết quả...hại bản thân từ chiều hôm qua cho đến giờ cứ một mực tự hỏi vấn đề này.

Thành thật mà nói, vấn đề này hẳn là không cần phí thời gian suy nghĩ tự hỏi, thế nhưng đáp án vì sao không thể cứ thế mà giản đơn sáng tỏ hiện ra trong đầu? Có một loại cảm giác như rõ ràng đã biết đáp án, rồi lại không hiểu vì sao muốn nói mà nói không nên lời.

“Ừm ~ ~ ~ ha a ừm ~ ~ ~”

Tiếng rên rỉ mỗi một làm Lạc Thiệu Dã giật mình tỉnh cơn suy tưởng. Cậu mở to mắt, ngơ ngác nhìn Chúc Tử Lộ buông sách trong tay, xong rồi duỗi duỗi người, một tay với ra sau lưng vuốt ve cái cổ, khuôn mặt cực kỳ thuận theo tự nhiên chuyển về hướng cậu. Lúc thấy cậu đang nhìn cậu ta thì lộ ra thần tình nghi hoặc mang chút mệt mỏi rã rời và không hiểu có chuyện gì, mày hơi nhíu lại, đôi môi đầy đặn dùng một loại tư thái vô tội hơi chu ra.

Chỉ là một động tác rất đơn giản, một cảnh tượng cực kỳ bình thường, thế nhưng không biết vì sao, trong não như có cái máy tự động mà thăng hình ảnh bay vèo lên cấp rạng rỡ, làm cho động tác tứ chi cực tự nhiên này tràn ngập một loại mê hoặc khó có thể nói thành lời.

Cánh tay tròn nhỏ từ trong ống tay áo rộng thùng thình trượt ra, theo động tác ngón tay xoa bóp gáy cổ vai, da thịt vùng vai lộ ra, có thể thấy rõ ràng khung xương mảnh khảnh hơi hơi di động.

Đôi mắt bởi vì mệt mỏi mà có vẻ rã rời, xen lẫn không hiểu và nghi hoặc chớp động hàng mi dài, cư nhiên sản sinh cảm giác quyến rũ liêu nhân. Lướt qua sống mũi thẳng mà khéo léo, đường nhìn không tự giác liền dừng lại trên đôi môi hồng mọng đang hé mở, xúc cảm mềm mại như ảo cảnh, có một loại ảo giác đang trở lại lúc được hôn môi ngày đó.

Lạc Thiệu Dã bất giác nuốt nuốt nước miếng, mắt một cái cũng không chớp, tập trung nhìn Chúc Tử Lộ.

[Có vấn đề gì sao?] Ánh mắt nghi hoặc của Chúc Tử Lộ giống như đang hỏi cậu như thế.

“Lộ Lộ, có muốn đến đây không? Tôi giúp cậu bóp vai.” Lạc Thiệu Dã tận lực làm cho mình cực kỳ tự nhiên mở miệng, tuy rằng cậu căn bản không biết vì sao lại thấy không được tự nhiên.

“Tôi không muốn, cậu ra tay căn bản là hóa cốt miên chương! Lần trước cho cậu bóp một lần, thiếu chút nữa chết luôn, vẫn là bớt cho cậu động đến tôi là tốt nhất.” Cực kỳ sáng khoái cự tuyệt xong, Chúc Tử Lộ chuẩn bị cúi đầu tiếp tục xem cho xong sách, cổ vừa cúi, cảm giác cơ thể cứng đờ, nhúc nhích từ thần kinh toạ men theo lưng nhào lên làm đau từng tắc cơ thể.

“Lần trước là tôi chưa có kinh nghiệm, lần này đã biết cực hạn của cậu ở đâu, thực sự! Có muốn hay không? Không muốn thì thôi vậy.” Lạc Thiệu Dã dụ dằng dụ dỗ, đến cuối cùng ngữ khí thậm chí có một chút uy hiếp.

Haizzz! Cậu khó có được một lần hảo tâm như thế nha ~ cư nhiên còn không muốn.

“Vây...vây cậu bóp vai với cổ là được rồi, tôi không muốn lại nằm úp sấp nữa, nếu sau này muốn đứng cũng không được thì khổ.” Sờ sờ gáy cổ vai đau nhức của mình, Chúc Tử Lộ động tâm, nhưng vẫn về mặt cảnh giác khẩn trương nhìn Lạc Thiệu Dã dằn dò.

“Được rồi! Vây cậu ngồi giữa chân tôi đi.” Lạc Thiệu Dã mở hai chân, lộ giường ngủ ra một chút, cho Chúc Tử Lộ ngồi xuống giữa hai chân mình.

Hai tay ôm lấy bờ vai mềm mại, lực đạo vừa phải nhẹ nhàng xoa bóp, một chút rồi một chút, tiết tấu rất có luật.

“Thoải mái sao?”

“Ừm...” Phát ra tiếng nỉ non như con mèo nhỏ, Chúc Tử Lộ nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể hưởng thụ.

Da thịt trên tay ầm áp mềm mại trắng nõn mịn màng, lại tràn ngập sức co giãn của tuổi thanh xuân, Lạc Thiệu Dã bóp bóp, phát hiện Chúc Tử Lộ dần dần mềm thân thể, lưng dựa hẳn vào ngực mình, cậu hơi di động một chút thân trên, đầu Chúc Tử Lộ liền trượt thẳng xuống vai cậu.

“Lộ Lộ?”

Cư nhiên...ngủ rồi?

Lạc Thiệu Dã ngầy ra một lúc, động tác trên tay vẫn không dừng lại, Chúc Tử Lộ nghiêng lệch đầu tựa ở vai cậu, lộ ra đường gáy kéo xuống cổ bên trái đầy duyên dáng, Lạc Thiệu Dã vô ý thức nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ mình hiện rất giống quỷ hút máu đã khát thật lâu.

Hai tay bóp a bóp đã bãi công từ lúc nào không biết, ôm nghiêng lấy Chúc Tử Lộ trong lòng, bóng mờ dưới hàng mi khép chặt của cậu trai kia làm ra một ảo giác như mỹ nhân say ngủ trong truyện cổ tích.

Nhóc con này có khuôn mặt cực kỳ thanh tú, thành thực một chút mà nói thì đó là loại xinh đẹp chỉ thuộc về một bé trai. Không phải kiểu son phấn nặng nề, thế nhưng vô luận chỉ dùng đáng yêu hay trong sáng để hình dung cũng sẽ thấy không thỏa đáng.

Môi giống như nam châm hút nhau, bị một lực vô hình từng tắc từng tắc lôi kéo tới gần.

Đụng chạm mềm mại lại mang một chút hương vị ngọt ngào, trong chớp mắt đó Lạc Thiệu Dã như bị sét đánh.

Trời a! Tôi đây là đang làm cái gì a?

Lạc Thiệu Dã bị dọa sợ đến buông tay, từ trên giường nhảy dựng lên.

“Ai da! A...Lạc Thiệu Dã cậu làm gì vậy? Người ta ngủ đang thoải mái...” Chúc Tử Lộ bị ném tỉnh, khó chịu dụi mắt xoa mặt, xoay thân thể oán giận.

“Tôi đi tắm!” Giống như kẻ nhát gan chỉ biết chạy trốn, Lạc Thiệu Dã bỏ lại một câu như thế rồi lủi ngay vào phòng tắm.

“Lúc này lại nói muốn tắm! Lạc Thiệu Dã cậu căn bản là cố ý! Tôi sớm biết người như cậu không tử tế như vậy!” Chúc Tử Lộ cầm giận từ trên giường đứng dậy, xoay xoay cổ, thư giãn một chút gân cốt, mở máy vi tính bắt đầu bật đại toàn tập đàn dương cầm cổ điển ưa thích nhất của mình.

Lạc Thiệu Dã trốn vào phòng tắm, thoáng cái cởi hết áo quần, xả một hơi nước lạnh đầy ‘thống khoái’.

Mẹ nó! Tôi vì sao lại biến thái như vậy a?

“Kiên! Mày hưng phấn cái gì?” Lạc Thiệu Dã cúi đầu nhìn thoáng qua nửa thân dưới của mình, nhịn không được phần nộ thốt lên lời mắng chửi, đơn giản xối thẳng nước lạnh cực mạnh lên, nhắm vào cái nơi không cháy mà hỏa lực vẫn tràn đầy kia.

“Ui ~ lạnh quá...” (”)/

Trong cơn lạnh buốt thấu tim gan, sau khi đã dập tắt hoàn toàn cơn dục hỏa đốt người, Lạc Thiệu Dã mới phát hiện mình căn bản không mang theo áo quần sạch để thay, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là quần khăn tắm quanh nửa người dưới, mở cửa phòng tắm.

“A ~ cậu cuối cùng cũng xong, tôi có pha nước trái cây đó! Nhanh ra cho tôi vào!” Chúc Tử Lộ vốn đang cởi áo, lúc cởi đến ngực thì vừa hay Lạc Thiệu Dã mở cửa, thế là áo liền mắc lại ở vị trí trên đầu ngực.

Thế nhưng Chúc Tử Lộ trong bộ dạng này so với hoàn toàn cởi sạch thân trên lại có một loại mê hoặc phiến tình nói không nên lời.

Giọng nói của Chúc Tử Lộ như từ một nơi rất xa vọng lại, con ngươi trong mắt Lạc Thiệu Dã cũng giống như trái tim cậu, không ngừng thành thịch phóng đại lên.

“AAA!” Lạc Thiệu Dã từ trong cổ họng phát ra thanh âm trầm thấp thống khổ mà phần nộ, như là thở dài lại như là gào rống.

Rầm! Lại đóng cửa phòng tắm (_ ;)

Lúc Chúc Tử Lộ nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước xối xả, cậu mới phản ứng lại được từ giữa sự kinh ngạc.

“Kiên! Cậu X Lạc Thiệu Dã! Cậu cố ý! Đi ra cho tôi! Kiên! Cho tôi vào!” Chúc Tử Lộ tức giận đập cửa rầm rầm, sau cùng thậm chí còn dùng chân đạp điên cuồng.

Đồ Lạc Thiệu Dã ghê tởm, chỉ thích đối nghịch với cậu!

Mẹ cậu ta sao lại để ra cái thứ này chứ! Chỉ biết không phải loại tử tế! A ~ ~ ~ Có chịu đi ra hay chưa! Thân thể dính dính thật là ghê tởm! Cái tên này ngay cả nội tạng cũng móc ra rửa sạch? Còn muốn tắm bao lâu? Kiên! Một cái thân phải tắm mấy lần vậy?

Chúc Tử Lộ hoàn toàn không biết nổi thống khổ và sự giãy dụa trong lòng Lạc Thiệu Dã, giờ phút này càng thêm vững tin về quan hệ cừu địch giữa mình và cậu ta.

Lạc Thiệu Dã! Tôi con mẹ nó thề không đội trời chung với cậu!

()

.
. .
.

— oOo —

21. Chương 21

Suốt một buổi tối Lạc Thiệu Dã đều không ngủ ngon. Nguyên nhân: người thông minh không cần phải nói rõ cũng có thể sáng tỏ.

Sáng sớm, sau khi Lạc Thiệu Dã bức bối rời giường chuẩn bị xong xuôi chờ Chúc Tử Lộ cùng lên lớp thấy được tạo hình ngày hôm nay của Chúc Tử Lộ thì cậu không khỏi mở to hai mắt: “Cậu ngày hôm nay nhất định phải mặc như vậy đi học sao?”

“Không được sao? Không đúng chỗ nào?” Chúc Tử Lộ cúi đầu nhìn một chút trang phục ngày hôm nay của mình, tốt a ~ áo sơ mi trắng cộc tay sạch sẽ, phối hợp quần jean đáy thấp, giày vải trắng họa tiết xanh, hoa tai bạc bên tai trái thì thể hiện được cảm giác trời thu mát mẻ, không có cái gì không thích hợp.

“Cậu bình thường không phải đều mặc cái loại...rất nhiều lớp sao?” Lạc Thiệu Dã trừng Chúc Tử Lộ, cái kiểu trang phục phong phanh này, cậu nhìn sao lại thấy chói mắt như vậy.

Ồ, thật là khó chịu...Không được, đường nhìn vẫn bị hấp dẫn qua a...Tôi không muốn nhìn nữa, tôi van cậu không thể mặc vào thêm một lớp nữa sao? Mặc đồ bình thường một chút a! p(”)q!!!

“Cậu bệnh tâm thần chắc? Ngày hôm nay cực kỳ nóng!” Chúc Tử Lộ không buồn nhìn Lạc Thiệu Dã, một đẩy hất cậu ta ra, bước qua cửa phòng.

Hai người một trước một sau đi trên đường, Lạc Thiệu Dã nhìn bóng lưng Chúc Tử Lộ, tâm tình liền trở nên phức tạp.

Mình rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao lại không bình thường như vậy? Cậu ta có mình cũng không thiếu a! Chẳng qua là mặc áo cộc tay nha, mình lúc chơi bóng thì cởi trần vận động luôn mà ~ lộ cánh tay thì có làm sao? Lúc ở ký túc xá không phải cũng chỉ mặc quần đùi mà thôi sao?

Ngay lúc Lạc Thiệu Dã đang trong lòng hỗn loạn tự hỏi, lại thấy người qua đường dường như không ai không nhìn sang Chúc Tử Lộ vài lần, tâm tình liền càng thêm quỷ dị.

Không thể khắc chế bày ra biểu tình hung ác độc địa nơi nơi trừng người, giả như Chúc Tử Lộ là vương công quý tộc đi tuần thì cậu chính là Trung Nam Hải bảo tiêu đi theo sau phụ trách đảm bảo an toàn của chủ nhân, hoài nghi mỗi người đều có ý đồ bắt lương đối với Chúc Tử Lộ (((‘))

Suy tưởng đầy hỗn loạn ấy vẫn quán quýt từ vào học cho đến tan lớp, giờ ăn trưa, Lạc Thiệu Dã và Đại Trì cùng đi tìm chỗ, để Chúc Tử Lộ và Tiểu Quất phụ trách mua cơm.

Ngồi ở vị trí thật vất vả mới chiếm được, Lạc Thiệu Dã kiềm chế không được lo sợ nghi hoặc trong lòng, run run rẩy rẩy mở miệng hỏi Đại Trì: “Đại Trì, tôi hỏi cậu...chính là...chính là a...cậu có hay không...chính là...tôi là nói...chính là...đôi khi a...” Lạc Thiệu Dã nhìn Đại Trì, hơn nửa ngày vẫn nói không ra một câu hoàn chỉnh, loại chuyện này đúng là muốn hỏi người cũng không biết phải mở miệng kiểu gì a! ()/

“Cậu rót cuộc muốn hỏi cái gì?” Đại Trì nghi hoặc nhíu mày, Lạc Thiệu ngày hôm nay rất không bình thường, lúc đi học thì cực kỳ dễ hoảng hốt, lẽ nào...có liên quan đến cái tên điện cơ phá hư chuyện kia sao?

“Chính là...chính là...Cậu nghĩ tôi và Lộ Lộ là quan hệ gì?” Kỳ thực cậu căn bản không phải muốn hỏi cái này...Lạc Thiệu đã có chút khóc không ra nước mắt, thế nhưng thực sự không có cách nào mở miệng hỏi Đại Trì cái loại câu vừa hỏi là sẽ bị cho là biến thái như [Cậu đã từng cương vì bạn cùng phòng chưa?] a! (> <) “này=” còn=” cần=” hỏi=” sao?” các=” cậu=” không=” phải=” đang=” là=” một=” cặp=” sao?” đại=” trì=” kỳ=” quái=” nhìn=” lạc=” thiệu=” đã=” đứng=” ngồi=” không=” yên,” cảm=” giác=” cậu=” này=” ngày=” hôm=” nay=” đặc=” biệt=” thấp=” thơm=” nóng=” nẩy=” “tôi=” không=” phải=” nói=” chuyện=” ở=” chung=” một=” phòng!” (ba=” chữ=” tại=” nhất=” khởi=” trong=” câu=” của=” đại=” trì=” chữ=” tại=” ý=” là=” đang,” nhất=” khởi=” ý=” nói=” là=” một=” cặp,” hẹn=” hò;=” trong=” câu=” của=” lạc=” thiệu=” đã=” thì=” là=” một=” từ=” gồm=” cả=” ba=” chữ=” có=” nghĩa=” là=” ở=” chung,” cho=” nên=” mới=” hiểu=” làm;=” mình=” hiểu=” dựa=” theo=” từ=” điển=” ^)=” lạc=” thiệu=” đã=” trả=” lời=” đây=” bức=” bội;=” tuy=” rằng=” đây=” không=” phải=” vấn=” đề=” cấp=” bách=” mà=” cậu=” vốn=” muốn=” hỏi,” thế=” nhưng=” không=” hề=” nghi=” ngờ;=” bản=” thân=” cậu=” đối=” với=” vấn=” đề=” này=” cũng=” có=” nghi=” hoặc;=” mong=” muốn=” có=” người=” giúp=” mình=” giải=” đáp=” mới=” có=” thể=” theo=” trực=” giác=” hỏi=” ra.” sớm=” biết=” vậy=” sẽ=” không=” hỏi=” đại=” trì;=” hay=” ho=” chưa,” ngay=” cả=” câu=” hỏi=” cũng=” nghe=” không=” hiểu...” bởi=” vì=” đại=” trì=” là=” hàn=” kiều=” (hàn=” quốc=” kiều=” sinh),=” tuy=” rằng=” cậu=” ta=” từ=” cao=” trung=” đã=” về=” đài=” loan=” học;=” nhưng=” lúc=” nói=” chuyện=” với=” mọi=” người=” thỉnh=” thoảng=” vẫn=” sẽ=” phát=” sinh=” tình=” huống=” không=” thể=” câu=” thông;=” “tôi=” cũng=” không=” phải=” nói=” chuyện=” ở=” chung=” một=” phòng=” a!” nhất=” thời;=” hai=” người=” như=” là=” lĩnh=” ngộ=” được=” điều=” gì;=” mất=” to=” trừng=” mất=” nhỏ=” nhìn=” đối=” phương;=” bầu=” không=” khí=” lâm=” vào=” một=” loại=” trạng=” thái=” vi=” diệu=” trước=” nay=” chưa=” từng=” có.” “tiểu=” quất=” ~=” chúng=” ta=” ngồi=” ở=” chỗ=” dựa=” vào=” cửa=” sổ=” bên=” trái;=” ừ!” tôi=” thấy=” cậu=” rồi!” tiểu=” quất=” ~=” ở=” đây!” điện=” thoại=” di=” động=” của=” đại=” trì=” ngay=” lúc=” đó=” vang=” lên;=” cậu=” vậy=” vậy=” tay=” với=” tiểu=” quất=” đang=” bùng=” khay=” thức=” ăn=” tìm=” chỗ;=” vừa=” đứng=” dậy=” giúp=” tiểu=” quất=” ôm=” khay=” về;=” mà=” chúc=” tử=” lộ=” thì=” đang=” bùng=” một=” cái=” khay=” bự=” đi=” theo=” phía=” sau=” tiểu=” quất;=” “lạc=” thiệu=” đã;=” ngày=” hôm=” nay=” không=” có=” cháo=” xương;=” tôi=” mua=” cháo=” rau=” cho=” cậu;=” chúc=” tử=” lộ=” vừa=” nói=” vừa=” bùng=” một=” chén=” cháo=” bự;=” thô=” lỗ=” đặt=” xuống=” trước=” mặt=” lạc=” thiệu=” đã;=” “cậu=” vì=” sao=” không=” nhắc=” máy=” hỏi=” tôi=” muốn=” đổi=” thành=” ăn=” cái=” gì?” tôi=” không=” muốn=” ăn=” cháo=” rau!” chả=” có=” thịt!” lạc=” thiệu=” đã=” ghét=” bỏ=” nói=” âm=” ỉ=” cả=” nhà=” hàng;=” tâm=” tình=” hỗn=” loạn=” của=” cậu=” tất=” cả=” tất=” cả=” đều=” tạo=” thành=” ngữ=” khí=” vừa=” không=” kiên=” nhẫn=” lại=” thêm=” táo=” bạo;=” “cậu=” kén=” chọn=” vừa=” thôi!” tôi=” khổ=” cực=” giúp=” cậu=” mua=” về=” như=” vậy;=” cậu=” còn=” ngại=” cái=” p=” a?” khó=” chịu=” sao=” không=” tự=” đi=” mà=” mua?” chúc=” tử=” lộ=” nghe=” xong=” cũng=” không=” vui;=” trong=” lòng=” buồn=” bức;=” lạc=” thiệu=” đã=” ngày=” hôm=” nay=” có=” phải=” là=” uống=” nhầm=” thuốc=” không=” vậy?=” bình=” thường=” cậu=” ta=” nào=” dám=” dùng=” loại=” ngữ=” khí=” này=” nói=” chuyện=” với=” cậu=” đâu;=” “tôi=” nói=” tôi=” không=” ăn;=” cậu=” đi=” đổi=” đi.” lạc=” thiệu=” đã=” ngay=” cả=” cái=” vung=” cũng=” không=” buồn=” mỡ;=” đây=” cả=” chén=” nguyên=” vẹn=” quay=” về=” trước=” mặt=” chúc=” tử=” lộ;=” “nào=” có=” ai=” mua=” rồi=” lại=” đổi?” đã=” mua=” rồi;=” cũng=” mang=” về=” rồi;=” sao=” có=” thể=” đổi?” chúc=” tử=” lộ=” bĩu=” môi;=” không=” hiểu=” ngày=” hôm=” nay=” lạc=” thiệu=” đã=” sao=” lại=” không=” biết=” đạo=” lý=” như=” thể?=” đến=” tháng=” chắc?=” “tôi=” nói=” tôi=” không=” ăn=” cháo=” rau!” lạc=”

thiệu=" " dã=" " có=" " kiên=" " nhấ=" " "tôi=" " cũng=" " không=" " ăn=" " a!=" " "vậy=" " cậu=" " vì=" " sao=" " lại=" " mua?"=" " "tôi..."=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " lúc=" " này=" " muốn=" " trả=" " lời=" " cũng=" " không=" " được,"=" " nguyên=" " nhân=" " rất=" " đơn=" " giản=" " bởi=" " vì=" " cậu=" " là=" " có=" " ý=" " thế=" " nhưng=" " bình=" " thường=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " không=" " phải=" " sẽ=" " mở=" " một=" " con=" " mắt=" " nhấ=" " một=" " con=" " mắt,"=" " mặc=" " cho=" " cậu=" " nháo=" " sao?"=" " vì=" " sao=" " ngày=" " hôm=" " nay=" " lại=" " tính=" " toán=" " như=" " vậy?"=" " "vậy=" " cho=" " cậu=" " ăn=" " phần=" " gà=" " của=" " tôi=" " luôn!=" " phiền=" " muốn=" " chết!=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " đặt=" " phần=" " cơm=" " gà=" " mà=" " mình=" " thích=" " ăn=" " xuống=" " trước=" " mặt=" " lạc=" " thiệu=" " dã,"=" " xong=" " rồi=" " cầm=" " lấy=" " túi=" " của=" " mình=" " cùng=" " với=" " cái=" " chén=" " cháo=" " rau=" " chả=" " ai=" " thêm=" " ăn=" " kia,"=" " nổi=" " giận=" " dùng=" " dùng=" " bỏ=" " đi=" " "lộ=" " lộ!=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " lập=" " tức=" " liền=" " hối=" " hận,"=" " cậu=" " thực=" " sự=" " là=" " hận=" " mình=" " không=" " khố=" " chế=" " được=" " tâm=" " tình=" " của=" " bản=" " thân,"=" " vội=" " vã=" " đứng=" " dậy=" " đuổi=" " theo=" " hai=" " người=" " xuyên=" " qua=" " biển=" " người=" " chen=" " chúc=" " trong=" " nhà=" " hàng,"=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " nhấ=" " hướng=" " ký=" " tức=" " xá=" " không=" " ngừng=" " đi,"=" " một=" " bước=" " vào=" " trong=" " thang=" " máy=" " liền=" " đóng=" " cửa=" " lại,"=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " chỉ=" " có=" " thể=" " nhìn=" " tròng=" " mắt=" " nhìn=" " bằng=" " số=" " thang=" " máy=" " không=" " ngừng=" " tăng=" " lên,"=" " đợi=" " thang=" " máy=" " lại=" " xuống,"=" " mới=" " lo=" " lắng=" " án=" " phím=" " lên=" " lầu=" " tám."=" " "lộ=" " lộ!=" " cậu...cậu=" " hiện=" " tại=" " muốn=" " đi=" " đâu?"=" " vừa=" " định=" " chạy=" " vào=" " phòng=" " ngủ,"=" " liền=" " thấy=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " cầm=" " chén=" " cháo=" " rau=" " trên=" " tay,"=" " xách=" " một=" " cái=" " túi=" " giấy=" " đi=" " ra."=" " "đi=" " trả=" " lý=" " thiện=" " tường=" " áo=" " khoác!=" " cháo=" " cậu=" " không=" " ăn=" " sẽ=" " có=" " người=" " ăn,"=" " đồ=" " ưa=" " xoi=" " mồi!=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " tức=" " giận=" " tròng=" " lạc=" " thiệu=" " dã,"=" " dùng=" " thân=" " đẩy=" " cậu=" " ra,"=" " sai=" " bước=" " đi=" " đến=" " chờ=" " thang=" " máy."=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " đứng=" " tại=" " chỗ=" " nhìn=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " rời=" " đi,"=" " nặng=" " nề=" " hít=" " sâu=" " một=" " hơi,"=" " bắt=" " đắ=" " dĩ=" " nhéo=" " nhéo=" " mi=" " tâm=" " mình=" " rất=" " không=" " bình=" " thường,"=" " không=" " chỉ=" " cái=" " loại=" " dục=" " vọng=" " sinh=" " lý=" " chẳng=" " hiểu=" " vì=" " sao=" " kia=" " mà=" " còn=" " cả=" " tâm=" " tình=" " muốn=" " ngăn=" " cản=" " chúc=" " tử=" " lộ=" " đi=" " tìm=" " lý=" " thiện=" " tường=" " nữa,"=" " tất=" " cả=" " đều=" " rất=" " không=" " bình=" " thường."=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " đi=" " vào=" " phòng=" " ngủ,"=" " mở=" " máy=" " vi=" " tính=" " bắt=" " đầu=" " lên=" " mạng=" " sưu=" " tầm."=" " lẽ=" " nào=" " cậu=" " thực=" " sự=" " thích=" " con=" " trai=" " sao?"=" " vậy=" " vì=" " sao=" " lên=" " đại=" " học=" " mới=" " có=" " loại=" " cảm=" " giác=" " này?"=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " rất=" " nhanh=" " xem=" " lướt=" " qua=" " một=" " đống=" " hình=" " ảnh=" " trên=" " mấy=" " trang=" " web=" " đồng=" " tính,"=" " kết=" " quả=" " một=" " chút=" " phản=" " ứng=" " tìm=" " đặ=" " gia=" " tốc=" " hoặc=" " là=" " thấy=" " hưng=" " phấn=" " cũng=" " không=" " có,"=" " xong=" " lại=" " lại=" " tuần=" " tra=" " một=" " ít=" " trang=" " phụ=" " đạo=" " tâm=" " lý,"=" " trên=" " đó=" " nói=" " thanh=" " thiếu=" " niên=" " vào=" " thời=" " kỳ=" " trưởng=" " thành=" " sẽ=" " vì=" " quá=" " mức=" " thân=" " thiết=" " với=" " bạn=" " cùng=" " giới=" " tính=" " mà=" " sẵn=" " sinh=" " độ=" " chiếm=" " dục,"=" " từ=" " đó=" " có=" " ảo=" " giác=" " yêu=" " mến=" " đối=" " phương,"=" " nhưng=" " không=" " có=" " nghĩa=" " là=" " thích=" " đồng=" " tính."=" " bụng=" " đói=" " tìm=" " tòi=" " một=" " buổi=" " chiều,"=" " cũng=" " không=" " quản=" " gì=" " khác,"=" " sau=" " đến=" " lúc=" " đại=" " trì=" " và=" " tiểu=" " quất=" " giúp=" " cậu=" " mang=" " cơm=" " gà=" " lên,"=" " lạc=" " thiệu=" " dã=" " cuối=" " cùng=" " có=" " được=" " một=" " kết=" " luận=" " cậu=" " hắ=" " là=" " phải=" " kiếm=" " một=" " cô=" " bạn=" " gái."=" " đúng,"=" " chính=" " là=" " như=" " vậy!=" " chỉ=" " cần=" " có=" " bạn=" " gái=" " thì=" " cái=" " loại=" " dục=" " vọng=" " khó=" " hiểu=" " với=" " lộ=" " lộ=" " sẽ=" " tìm=" " được=" " lối=" " thoát,"=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " lại=" " bị=" " đại=" " trì=" " bọn=" " họ=" " hiểu=" " lầm."=" " tuy=" " rằng=" " không=" " biết=" " trình=" " độ=" " nghiêm=" " túc=" " của=" " mọi=" " người=" " đến=" " tột=" " cùng=" " có=" " bao=" " nhiêu,"=" " thế=" " nhưng=" " hiện=" " tại=" " nhớ=" " lại,"=" " tựa=" " hồ=" " biểu=" " tình=" " của=" " mọi=" " người=" " lúc=" " nhìn=" " bọn=" " họ=" " đều=" " tràn=" " ngập=" " ám=" " muội."=" " tuyệt=" " đối=" " -=" " không=" " thể=" " -=" " tiếp=" " tục=" " như=" " vậy=" " nữa!=" " p()q!!=" " .=" " .=" " .=" " -=" " ooo=" ">

Haha, mọi người yên tâm đi, bạn Lý Thiện Tường này là kiểu người thứ ba mà đảm bảo fangirl chúng ta sẽ sôi ruột vì muốn kiếm một bạn thụ thật tử tế cho bạn ấy ^^ L cam kết chất lượng ^^

.
Là nam nhân thì quyết đấu đi!

Tác giả: Monolife

Chuyển ngữ: QT

Biên tập: Liar
.

Câu thứ hai mươi mốt – Ba bên quyết định (2)
.

Cùng lúc đó, Chúc Tử Lộ đang ôm áo khoác và cháo rau đến cho Lý Thiện Tường, ký túc xá của cậu ta vừa vặn chỉ dưới hai tầng mà thôi.

“Tử Lộ, cậu ăn đậu hũ sốt cay không? Cho cậu, ăn đi.” Lý Thiện Tường một tay đưa suất cơm đậu hũ sốt cay mới nhờ bạn cùng phòng mua về cho Chúc Tử Lộ, một tay nhận cái túi có áo khoác và chén cháo rau.

“Ăn chứ ~ cảm ơn nha, thật ngại quá, trả cậu áo khoác lại còn bắt cậu mời tôi ăn cơm.” Chúc Tử Lộ mặc dù có một chút tật ngại, nhưng vẫn cực kỳ sáng khoái nhận, kéo một cái ghế khác đến ngồi xuống, cùng ăn cơm trưa ngay trong phòng ngủ của Lý Thiện Tường.

“Không có gì, ăn cháo rau vừa hay có thể bổ sung dinh dưỡng, hơn nữa trao đổi cơm như vậy rất thú vị. Đúng rồi, cậu với Lạc Thiệu Dã cãi nhau sao?”

“Ừ.” Chúc Tử Lộ ưm trong cổ họng một tiếng ngắn gọn, cúi đầu chăm chỉ mở cơm ăn.

“Các cậu...hay cãi nhau như vậy, tình cảm sao còn có thể ~ khụ ~ tốt như thế?”

“Ai nói với cậu tôi và tên kia tình cảm tốt? Tôi với hắn căn bản là có thù có oán có biết không?”

“Thế nhưng...Các cậu không phải đang quen nhau sao?”

“A, cậu nói chuyện ở chung á? Đó cũng không phải chuyện tôi có thể quyết định, tôi cũng không muốn a.”
()

“Tôi là nói...đang quen nhau...hẹn hò, ý như người yêu...”

“~ phụt ~ Ôi ôi ôi! Tôi với...tôi với Lạc Thiệu Dã là người yêu? Cậu...cậu nghe ai nói vậy?” Chúc Tử Lộ bị dọa sợ đến phun đậu hũ vốn đã được nấu nhừ ra, có một loại cảm giác bị sét đánh ngay đầu. Mẹ ơi! Con mới nghe được cái gì? Đừng nói giỡn nha ~ đại ca. (_)

“Ừ thì...Rất nhiều người.” Trong đầu Lý Thiện Tường lập tức hiện lên hình ảnh vào cái ngày ăn bữa sáng đó. Sau khi Lạc Thiệu Dã mang Chúc Tử Lộ trở về, gần như là chỉ trong chớp mắt, cậu cư nhiên bị cả biển người vây quanh.

[Lý Thiện Tường phải không? Tôi nói cho cậu biết, quan hệ giữa Lạc Thiệu và Bambi, tựa như chúng tôi như vậy...] Một nam sinh mắt một mí dáng người cao lớn bộ dạng sạch sẽ đứng dậy, cậu ta dừng lời lại một chút, vươn tay, một nam sinh người nhỏ nhắn vóc dáng thanh tú liền đưa tay cho cậu ta, hai người một kéo một đẩy giống như khiêu vũ, nam sinh vóc dáng nhỏ hai tay ôm ngực, nhào vào trong lòng nam sinh vóc dáng cao, ôm nam sinh đó, nét mặt nghiêm túc nhìn cậu bổ sung một câu cuối cùng: [Không phải là loại cậu có thể tưởng tượng đâu!] (‘)

Trên thực tế, người nói chuyện chính là Đại Trì, phối hợp cậu ta múa một đoạn không nhạc không lời vừa rồi, đương nhiên ngoài Tiểu Quất ra thì còn ai nữa.

[Các cậu nói như vậy có phải là hơi quá trù tượng hay không? Trực tiếp nói cho cậu ta, bọn họ là ‘hiệu đội’ (tiếng lóng) không phải được rồi sao?] Một nam sinh ôm trong tay máy notebook, đứng đến là thẳng, hết như sắp ra tranh cử vậy (_)

[Hiệu đội? Bọn họ ở trong đội bóng sao?] Lý Thiện Tường không quá hiểu nhìn một đám người đột nhiên nhảy ra trước mắt mình, ngoại trừ bị người ngoài hành tinh bắt đi, còn có chuyện gì so với không hiểu sao lại bị một đám người không quen vây quanh càng thêm bất thường hơn đâu?

[Ai da ~ nói như vậy quý mới nghe hiểu được! Nói thẳng bọn họ là một cặp toàn bộ trường đều công nhận không phải được rồi sao?] Một nam sinh tay ôm chén miến, đũa vẫn còn bận kẹp một sợi không kiên nhẫn nói tiếp.

[Một cặp?] Lần này thì cậu thực sự khiếp sợ rồi, không nghĩ ra Tử Lộ và Lạc Thiệu Dã sẽ là loại quan hệ này, tuy rằng cậu cũng không phải không thể tiếp thu đồng tính, thế nhưng...trong lòng cứ luôn thấy có một chút khó có thể chấp nhận, không quá nguyện ý tin tưởng điều này.

[Không tin sao? Nhân chứng!] Nam sinh kẹp miến vừa mở miệng, một tay vẫn còn cầm đũa liền tự nâng lên, biến người vây quanh Lý Thiện Tường toàn bộ đều cũng nâng cao tay.

[Cái tên giờ chân bên kia, thả xuống được chưa? Đừng có ép tôi phóng đũa!] Nam sinh kẹp miến khoe miệng co giật hai cái, thiếu chút nữa bắn đũa trong tay ra, chỉ thấy giữa biển tay có một cái chân run run chậm rãi hạ xuống ()

Nhìn biểu tình kinh ngạc của Lý Thiện Tường, nam sinh kẹp miến cười cười, đắc ý nói tiếp: [Còn có vật chứng.]

Những lời này mới nói xong, toàn bộ thành viên đều lấy điện thoại di động ra, nam sinh mang theo máy notebook thậm chí rất nhanh mở máy, sau đó liền thấy trên màn hình của mọi người đều phát ra một hình ảnh từ các góc độ bất đồng.

[Cậu thật tốt ~ hôn một cái.] Không sai, hình ảnh được phát chính là nụ hôn đầu lấp lánh rạng ngời của Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ, mới vừa được xếp vào một trong mười tin hot nhất năm nay.

(///3 ///)→ nhìn u mê luôn...đúng không?

[Cho nên? Các cậu muốn tôi làm gì?] Tuy rằng trong lòng còn đang mắc ở trạng thái khiếp sợ không gì sánh được, thế nhưng Lý Thiện Tường vẫn cố gắng trấn định, bày ra một vẻ tươi cười.

[Bảo trì cự ly.] Một nam sinh cao lớn đứng dậy, ngón trỏ không khách khí chỉ về Lý Thiện Tường, sau đó hai tay đan lại, các đốt ngón tay phát ra âm hưởng cách cách cách cách, nói tiếp: [Tự giữ an toàn!]

Ý tứ bên trong lời này, như là ‘ai’ phải bảo trì cự ly, ‘ai’ tự giữ an toàn, nhờ khuôn mặt dữ tợn cùng với giọng nói bất thiện, không cần nói cũng hiểu.

“~ hít sâu ~ Cậu nói rất...rất nhiều người là bao nhiêu?” Chúc Tử Lộ giật mình đến nỗi nói cũng có một chút run run, hít vào thật mạnh, thấy trong óc mình hiện rất thiếu đường khí (o)

“Cũng không ít, còn kém không nhiều lắm thì toàn bộ trường đều biết.” Cứ nhìn đội hình đó thì hình như trong trường học người không biết chẳng có bao nhiêu, hơn nữa, lúc trước mình đã từng là một trong số ít người không biết, hôm nay, nhân số ‘không biết’ lại giảm đi một người, ‘đã biết’ thì khẳng định là đang không ngừng tăng lên.

Nếu như không nghe lầm, đám kia người hình như còn nói với cậu trên mạng đã thành công lập được trang web chính thức của Tử Lộ và Lạc Thiệu Dã, hoan nghênh cậu tùy thời gia nhập làm hội viên.

Nếu như thực sự có cái thứ đó tồn tại, toàn bộ thế giới đều biết cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

“Toàn bộ trường đều biết?” Chúc Tử Lộ khiếp sợ đến mức mắt cũng sắp rớt ra, dê-xi-ben cũng không thể khống chế mà tăng vọt (”)/

Lần đầu tiên thấy Tử Lộ biểu tình khoa trương như thế, cái loại như chịu đủ kinh hách và chấn động này không phải giả vờ, Lý Thiện Tường giật mình, không hiểu sao lại thấy có một chút vui vẻ.

“Kiên! Lạc Thiệu Dã! Tôi thực sự...A a a! Đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi!” Áp lực tâm lý kích động không thể chịu nổi nữa, Chúc Tử Lộ phát điên hai tay cầm cái gối trên giường, nhắm tường và ván giường quăng quật dữ dội.

A A A! Cự nhiên bị truyền thành cái loại này! A! Lạc Thiệu Dã tôi thực sự bị cậu hại chết! Cơm gà cơm thịt cơm đậu hũ đều cút xuống địa ngục hết cả đi ~!!! q(‘)p

Nhìn Chúc Tử Lộ không khổng chế được hành động, Lý Thiện Tường không chỉ không bị dọa sợ, trái lại lộ ra mỉm cười hiểu rõ, cầm cái gối khác chuyển qua.

“Tử Lộ, cậu có muốn đổi thành cái này không? Cái kia...là gối của bạn cùng phòng tôi.”

“!” Giữa cơn phẫn nộ và khiếp sợ, trong lòng Chúc Tử Lộ hạ một quyết định rõ ràng, chính là: bài trừ lời đồn!

.
. .
.

22. Chương 22

Gần đây các giáo sư lên lớp dạy ngành quảng cáo đều có một loại cảm giác không thể tin được, đó chính là: các sinh viên đi học trở nên cực kỳ tích cực chăm chỉ!

“Thật không dám tin tưởng a ~ sinh viên cự nhiên còn chủ động hỏi tôi ‘Lý thuyết vòng xoắn im lặng’ (Spiral of Silence Theory) nữa cơ! ~ khụ khụ khụ...~” Ngài giáo sư già dạy môn truyền bá học đã hơn hai mươi năm, đẩy đẩy kính lão, khuôn mặt hồng nhuận tràn ngập nếp nhăn lộ ra đáng tươi cười cảm động thỏa mãn.

Người già hơi có kích động lại không khỏi ho khan.

“Phải a, gần đây bầu không khí trên lớp hình như thay đổi rồi, sinh viên còn hỏi tôi về USP (Unique Selling Proposition – Lợi điểm bán hàng độc nhất) cùng với một ít vấn đề về nội dung lên kế hoạch tiêu thụ. Thành thật mà nói, bọn nó hiểu học như thế tôi thấy cực kỳ vui mừng.” Giáo sư tiêu thụ học tuổi vừa trung niên thì mỉm cười gật đầu.

Giữa các giáo sư lúc này đang tràn ngập trái tim cảm tạ trời đất màu phấn hồng bay bay, chỉ tiếc các ngài không biết chính là ‘người tiêu thụ’ cũng như ‘động cơ mua bán’ hoàn toàn không đơn thuần như họ suy nghĩ.

Toàn bộ lý luận tri thức được các vị giáo sư dốc túi dạy dỗ đã được ứng dụng vào ‘Ma pháp YaleYale – đại kế hoạch tác chiến giòn quá hóa thật’.

“Cái được gọi ‘Lý thuyết vòng xoắn im lặng’ chính là: người ta sẽ vì đa số tán thành một quan điểm nào đó mà bảo trì trầm mặc ý kiến của bản thân vốn thuộc về số ít người có ý tương phản, không dám nói ra.” Đại Trì cầm bút ký đã chăm chú chép bài lúc đi học, dùng tiếng Trung mang một chút khẩu âm Hàn kiều, từng chữ từng chữ đọc lại xong, ngẩng đầu nhìn về Tiểu Quất bên cạnh, mỉm cười, đưa tay sang nắm tay Tiểu Quất.

“Ừm, như vậy kế hoạch A, bắt đầu!” Tiểu Quất cũng gật đầu mỉm cười với Đại Trì, hai người tay trong tay, đi theo đằng sau Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ.

Bốn người vẫn như thường lệ đến nhà hàng sinh viên ăn cơm trưa, thế nhưng ngày hôm nay bầu không khí đặc biệt quỷ dị. Ngược với bình thường là Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ cãi nhau ầm ĩ, Đại Trì và Tiểu Quất quy củ; ngày hôm nay Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ cực kỳ xa lạ không nói gì, hỗ động giữa Đại Trì và Tiểu Quất lại dị thường nhiệt tình, quả thực thân mật quá mức.

“Đại Trì, tôi có mua quýt nè, tôi lột vỏ cho cậu ăn ~ đến ~ a ~” Cơm nước xong xuôi, Tiểu Quất lập tức lột một quả quýt, sau đó nhét một múi vào miệng Đại Trì.

“Ừm ~ thật là ngọt! Tiểu Quất cậu cũng ăn ~ a ~” Đại Trì thì lấy một múi quýt từ trong tay Tiểu Quất, bỏ vào miệng đối phương.

Oa ~ hai người này là sao vậy? (o)

Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ trợn mắt há hốc mồm nhìn Đại Trì và Tiểu Quất, nghĩ cảm cách hàm trên càng lúc càng xa.

“Các cậu...có ổn không?” Lạc Thiệu Dã nhin không được mở miệng hỏi, hai người kia nào chỉ là ‘ổn’ a! Căn bản là ‘rất ổn’!

“Lạc Thiệu, kỳ thực tôi và Tiểu Quất...vẫn rất muốn cảm ơn cậu và Bambi.” Đại Trì giữa câu nói còn quay đầu lại nhìn Tiểu Quất, hai người ánh mắt vừa tiếp xúc lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, tất cả ngôn ngữ đều nằm ở chỗ không lời.

“Cảm ơn bọn tôi?” Chúc Tử Lộ nghe xong nhú mày, rất nghi hoặc bắt đầu bĩu bĩu môi.

“Ừ, nếu như không phải có các cậu, chúng tôi...chúng tôi sẽ không thể thần nhiên giống như hiện tại. Nhờ có các cậu cho chúng tôi biết hai chúng tôi không phải cô độc, cũng không cần để ý ánh mắt của người khác.” Tiểu Quất gật đầu, đáng tươi cười nhu thuận nhìn phi thường thoải mái, thế nhưng lời cậu ta lại làm cho hai người kia không hiểu ra sao.

“Phải a! Khai giảng chưa bao lâu, cậu và Bambi ngay trước công chúng tỏ tình với nhau, từ lúc đó trở đi, các cậu chính là thần tượng mà chúng tôi một mực yên lặng kính phục.” Lời Đại Trì nói hết như là tảng đá, kích khởi rung động trong lòng hai người kia.

Cậu ta nói...sẽ không là lần đó đi?

Trong đầu Lạc Thiệu Dã lập tức xuất hiện hình ảnh lần đầu tiên quyết đấu, mình nâng cằm Chúc Tử Lộ, cười đến cực kỳ sung sướng nói: [Ha ha ha...Chúc Tử Lộ, từ hôm nay trở đi tôi sẽ thật cẩn thận mà ‘thương yêu’ cậu.]

Mà trong đầu Chúc Tử Lộ thì lại giống như tụng kinh, không ngừng tuần hoàn truyền phát câu nói mà vào cái ngày quyết đấu ăn đá bào, mình nhất thời kích động gào lên: [Tôi cho cậu ngậm tôi một trăm lần! Tôi cho cậu ngậm tôi một trăm lần...]

“Hơn nữa từ lúc cậu nói với tôi chiếu cố Bambi là trách nhiệm của cậu, thì cậu không biết trong lòng tôi có bao nhiêu cảm động. Bambi, Lạc Thiệu thực rất tốt với cậu, các cậu phải thật sự yêu nhau.” Đại Trì vừa nói vừa tự chủ trương nắm tay Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ lại cùng một chỗ, dùng lực đè siết lắc lắc vài cái mới buông tay, bản thân thì cùng Tiểu Quất lòng bàn tay dán lòng bàn tay, nắm cực kỳ chặt.

“Phải a ~ tôi trước đây kỳ thực cực kỳ xấu hổ, ở ngoài cũng không dám quá thân thiết với Đại Trì, thế nhưng từ sau khi thấy Bambi trước mặt mọi người hôn Lạc Thiệu, tôi toàn bộ lòng dạ đều thoải mái!” Tiểu Quất nói, ngọt ngào quay đầu hôn mặt Đại Trì một chút, sau đó như chim nhỏ nép vào dựa đầu lên vai Đại Trì.

“Các cậu làm cho chúng tôi tin tưởng, tình yêu thật sự là không cần cố kỵ ánh mắt thế tục! Nhờ có các cậu chúng tôi mới có dũng khí đối mặt với thế giới này, đối mặt với chính mình. Tuy rằng chúng tôi từ cấp ba đã cùng nhau, thế nhưng giống như hôm nay có thể trước mặt người khác thần nhiên thừa nhận quan hệ vẫn là lần đầu tiên.” Trong ánh mắt của Đại Trì có cảm kích có dịu dàng, đặc biệt lúc cậu ta nhìn Tiểu Quất lập tức là có thể cảm giác được hai người này yêu nhau đến cỡ nào.

“Cho nên các cậu nhất định cũng phải hạnh phúc! Tuy rằng chúng tôi tự lịch so với các cậu thì dài hơn, thế nhưng các cậu vẫn luôn là nguồn sức mạnh của tôi và Đại Trì. Nhìn các cậu mặc kệ người khác tự do tự tại yêu nhau, chúng tôi giống như là thấy được ánh sáng cuối đường hầm, cảm giác được mình cũng có thể đón nhận hạnh phúc trong tình yêu, cho nên...Chúng tôi sẽ nỗ lực lấy các cậu làm chuẩn, hãy để chúng tôi cùng nhau nỗ lực có được hạnh phúc đi!” Tiểu Quất và Đại Trì hai người tay trong tay, mà một tay rảnh rỗi khác của bọn họ thì đồng thời vỗ vỗ một đôi tay bị ép nắm cùng một chỗ của Chúc Tử Lộ và Lạc Thiệu Dã.

Có ai để chú ý tới hay không vậy? Từ lúc Đại Trì mở miệng cho đến bây giờ, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ hai người ngoại trừ ‘cầm trật khớp’, hơi giật mình há to miệng ra, từ đầu đến cuối, hoàn toàn không nói được một câu.

Không sai! Đây chính là chỗ lợi hại của ‘Lý thuyết vòng xoắn im lặng’, người bị hại chỉ cần rơi vào vòng công kích của ‘vòng xoắn im lặng’ thì sẽ theo trọng tâm câu chuyện mà xoay quanh, ngoại trừ khiếp sợ cùng

với si ngốc ra không cách nào nói được một câu hoàn chỉnh.

Nhưng đây cũng chưa phải là chỗ lợi hại nhất của ‘Lý thuyết vòng xoắn im lặng’, chỗ lợi hại nhất của nó ngay ở...

Mẹ ơi...Con vừa rồi không nghe nhầm đi? Nói như vậy...Đại Trì và Tiểu Quát là một đôi? Khó trách bọn họ lại nói có bạn rồi, không thích hợp đi quan hệ xã hội, khó trách chúng tôi vừa cãi nhau, bọn họ sẽ khuyên chúng tôi ‘Đầu giường ồn ào cuối giường hòa nhau’...

Chờ một chút...Đầu giường...ồn ào? Cuối giường...hòa nhau? Mẹ ơi! Ai cùng cái tên này ngủ chung một giường a? Tôi với hắn không quen! Một chút cũng không quen! ()/

Chúc Tử Lộ dưới lớp da bắt đầu nổi cơn điên dữ tợn, thế nhưng lại không dám biểu lộ ra.

Mà Lạc Thiệu Dã bên cạnh cũng như vậy, mặc dù trong lòng cậu cho rằng mình đối với Chúc Tử Lộ quá độ nhân nhượng và sủng ái đều là bởi vì Chúc Tử Lộ bộ dạng rất đáng yêu mê người, bản thân lại không có bạn gái mới có thể sản sinh phản ứng di tình.

Nhưng...cậu một câu cãi lại cũng không dám nói.

Bởi vì...

Tuy rằng muốn bài trừ lời đồn (nói cho bọn họ sự tình không phải như bọn họ tưởng tượng), thế nhưng nhìn ánh mắt hai người tín nhiệm tôi như thế, tôi thật sự là nói không nên lời a! () | _

Huống hồ bọn họ đã cố lấy dũng khí nói cho tôi biết chuyện này, nếu như hiện tại lại nói tôi và cái tên Lạc Thiệu Dã / Lộ Lộ căn bản không phải người yêu, bọn họ nhất định sẽ thấy cực kỳ tổn thương...

Oh yeah! Chỗ lợi hại nhất của ‘Lý thuyết vòng xoắn im lặng’ chính là ở đây: người bị hại cho dù trong lòng không thể chấp nhận cũng không có dũng khí mở miệng phủ quyết hay phản kích!

“Đáp ứng chúng tôi, các cậu phải vĩnh viễn bên nhau!” Tiểu Quát lộ ra nụ cười hồn nhiên đáng yêu, thế nhưng lời cậu đối với Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ mà nói căn bản là yêu cầu của ma quỷ.

“Sao vậy? Các cậu sao đột nhiên lại ngượng ngùng như vậy? Anh em bấy lâu một chút mặt mũi này cũng không cho?” Đại Trì thừa thắng xông lên, cố ý hỏi.

“Ồ...Được / Được...” Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ cực kỳ trắc trở mới mở miệng nói xong một chữ ‘được’.

Lúc đó, trong đầu hai người đồng thời xuất hiện hình ảnh mình bị nắm ngón tay cái, đè lên khế ước bán mình...

.
. .
.

— oOo —

23. Chương 23

Ăn xong cơm trưa, Đại Trì và Tiểu Quát tay nắm tay, vui rạo rức đi về phòng học tiếp theo.

Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ đi đằng sau bọn họ, bước chân cần bao nhiêu nặng nề có bấy nhiêu nặng nề, hai người mặt mày khổ sở, không biết ngày sau phải qua kiểu gì.

Như là nhận thấy được bầu không khí ngưng trọng giữa hai người, Đại Trì và Tiểu Quát đồng thời quay đầu lại, ánh mắt tràn ngập khó hiểu chạy từ mặt của Lạc Thiệu Dã sang Chúc Tử Lộ, lúc dời đến hai cái tay cách xa dễ đến cả eo biển của hai người thì dừng lại, đường nhìn càng lúc càng thâm trầm.

Chú ý tới ánh mắt của Đại Trì và Tiểu Quát, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ vội vàng nắm lấy tay nhau, trong lúc bối rối móng tay còn chọc vào lòng bàn tay đối phương, thật vất vả mới vững vàng nắm cùng một chỗ. Nhìn Đại Trì và Tiểu Quát thoả mãn quay đầu đi, hai người cùng thở dài một hơi.

Bí mật của người khác quả nhiên không thể nghe, mà lời thông báo chân thành cùng cấp với bí mật thì nghe xong hậu quả càng bị ai.

Hai người tay nắm tay, ủ rũ theo Đại Trì Tiểu Quất đi vào phòng học, vừa vào chợt nghe thấy cán sự quan hệ xã hội nam có khuôn mặt hình trứng đứng trên bục tuyên bố chuyện gì đó: “Lần trước muốn mọi người viết ba phần partners card (thẻ tự giới thiệu để kết bạn, tiếng Việt không biết là gì nên mình để tiếng Anh), tôi đã liên hệ với ba cán sự quan hệ xã hội nữ ngành ngoại ngữ tiếng Nhật, Pháp, Đức.” Cán sự quan hệ xã hội vừa nói xong lập tức dẫn đến một trận hoan hô của các nam sinh, mặt trứng đặc ý cười gật đầu, dừng lại một chút lại nói: “Chẳng qua...có hai người không hợp quy định, cho nên tôi phải loại ra.”

“A! Là ai vậy?”

“Nhanh nói đi!”

Lời này vừa nói ra mọi người lập tức khẩn trương hỏi là ai, rất sợ đồ xui xẻo bị gạch tên chính là mình.

“Chúc Tử Lộ! Tôi bảo cậu viết card, cậu cho tôi một quyển dày như thế, cậu là muốn xuất bản tự truyện chắc? Trả lại cậu.” Mặt trứng lấy ba bản ‘Partners card thể loại tự truyện’ dày cộp ra, toàn bộ lớp lập tức cười vang.

“Ha ha ha...Viết tự truyện...” Nhất là Lạc Thiệu Dã, ôm bụng cười càng không khách khí.

“Cả cậu nữa! Lại còn cười. Lạc Thiệu Dã ~ bảo cậu viết ba bản, cậu cho tôi ba trăm bản, cậu cho là đang bốc xổ số chắc? Toàn bộ cầm về, bệnh – thần – kinh.” Mặt trứng lấy một túi card lớn ra, toàn bộ lớp liền đầy thanh âm xôn xao hỗn loạn, ba trăm bản...lại còn viết tay, cậu ta là đồ ngu ngốc không biết cái gì là photo chắc?

“Ha ha ha! Cậu mà rút xổ số ngay cả trứng cũng không trúng được.” Chúc Tử Lộ thấy thế lập tức trào phúng trở lại. Hừ! Dám cười cậu viết ‘tự truyện’, còn tự mình thì cho là đi rút xổ số.

Hai người đang không cam lòng tỏ ra yếu kém mắt to trừng mắt nhỏ, khỏe mắt chợt thấy được nhân thần ai oán đẹp ngang ngửa Dororo lúc bị phản bội của Đại Trì và Tiểu Quất, phảng phất như đang chất vấn: các cậu không phải một đôi sao? Đi theo người ta viết partners card làm cái gì a? Lẽ nào...

Trong lòng cả kinh, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ lập tức ôm lấy nhau.

“Tôi sau này không bao giờ viết ‘tự truyện’ nữa ~” Chúc Tử Lộ sấm hối nói, trong lòng thì đang khóc. Mẹ ơi! Vì sao tôi nhất định phải thành đôi với Lạc Thiệu Dã? Đại Trì Tiểu Quất các cậu không có mắt sao? Muốn hiểu lầm thì tìm một người cũng ưu tú như tôi không được sao? Tuy rằng muốn tìm ra người thứ hai kiệt xuất như tôi trên đời này đích xác rất khó

~“Tôi cũng sẽ không tham gia ‘xổ số’ nữa ~” Lạc Thiệu Dã vội vàng bổ sung, tâm trạng cũng ảo não. Lại không kiếm được bạn gái rồi, sau này sẽ làm ra chuyện gì với Lộ Lộ thì cậu cũng không biết đâu đấy!

“~ khụ khụ ~ Ban cán sự ban cán sự, ôm xong chưa? Tôi có thể bắt đầu dạy chưa?”

Nghe tiếng ho khan quen thuộc, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ quay đầu vừa nhìn, liền hận bản thân không thể lập tức chui luôn vào tâm trái đất, không bao giờ trôi lên bề mặt này nữa.

A ~ cư nhiên là giáo sư truyền bá học!

Nghĩ đến mỗi lần chỉ cần mình làm cái gì, bị ông thấy, sẽ lập tức truyền khắp tất cả các năm của ngành, thậm chí khuếch tán sang ngành tin tức, ngành truyền thông đại chúng, rồi truyền ra toàn bộ trường, Chúc Tử Lộ từ đáy lòng đã muốn khóc.

Quả nhiên không một là bố già của giới truyền bá học, tốc độ truyền bá vượt qua cả vận tốc ánh sáng.

Kết quả mãi cho đến tan học, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ đều không có tâm tình học hành, mới vừa học xong, Chúc Tử Lộ đã bất mãn dùng chân thẳng đạp Lạc Thiệu Dã.

“Đều tại cậu! Cậu làm máy bay cái gì a? Hiện tại thực sự nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Ôi ~ như vậy sau này tôi phải làm sao đây? Bảo tôi lấy mặt mũi nào đi ra ngoài gặp người a!” Chúc Tử Lộ càng

tưởng tượng càng nổi điên, mũi giày trắng đâm vào bắp chân Lạc Thiệu Dã, mãi mê đá mạnh đá mạnh đá mạnh, còn một bên phối hợp tiết tấu mắng chửi: “Đều tại cậu, đều tại cậu, đều tại cậu...”

“Kiền! Vẫn còn đá, đủ chưa? Cậu còn dám trách tôi? Lẽ nào cậu không làm chuyện sẽ khiến người khác hiểu lầm sao? Thành cặp với tôi có bao nhiêu tệ hại a? Tôi đối với cậu không tốt sao?” Lạc Thiệu Dã nghe xong cơn tức liền phùng lên, cậu cũng bị cậu ta làm hại không thể kiểm bản gái, vì sao lại nói cho cùng giống như thành cặp với cậu có bao nhiêu không xong như vậy? Cậu bình thường đối với cậu ta không tốt sao? Cậu so với mấy tên khác, tỷ như cái đồ họ Lý diện cơ cười cực kỳ *** đáng kia tệ hơn sao?

Có vẻ như lúc này Lạc Thiệu Dã hoàn toàn không phát hiện lý do bản thân tức giận không quá thích hợp.

“Tốt cái gì mà tốt! Quá không tốt! Hơn nữa tôi nào có làm cái gì sẽ khiến người khác hiểu lầm...” Chúc Tử Lộ thì hoàn toàn không phát hiện trọng tâm câu chuyện đã bắt đầu từ từ lệch khỏi quỹ đạo vốn có mà dần định hướng phát triển về một phương hướng kinh khủng không thể văn hồi.

“Cậu dám nói không có? Là ai ồn ào muốn tôi ngâm của cậu?”

[Ngâm cậu ~] Đại chúng đối với những chữ tình sắc then chốt có bản năng tự động repeat.

“Tôi nói một chút mà thôi, có muốn cậu thực sự làm sao? Vậy cậu thì sao? Cậu làm cái gì mà lúc tôi tắm lại xông vào?”

[Ác ác ~ lỏa thể ~] Đại chúng đối với những câu chữ gợi hình có phản xạ liên tưởng theo trực giác.

Đủ rồi, đủ rồi! Trọng tâm câu chuyện cứ tiếp tục như vậy sẽ đến cấp giới hạn tuổi nha ~ toàn bộ lớp trong lòng nghĩ như thế, thế nhưng lỗ tai lại phình to ra mọc dài thêm, trong nháy mắt dựng đứng dậy.

Thế nhưng hai người đang khắc khẩu lại hồn nhiên không phát hiện quanh mình không khí an tĩnh đến mức ngay cả một tờ giấy vệ sinh rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

“Vậy là ai ở KTV ôm tôi cưỡng hôn?” Không muốn xuống thế hạ phong, anh Lạc Thiệu Dã lật lại bản án cũ, cũng đồng thời mở ra cái khóa của cánh cửa tiến vào địa ngục.

“Hôn cậu thì hôn cậu, này có làm sao?” Tiểu Lộ Bambi đang cơn điên cuồng tự nhét đầu mình vào mồm con hổ.

“Không làm sao hết? Vậy tôi hiện tại muốn hôn lại cũng có thể đi?” Anh Lạc, lớp trưởng năm nhất ngành quảng cáo, lãnh tụ tinh thần của đội bóng rổ, hiện tại thuần túy là một tên con trai hành động theo cảm tính mà thôi.

“Hôn a! Có giỏi cậu liền hôn a! Có ai bảo cậu không được hôn sao?” Bambi vẫn không biết sống chết, hạ tràng sắp phát sinh đã rơi vào diện tiết mục không thích hợp phát sóng lên Disney Channel.

“Là cậu nói đó! Vậy cậu đừng có hối hận!” Lạc Thiệu Dã lửa giận không ngừng bốc lên toàn thân, lời nói đã không còn chỉ vì muốn phô trương thanh thế mà thôi.

“Hôn a! Sợ cậu chắc? Có giỏi cậu liền hôn a!” Ác ý khiêu khích tuyệt đối so với xúi giục giết người còn có hiệu quả hơn, nhưng mà đạo lý giản đơn này Tiểu Lộ Bambi khẳng định là không biết.

“Um ~”

Lúc Lạc Thiệu Dã vươn tay ôm lấy gáy Lộ Lộ làm bốn cánh môi thiên lôi địa hỏa dán lại với nhau, câu duy nhất hiện lên trong đầu chính là: Just do it!

Cái người bị hôn lúc này đầu nổ tung, óc bị lôi đi chừng, một mảnh sôi sùng sục, trống rỗng.

Mà cái người hôn, hiện chỉ dùng nửa người dưới để tự hỏi, cho nên ngoại trừ hành động ra trong đầu không có gì mà giả bộ trí tuệ.

Nụ hôn sâu biến hóa góc độ đã không thể dùng chữ hôn đến hình dung. Lạc Thiệu Dã bàn tay càng cố sức mà đè gáy Chúc Tử Lộ về phía mình, môi gặm cắn, cọ xát, đầu lưỡi treu chọc chơi đùa, trình độ càng lúc càng A, sắp vượt lên +21.

Thiếu dưỡng khí...Đại não thiếu dưỡng khí kêu khóc đòi không khí.

Chúc Tử Lộ nhũn ra trong lòng Lạc Thiệu Dã, bởi vì thiếu dưỡng khí mất đi khí lực, chỉ còn ngón tay vẫn còn giãy dụa, móc lên lưng vai Lạc Thiệu Dã, cào cào cầu cứu, không chịu buông tha.

“~ hô hô ~ ha ~ ha ~” Thật vất vả chạy thoát được khỏi miệng hổ, Chúc Tử Lộ há miệng thở dốc, biểu tình mê mang mang theo vẻ chán kinh không dám tin, ngơ ngác nhìn Lạc Thiệu Dã.

Miễn phí nhìn một hồi kiss scene người thực kịch liệt, khán giả ở đây nhịn không được vỗ tay hoan hô.

“~ khụ khụ ~ khụ khụ khụ ~ Thanh niên quả nhiên là nhịn không được ~ ha ha...” Hỗn loạn trong đó còn có giọng của giáo sư truyền bá học, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ lúc này mới ý thức được hai người bọn họ cư nhiên hôn đến tiếng chuông vào tiết sau vang lên cũng không nghe.

Khuôn mặt Chúc Tử Lộ từ xanh chuyển sang trắng, lại trong nháy mắt biến thành tôm luộc, cả mặt đỏ bừng, có hiềm nghi sung huyết não.

“Là cậu ta bảo tôi hôn.” Lạc Thiệu Dã giấu đầu lòi đuôi bổ sung, chỉ đổi lấy ánh mắt càng thêm hiểu rõ của mọi người.

Bọn này hiểu bọn này hiểu ~ giản đơn mà nói chính là bị câu dẫn! Làm tốt lắm a ~ Anh Lạc, tha cậu vô tội

~“Bảo cậu hôn cậu liền hôn sao? Tôi giờ bảo cậu đi chết sao cậu không đi?” Chúc Tử Lộ mặt đỏ lên mắng chửi, ném sách giáo khoa nặng cả trăm cân lên đầu Lạc Thiệu Dã, lao ra khỏi phòng học không một lần quay đầu lại.

.

.

24. Chương 24

Sau khi Chúc Tử Lộ lao ra khỏi phòng học thì cứ chạy cứ chạy, thẳng đến một nơi đến mức chạy không nổi nữa mới tựa lưng vào tường ở đoạn rẽ hành lang, trượt mình ngồi bệt xuống sàn.

“~ hô ~ hô hô ~...” Thở hổn hển, khuôn mặt thật đỏ thật nóng, tim đập cũng thật nhanh, thế nhưng loại tốc độ nhảy nhót này căn bản vẫn kém lúc bị Lạc Thiệu Dã hôn, lúc đó cứ có cảm giác như trái tim sẽ nhảy vọt đến bắn luôn ra ngoài.

“Cút xuống địa ngục đi ~ Lạc Thiệu Dã!” Vùi mặt vào giữa hai đầu gối, dè mũi đến không thể hít thở, cảm giác hít thở không thông, tựa như lúc bị hôn vừa rồi, đại não khuyết thiếu không khí.

“Kiên!” Vì quái gì cậu cứ nhớ đến chuyện Lạc Thiệu Dã hôn mình a?

Chúc Tử Lộ nhịn không được lấy ngón tay sờ sờ môi mình, đến bây giờ vẫn thấy như có một chút tê tê đại đại, nguyên lai cùng Lạc Thiệu Dã hôn môi là loại cảm giác này...

Đủ rồi! Vì sao mặc kệ thế nào rồi cũng cứ nghĩ đến chuyện bị hôn a? Cậu cũng không phải chưa từng cùng Lạc Thiệu Dã hôn môi! Đây cũng không phải lần đầu tiên, vì sao bản thân đến bây giờ còn chưa thể bình phục tâm tình?

Đầu dựa vào tường lạnh như băng, Chúc Tử Lộ dấn não vào tường mài đến mài đi, thoáng cái lại xoay người dấn mặt vào tường, thoáng cái lại đổi thành trán, cả người cơ hồ lâm vào trạng thái bệnh tâm thần.

“Ghe tởm...Nhất định là bởi vì...lần này mình tỉnh táo, hơn nữa còn là ngay trước toàn bộ lớp quá mất mặt!” Nhất định là vậy nhất định là vậy! Nhất định là như vậy...Ôi ~ thật mất mặt, cậu không dám trở lại nhìn mặt mọi người nữa!

Nếu có ai từ xa xa nhìn lại, sẽ chỉ thấy một vật thể kỳ quái, dựa vào tường không ngừng nhúc nhích.

“Làm sao giờ...Cư nhiên trốn học ngay trước mặt giáo sư, mình sẽ không bị đuổi luôn đó chứ?” Ủ rử đi giữa vùng núi, sắc trời đã muộn đến nhìn không rõ ràng, trên núi độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày lớn, trời tối đường dài có chút mát lạnh, Chúc Tử Lộ ôm hai tay, lạnh đến mức co rụt vai.

Sau khi vụ án phát sinh là đến biến chứng luồng cưỡng bức phát bệnh tâm thần phân liệt, hiện tại Chúc Tử Lộ đã bị nhiệt độ không khí giảm xuống làm lạnh, tình trạng kiệt sức cộng thêm thất hồn lạc phách, hiện nay chỉ còn là một du hồn, lang thang bồi hồi trong vườn trường nơi thâm sơn.

“Hắt xì! Hắt...hắt xì! Mẹ nó! Lạnh quá!” Đánh hắt xì xong xoa xoa mũi, Chúc Tử Lộ bắt tri bắt giác đi đến ngoài sân bóng rổ, lưng dán rào lưới ôm đầu gối ngồi xuống.

Thực sự không hiểu, vì sao mình lại trở nên thảm hại như vậy?

Thật kỳ quái, ngay từ đầu, mình rõ ràng với Lạc Thiệu Dã là ‘địch nhân’, vì sao lại biến thành ‘tình nhân’? Hơn nữa đến nước này rồi thì tính toán giải thích kiểu gì cũng sẽ không có người tin tưởng.

A a... Trong sạch của tôi cứ như vậy mà bị hủy ở trong tay Lạc Thiệu Dã luôn rồi!

Chúc Tử Lộ khóc không ra nước mắt, lần thứ hai theo quán tính dùng trán dè rào lưới, chế tạo bánh lưới thịt người.

“Tử Lộ, muộn như vậy rồi sao cậu còn ở nơi này?”

Nghe tiếng nói, Chúc Tử Lộ theo phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy người rồi nhin không được lại theo phản xạ thốt lên: “A! Thủ lĩnh quân địch.”

“Hả? Tôi không phải đã nói với cậu tên của tôi rồi sao? Cậu cứ nhất định phải gọi tôi như thế sao?” Lý Thiện Tường cười nhẹ, trong ánh mắt nhìn Chúc Tử Lộ có loại ánh sáng rất nhu hòa.

“Biết rồi! Phản xạ thôi ~ Lý Thiện...Hắt xì!” Hít hít, đưa tay xoa xoa mũi, Chúc Tử Lộ nhin không được nhú mày. Mẹ nó! Ở trên núi lạnh làm cái gì? Có cần phải lạnh đến như vậy sao? Khi dễ cậu không có áo khoác chắc?

“Cậu lạnh à? Sao không nói sớm? Cho cậu.” Thấy Chúc Tử Lộ lạnh, Lý Thiện Tường không nói hai lời cởi áo jacket của mình ra đưa cho cậu.

“Cảm ơn! Lần nào cũng mượn áo khoác của cậu, ha ha.” Chúc Tử Lộ mặc áo khoác vào, có chút ngượng ngừng cười cười với Lý Thiện Tường.

“Lộ Lộ! ~ hô hô ~ Hóa ra cậu ở chỗ này.” Lạc Thiệu Dã xa xa nhìn lại thấy hư hư thực thực có vẻ là thân ảnh quen thuộc của Chúc Tử Lộ, lập tức chạy về hướng này, nhìn thấy thật là cậu, cậu ta cuối cùng cũng thở ra một hơi, lộ ra nét mỉm cười an tâm.

“Lạc...Lạc Thiệu Dã...” Sau loại tình huống đó lại nhìn thấy Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ cũng không biết vì sao cứ cảm thấy có một chút xấu hổ, không biết phải làm sao để đối mặt với cậu ta. Rõ ràng cả ngày đều nghĩ muốn bắt cậu ta chặt thành tám khối, lấy đó tiêu tan mối hận trong lòng, thế nhưng...hiện tại ngay cả nhìn cậu ta cũng không có một con mắt nào dám.

Lạc Thiệu Dã vốn đang hài lòng vì tìm được Chúc Tử Lộ, nhưng phát hiện Chúc Tử Lộ vừa nhìn thấy là mình liền nao núng trốn tránh về phía một người khác, cậu lúc này mới ý thức được bên cạnh còn có ‘những người khác’ tồn tại, sau khi phát hiện là ai, sắc mặt Lạc Thiệu Dã lập tức liền trầm xuống.

“Lộ Lộ, lại đây.” Lạc Thiệu Dã hắng giọng, thanh âm trầm thấp thuần hậu, có một loại khí thế không giận mà uy.

“Ui...” Chúc Tử Lộ vừa nhích lại gần, Lạc Thiệu Dã lập tức kéo cậu về phía sau mình, Chúc Tử Lộ lúc này mới tỉnh lại.

Mẹ nó! Tôi vì sao phải nghe lời như thế? Bảo tôi qua liền qua! Nô tính a! Tôi thực sự có nô tính! Mẹ ơi ~ con không muốn ~ ~

~“Cởi áo khoác ra.”

“Mới không cần! Tôi sẽ lạnh!” Cái này thì chết Chúc Tử Lộ cũng biết phải phản kháng! Dân chủ! Tự do! Cậu tuyệt đối sẽ không khuất phục!

“Cởi!” Biểu tình trên mặt Lạc Thiệu Dã là vẻ hung dữ hiem thấy, trực tiếp động thủ cởi áo khoác Chúc Tử Lộ, hoàn toàn không để ý tới sự phản kháng của cậu.

“Cậu có bệnh hay sao vậy!” Chúc Tử Lộ giãy dụa, áo khoác trên người vẫn bị lột xuống.

“Trả lại cậu.” Ngay lúc Lý Thiện Tường nhìn hết nỗi muốn tiến lên hỗ trợ Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã ném áo khoác lại cho cậu ta.

“Mặc vào, chúng ta đi thôi.” Không buồn để ý đến Lý Thiện Tường, Lạc Thiệu Dã choàng áo khoác thể thao của mình lên người Chúc Tử Lộ, kéo cậu đi.

“Lạc Thiệu Dã! Cậu đi nhanh như thế làm cái gì?” Chúc Tử Lộ bị Lạc Thiệu Dã lôi kéo không ngừng đi về phía trước, chân vừa rồi ngồi lâu có một chút tê dại, nhất thời theo không kịp, lảo đảo đánh lên Lạc Thiệu Dã, vừa vặn làm cho cậu ta đang xoay người lại ôm được vào lòng.

“Sao lại làm cái trán thành hệt như bánh gối vậy?” Khéo tay ôm thắt lưng Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã vươn tay đẩy tóc mái trên trán Chúc Tử Lộ ra, trong giọng nói có vẻ đau lòng rất rõ ràng.

“Lạc...Lạc Thiệu Dã...” Chúc Tử Lộ ngửa đầu, khuôn mặt cùng với khuôn mặt của Lạc Thiệu Dã dần đến mức thật gần, đột nhiên lại thấy như hô hấp gấp rút lên, cuống quýt cúi đầu, phun ra thanh âm thật nhỏ như muỗi kêu: “Tôi đói quá.”

“Đương nhiên rồi! Cái gì cũng không mang chỉ biết bỏ chạy, điện thoại di động, ví tiền đều không cầm, cậu không biết tôi có bao nhiêu lo lắng.” Giờ mới nhớ ra mình đã tìm cả ngày, khó chịu nhất không phải là chạy ngược chạy xuôi khổ cực, mà là cái loại lo lắng sợ hãi dày vò tâm lý, Lạc Thiệu Dã liền nhin không được nghiêm khắc lên, cậu thực sự cực kỳ lo lắng cho thằng nhóc này nha.

“Cũng tại cậu! Cư nhiên thực sự hôn tôi!” Cực kỳ mất mặt biết không! Chúc Tử Lộ hai tay siết lại, bất bình kháng nghị.

“Cậu bảo tôi hôn a ~ tôi phối hợp cậu mà thôi.” Nhìn Chúc Tử Lộ lại đỏ mặt lên, nổi giận dưng dưng phình má, Lạc Thiệu Dã không khỏi bật cười.

“Vây...vây cậu cũng hôn quá lâu đi!” Còn cả gối nữa! Cũng chẳng quen thân gì cậu còn dám đuổi nó ra! Có lầm hay không a?

“Mất hứng cậu có thể hôn lại, có ai bảo cậu không được hôn sao?” Học lời Chúc Tử Lộ nói lúc chiều, dáng tươi cười của Lạc Thiệu Dã phải mô tả bằng một từ: ‘ghê tởm’.

“Đi tìm chết đi!” Một quyền vung sang, thực sự đánh trúng ngực Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ ngây ra một lúc, vì sao không tránh?

“Lộ Lộ, sau này đừng chạy loạn nữa ~ tôi thực sự cực kỳ lo lắng cho cậu.” Lạc Thiệu Dã ôm Chúc Tử Lộ vào lòng, cúi đầu nói.

Mặt dán trong ngực Lạc Thiệu Dã, tai nghe tiếng tim đập thành thạch bình ổn của cậu ta, Chúc Tử Lộ mở to mắt, kinh ngạc, nói không rõ cái loại tâm tình không biết tên trong lòng lúc này là cái gì.

~ click click ~ Trong đêm yên tĩnh, giữa không khí trầm mặc, có một âm hưởng không hề phối hợp vang lên rất nhỏ, thế nhưng hai người đang ôm nhau cũng không có tâm tư chú ý.

“Về cửa hàng 24h (nguyên tác: tiện lợi thương ***, convenient store, dạng như cửa hàng hay siêu thị bán lẻ, chuyển vậy chắc hợp mình ^^) mua gì ăn đi, muộn như thế này cũng chỉ có nơi đó còn bán đồ.” Lạc Thiệu Dã nắm tay Chúc Tử Lộ, đi giữa vùng núi đêm khuya vắng vẻ.

“Lộ Lộ, ăn xong nhanh thu xếp hành lý, ngày mai phải đi cắm trại đón tân sinh viên, tám giờ sẽ xuất phát.”

“Biết rồi.”

Thanh âm của Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ càng lúc càng nhỏ, thân ảnh hai người cũng dần dần biến mất trong đêm tối, lúc này, hai thân ảnh khác mới từ trong bóng tối đi ra.

“Kế hoạch A, thành công!” Hai người xuất hiện từ trong bóng tối hưng phấn chém xuống hai nắm tay, hài lòng hoa chân múa tay vui sướng trong đêm yên tĩnh.

“Tiểu Quất, chúng ta nhanh trở lại báo cáo tình báo mới đi!” Đại Trì ôm lấy Tiểu Quất, hai người cũng chậm bước đi về hướng ký túc xá.

“Ừ, Đại Trì...Tôi có một vấn đề vẫn muốn hỏi cậu.” Tiểu Quất vừa tùy ý Đại Trì ôm mình, vừa cắtcamera mắt ruồi chuyên dụng để thu thập ‘chứng cứ yêu yêu nhà Yale’.

“Hỏi a ~”

“Cậu vì sao phải mặc thành như vậy, lại còn mang theo kính râm?” Tiểu Quất nhìn Đại Trì đang khoác áo gió giả bộ thần bí, thành thật mà nói, ngày hôm nay cậu muốn hỏi đã thật lâu.

“Ồ...trình thám không phải đều mặc như vậy sao? Tôi xem TV Đài Loan của các cậu đều diễn như vậy a.” Đại Trì khoác mũ lên một chút, nghi hoặc hỏi ngược lại Tiểu Quất.

“Thế nhưng hiện tại là buổi tối nha, cậu thực sự nhìn thấy đường sao? Hơn nữa cậu mặc áo gió trông rất giống biến thái bại lộ cuồng nha...Oa a ~” Tiểu Quất vừa nói đã thấy Đại Trì đối diện mình hai tay giật áo gió ra liền bị dọa sợ đến kêu to.

“Tôi có mặc quần áo mà! Hơn nữa...Cậu cũng không phải chưa thấy qua, có kinh khủng như thế sao?” Đại Trì cực kỳ tổn thương cởi áo gió, tháo kính râm, thành thật mà nói...đúng là nhìn không rõ lắm.

“Thật ngại, tôi sợ hình ảnh quá dã man, chịu đựng không nổi. Ha ha...Ha ha ha...”Tiểu Quất đỏ mặt cúi đầu, sau đó bật cười.

“A, được rồi chưa ~ cậu còn muốn cười đến lúc nào? Còn kế hoạch B chưa tiến hành nữa đó, trở lại trước tiên báo cáo tình huống hiện tại với mọi người đi. Tôi nghĩ a...chúng ta nhất định có thể thuận lợi thành công!” Đại Trì khê cười với Tiểu Quất, nắm tay cậu, lòng tin tràn đầy, nhắm hướng ký túc xá đi tới.

.
. .
.

25. Chương 25

Đêm, đêm đã rất sâu rất sâu, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ xoay lưng về phía nhau ai nằm trên giường người nấy.

“~ khụ khụ ~ khụ khụ khụ ~”

“Lộ Lộ, cậu không phải là bị cảm đó chứ?” Sau lưng truyền đến từng đợt ho khan, Lạc Thiệu Dã xoay người, chỉ thấy Chúc Tử Lộ cuộn thân thể, ôm chăn cuồng ho.

“Đại khái đi...~ khụ khụ ~” Chúc Tử Lộ sờ sờ yết hầu, có chút khó chịu nói.

“Có ổn không?” Trong giọng nói có sự quan tâm không thể giấu được.

“Ổn...A! Cậu qua lúc nào? ~ khụ khụ ~” Chúc Tử Lộ vừa quay người lại thấy ngay bản mặt to đùng của Lạc Thiệu Dã, sưng ra một chút, xong rồi co rụt lại, đụng vào tường, đau đến nỗi cậu vừa xoay thân thể vừa lại bắt đầu ho.

Mẹ cậu chứ Lạc Thiệu Dã...Phá hoại! Cậu dám...~ khụ khụ khụ ~...

Chúc Tử Lộ vừa ho vừa nghĩ, ho đến mắt không mở ra được vẫn oán hận cổ tròng Lạc Thiệu Dã hai cái, tuy rằng người bị trùng căn bản không có cảm giác gì.

“Có nặng lắm không? Uống chút cao sơn trà có được không? Tôi có đây, tôi giúp cậu pha.” Lạc Thiệu Dã đỡ Chúc Tử Lộ ngồi dậy, vỗ nhẹ lưng cậu, thấy Chúc Tử Lộ ho nghiêm trọng như thế nhịn không được nhú mày.

Chúc Tử Lộ nửa ngồi nửa nằm trên giường, nhìn Lạc Thiệu Dã bật đèn, từ trong ngăn tủ lấy cao sơn trà ra, sau rồi cầm cái tách ra ngoài rót nước nóng.

Lúc trở về, Lạc Thiệu Dã mang cái tách cẩn thận đi đến bên giường cậu, hà hơi thổi trà cao sơn trà cho nguội bớt.

Người siêu tốt nha...Lạc Thiệu Dã, tôi trước đây có phải là đã trách lầm cậu ta hay không? Kỳ thực cậu ta là một người tốt a

~Chúc Tử Lộ đang nghĩ, thấy Lạc Thiệu Dã cuối cùng cũng thối xong tách trà liền vươn tay đón lấy, ai ngờ Lạc Thiệu Dã lại tự mình nâng lên, bắt đầu uống.

Xấu hổ rút tay về, Chúc Tử Lộ nhin không được lại bắt đầu chửi bới nhiệt tình từ tận đáy lòng.

Mẹ nó! Tôi sao có thể nghĩ tên này là người tốt? Đầu óc tôi là vì cảm mạo mà bị bệnh độc ăn mòn rồi đi? Tôi biết ngay là cậu ta muốn đùa giỡn tôi mà! Cút xuống địa ngục đi!

Lạc Thiệu Dã! Tôi nếu như lại cho rằng cậu là người tốt, tôi liền ngậm cậu một trăm lần!

“Um, vừa đủ ấm, cậu từ từ uống đi.” Lạc Thiệu Dã ném một ngụm, nghĩ độ ấm vừa vặn rồi mới đưa tách sang cho Chúc Tử Lộ, nhưng lại thấy Chúc Tử Lộ biểu tình quái dị nhìn mình chằm chằm, một biểu tình không biết phải mô tả kiểu gì.

Ồ...Tôi vừa rồi là nói giỡn, ô...Lạc Thiệu Dã không phải người tốt, tôi không muốn ngậm cậu ta một trăm lần! Tôi van cậu đừng tốt với tôi nữa!

(”)/

“Sao tự nhiên lại nhìn tôi như vậy? Uống nhanh a, nếu không uống sẽ nguội mất.”

Dưới sự thúc giục của Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ mới ử cái tách, cúi đầu chậm rãi uống hết trà trong đó, rồi mới chuyển trả lại cho cậu ta.

“Sao cứ nhìn tôi như vậy? Tôi có chỗ nào không đúng sao?” Phát hiện Chúc Tử Lộ vẫn nhìn mình chằm chằm, Lạc Thiệu Dã buồn bực hỏi.

“Không...không có! ~ khụ khụ khụ ~” Mặt đỏ phừng lên, Chúc Tử Lộ trong cơn hoảng loạn cư nhiên bị nước bọt của chính mình làm cho sặc.

“Cậu rốt cuộc có bị nặng lắm không a? Sao lại ho nghiêm trọng như thế? Ngày mai còn có thể đi cắm trại sao?” Lạc Thiệu Dã ôm lấy Chúc Tử Lộ nhẹ nhàng vỗ lưng cậu ta, nghĩ đến cắm trại hai ngày một đêm đón tân sinh viên, nhin không được bắt đầu lo lắng.

“Tôi...tôi không sao rồi!” Chúc Tử Lộ đẩy mạnh Lạc Thiệu Dã ra, kéo chăn bông ngã đầu xoay người liền ngủ.

“Lộ Lộ, không nên cậy mạnh, ngày mai nếu như vẫn khó chịu thì nói với tôi, không cần đi cắm trại.” Nhìn bóng lưng Chúc Tử Lộ trốn trong chăn bông, Lạc Thiệu Dã vẫn lo lắng căn dặn, xong mới quay về giường mình nằm xuống.

Suốt một đêm cậu đều không thể ngủ an ổn, đơn giản là vì từ giường đối diện cứ mãi mơ hồ truyền đến tiếng ho khan đứt quãng của người nào đó.

Thật vất vả chịu đựng đến sáng sớm sáu giờ, Lạc Thiệu Dã nhin không được nữa, vọt đến trước giường Chúc Tử Lộ xem cậu ta rốt cuộc là bị làm sao.

“Lộ Lộ...Nóng quá! Cậu sốt rồi có phải không?” Lạc Thiệu Dã vươn tay dò vào trong chăn bông, muốn móc Chúc Tử Lộ dậy, tay vừa đụng đến mặt cậu ta liền bị dọa nhảy dựng lên.

“Thật là khó chịu...Ồ...Lạc Thiệu Dã...Tôi khó chịu quá...” Miễn cưỡng mở mắt, cố nhả mấy câu từ trong cổ họng ra, Chúc Tử Lộ ngã vào lòng Lạc Thiệu Dã, ngay cả hít thở cũng thấy cực kỳ cố sức.

“Khó chịu sao không nói sớm? Cậu chờ một chút, tôi lấy xe đưa cậu đi bệnh viện.”

Lạc Thiệu Dã nhẹ nhàng thả Chúc Tử Lộ lại trên giường, bận rộn cầm chìa khóa mặc quần áo, lại lấy một cái áo khoác thể thao giúp Chúc Tử Lộ mặc vào.

“Còn đứng được không?” Lạc Thiệu Dã kéo một cánh tay Chúc Tử Lộ đặt lên vai mình, cũng không chờ Chúc Tử Lộ trả lời liền ôm ngang lấy cậu ta.

“Cậu gì đang kia, giữ thang máy một chút.” Lạc Thiệu Dã ôm Chúc Tử Lộ, xa xa thấy có người từ trong thang máy đi ra, lập tức gọi muốn nhờ giữ thang máy.

“Cậu ấy bị gì sao?” Đồng học hỗ trợ giữ thang máy hiểu kỳ nhìn Lạc Thiệu Dã ôm Chúc Tử Lộ.

“Ôm rồi, tôi phải mang đi bệnh viện...A! Tôi không mang điện thoại di động! Phiên cậu giúp tôi nhấn với phòng 811 một chút, chúng tôi ngày hôm nay không thể đi cắm trại, chúng tôi ở phòng 832, nhờ cậu, cảm ơn.” Lạc Thiệu Dã nói xong, thấy cậu ta gật đầu mới nói cảm ơn, đóng cửa thang máy.

Lạc Thiệu Dã vừa đóng cửa thang máy, cậu kia liền lập tức hét rầm lên: “Không tốt không tốt! Kế hoạch có biến!”

Chưa đến mười phút đồng hồ liền thấy một đồng người trẻ tuổi tạo hình cực kỳ dân dã, như là nghe tiếng báo cháy, vội vã bận rộn, hoang mang rối loạn, rầm rầm từ trong phòng chạy ra, có người mặc mỗi quần cộc, có người thậm chí vẫn còn ôm gối đầu.

Mọi người vừa nghe thấy Chúc Tử Lộ sinh bệnh, Lạc Thiệu Dã mang cậu đi bác sĩ, phản ứng đầu tiên đều là: “Trời ạ ~ kế hoạch B của chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Ghe tởm! Vốn định sau khi đón tân sinh viên sẽ nhốt bọn họ vào chung một phòng tắm.” Đại Trì ôm Tiểu Quất từ phòng 811 đi ra, tiếc nuối nói.

“Đúng a ~ vậy là kế hoạch cố ý cho tiểu đội của bọn họ thua trò chơi phải chịu phạt cũng không thể làm, uống tôi đạo cụ cũng mua xong rồi.”

Học trưởng phụ trách chuẩn bị cắm trại của ngành quảng cáo thở dài một hơi, oán hận mà ném một đồng đạo cụ trời rất ư là SM xuống đất, vốn muốn dùng ‘tư thế thách đũa nào hiểu được’ cột Lạc Thiệu Dã với Chúc Tử Lộ lại với nhau, thực sự là quá đáng tiếc!

“Học trưởng! Tôi với bọn họ chung một tiểu đội nha! Anh như vậy có phải là quá tuyệt tình hay không vậy?” Học đệ bị phân đến cùng một tiểu đội nhất thời quá sợ hãi.

Trời a ~ còn nói cùng đội với Yale tuyệt đối không thành vấn đề, cậu xem ra là ngay cả chết cũng tìm khắp không ra thi thể đi!

“Học đệ, tư thế trời của cậu sẽ bình thường hơn một chút, cho nên cậu không cần phải kích động đến phun máu mũi, OK?” Học trưởng thân mật vỗ vỗ học đệ đang phun máu mũi, đưa cho cậu ta một tờ khăn giấy.

“Ô ~ học trưởng, khăn giấy của anh lạnh quá!”

“A, anh đây dùng loại có bạc hà.”

“Ô...Em chảy máu mũi anh còn cho em dùng bạc hà! Học trưởng anh đúng là đồ không có tim!”

“Ai da ~ cái này không phải trọng điểm! Trọng điểm là hiện tại tất cả kế hoạch muốn thi hành trong hai ngày một đêm cắm trại toàn bộ đều ngâm nước nóng.” Số hiệu 13823 sáng sớm đã đi mua miến ăn liền về chuẩn bị nấu, cực kỳ thực tế luan sự.

Chuẩn, so với cái nhiệm vụ ‘Bức nam làm G’ trọng đại này, tiểu học đệ đừng nói là phun máu mũi, dù cậu có bị đâm thủng ruột, máu phun đến có thể đóng gói gia công làm nước khoáng, chúng tôi cũng sẽ không để ý.

Không sai! Đây là một thế giới tàn khốc đến như vậy!

Học đệ đừng khóc, muốn trách thì trách chính cậu, trước khi tìm được giai tốt đến yêu cậu, cậu không đáng giá một xu.

“Mọi người không nên lo lắng, trong kế hoạch của chúng ta có phương án xử lý nguy cơ a ~” Tiểu Quất nói, cất ‘Bức nam làm G’, thay bằng lấy ra cuốn ‘Ma pháp YaleYale – đại kế hoạch tác chiến giỡn quá hóa thật’ chế tạo độc quyền cho Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ.

“Học đệ, học trưởng quá cảm động, giáo sư đi dạy nói cái gì các cậu quả nhiên đều có nghe!” Đại Hùng học trưởng, nhân vật linh hồn của đội bóng rổ lau nước mắt nói, nhận tập mở ra xem.

“Phương pháp xử lý nguy cơ thứ nhất: trời mưa phải che dù...ờ...là không sai, chẳng qua cái này dùng không được. Thứ hai: lúc có sét đánh không nên đứng ở cạnh cây...ờ...Thứ ba: nếu như sợ chân ẩm ướt, có thể mang boots đi mưa...”

“...”

Sau khi liên tục lật hơn mười trang, Đại Hùng học trưởng cuối cùng cũng nhin không nổi nữa: “X! Cậu đồ ngu không biết tròn không biết vuông (tiếng mắng lung tung, mình edit ý thôi)! Xử lý nguy cơ của cậu sao toàn bộ đều là trời mưa vậy?”

“Bởi vì giáo sư chỉ nêu ví dụ nói lúc hoạt động nếu gặp trời mưa thì phải xử lý nguy cơ a...” Tiểu Quất bị Đại Hùng học trưởng hung dữ, lập tức vui đầu vào lòng Đại Trì giả chết.

“Được rồi ~ hiện tại không phải lúc trách cậu ấy, cách mạng có dăm bảy lần thất bại, Trần Kiều bình biến lại bất quá một khắc mà thôi. Hiện tại là lúc chúng ta đoàn kết một lòng, một lần nữa nghĩ ra đối sách, các cậu nói có đúng không?” Số hiệu 74074, phụ trách cập nhật nhật ký quan sát Yale yêu yêu hiện đang học năm hai ngành chính trị, lời nói thâm thía đưa ra kiến nghị, quả nhiên không hổ là làm chính trị.

.
. .
.

— oOo —

26. Chương 26

.

Trong lúc đó, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ đang ngồi xe máy từ bệnh viện trở về đột nhiên cảm thấy rùng mình nổi da gà.

Hai người xuống xe, từ chỗ để xe đi về ký túc xá, Chúc Tử Lộ tay xách túi, vừa đi vừa bắt đầu oán giận: “Đều tại cậu! Đòi cái gì mà khám gấp, kết quả chỉ là cảm mạo cộng thêm phát sốt, cậu lại không thấy biểu tình lúc bác sĩ nhìn tôi như thế nào, sáng sớm tinh mơ đòi khám gấp, hết như ngu ngốc...”

“Không phải cậu nói rất khó chịu sao? Hại tôi nghĩ cậu bị cực kỳ nghiêm trọng. Cậu làm tôi sợ muốn chết có biết hay không?” Lạc Thiệu Dã bỏ chìa khóa vào túi trước áo khoác, trong tay vẫn còn cầm túi thuốc của Chúc Tử Lộ, ngữ khí cũng không ngăn được có một chút oán giận không vui.

“Tôi đúng là khó chịu a, bởi vì tôi sinh bệnh thôi!” Đi theo sau Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ bĩu bĩu môi, ngẩng cao đầu lễ thẳng khí hùng trả lời.

Cái bộ dạng đương nhiên tùy hứng này làm cho Lạc Thiệu Dã chịu hết nổi, vừa định giáo huấn cẩn thận thẳng nhóc không biết trời cao đất rộng này một chút, thế nhưng nhìn gương mặt đỏ bừng không tự nhiên của Chúc Tử Lộ, một hơi liền rảnh sức nuốt trở lại.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Lạc Thiệu Dã đột nhiên dừng bước, quay đầu lại đưa tay sờ sờ trán và mặt Chúc Tử Lộ.

“Làm...làm cái gì...Chỉ nóng...còn...có một chút choáng váng...” Bị Lạc Thiệu Dã đụng chạm như vậy, Chúc Tử Lộ không kịp phòng bị sợ run một chút. Nghĩ mình thật giống như thiếu nữ trong tiểu thuyết diễm tình, bị nam chính đẹp trai phóng điện câu dẫn cư nhiên sẽ mặt đỏ tim đập, thực sự là quá không ra gì.

Ông trời a! Tôi vừa nghĩ đến cái từ ‘đẹp trai’ không phải là đang nói Lạc Thiệu Dã đó chứ? Tôi sao có thể nghĩ như vậy? Chúc Tử Lộ cậu thanh tỉnh một chút đi! Con trai không phải cứ có cơ bắp thì được gọi là Man ! (“ ”)/

“Trở về rồi nhớ phải uống thuốc trước đã.” Không phát hiện sự dị thường cũng như khủng hoảng nội tâm của Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã tiếp tục về phía trước, giày chơi bóng đập trên thảm cỏ xanh, gió sớm thổi qua núi bí mật mang theo hương cỏ cây mát lạnh.

“Biết rồi...Ồi...Lạc Thiệu Dã, cậu không đi cắm trại cũng không lo sao?” Như là muốn che giấu điều gì, Chúc Tử Lộ cúi thấp đầu, tự nói với bản thân mình không phải là đang nói sang chuyện khác, mình chỉ là hiểu kỳ mà thôi.

“Hỏi ngu gì vậy? Cậu quan trọng hơn không phải sao?” Đi vào cửa chính ký túc xá, Lạc Thiệu Dã quay đầu lại nhìn thoáng qua Chúc Tử Lộ, lộ ra một cái mỉm cười như muốn nói ‘Cậu đang nói ngu ngốc gì vậy a’.

~ thành thịch ~ Lại bắt đầu khó thở, tim vô lực, xuất hiện cảm giác tim đập nhanh ~ thành thịch ~ Chúc Tử Lộ, đây chỉ là vì sinh bệnh, cậu phải cố gắng tiếp tục chống đỡ! Cậu tuyệt đối sẽ không để cho ma bệnh đánh bại!

p()q!

“Khỉ thật! Lúc nào không sửa lại chọn lúc này. Fuck...” Lạc Thiệu Dã thấy ngoài thang máy dán một tờ giấy niêm phong viết ‘Hôm nay sửa chữa, xin đi cầu thang bộ’, Tam Tự kinh liền nhin không được thốt ra.

“Không có biện pháp, đi thang bộ đi, cậu...còn có thể sao?”

“Ừ.” Chúc Tử Lộ không biết mình vì sao lại không dám nhìn mặt Lạc Thiệu Dã. Có lẽ là bởi vì bản thân sinh bệnh đầu cực kỳ vụng cho nên mới muốn nhìn cái tên đáng ghét này, rồi lại thấy khó chịu cho nên mới nhìn không nổi, nhất định là như vậy, bởi vì tôi với người này đã thề không đội trời chung nha!

Trong đầu miên man suy nghĩ, mới leo được hai tầng, Chúc Tử Lộ không hít thở bình thường nổi nữa mà bắt đầu gấp rút thở dốc, đỡ tay vịn, vô lực nhấc chân lên bậc tiếp theo.

“Lên đi, tôi công cậu.” Lạc Thiệu Dã lùi lại vài bước, đưa túi thuốc cho Chúc Tử Lộ, xong rồi ngồi xổm xuống trước mặt cậu.

“Không...không cần đâu!” Lạc lẩm nhìn Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ không ngừng cố đè nén cảm giác là lạ trong lòng xuống.

“Cậu với tôi còn khách khí cái gì? Còn sáu tầng nữa, cậu muốn lết đến lúc nào? Lên đi.”

Đối mặt với sự thúc giục của Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ do dự một chút, cuối cùng vẫn chọn thỏa hiệp, ngoan ngoãn leo lên lưng cậu ta.

Chúc Tử Lộ để Lạc Thiệu Dã công, từng lần từng lần leo lên, thể giới nội tâm đơn thuần của cậu trong khoảnh khắc liền bắt đầu phức tạp với đủ chua xót ngọt ngào.

Rõ ràng ngay từ đầu cực kỳ chán ghét người này, thế nhưng ở chung lâu như vậy, lại phát hiện Lạc Thiệu Dã đối với mình thực sự không tệ, thậm chí có thể nói rất không tệ, nghĩ đến nghĩ đi lại bắt đầu thấy không tự nhiên.

Nghe tiếng thở dốc của Lạc Thiệu Dã, nhìn người này leo đến nổi đầu đầy mồ hôi, Chúc Tử Lộ bắt giắc vươn tay, giúp cậu ta lau đi mồ hôi trên trán.

Làm sao đây? Người này hình như không đang ghét như bản thân tưởng tượng nha...

Hey! Lạc Thiệu Dã, tôi không thể chán ghét cậu, vậy thì phải làm sao bây giờ?

.....

Một khắc lúc cửa phòng 832 đóng sập lại, hội viên chung một sở thích Yale Yale ẩn nấp trong đủ mọi góc của ký túc xá tựa như yêu quái trong truyện xưa, không tiếng động đập từng bước hân hoan nhào ra, khiêu vũ ăn mừng.

Kế hoạch B, đại thành công a a a!

Thang máy ‘đang sửa chữa’ chậm rãi mở cửa, số 26958 cầm tờ giấy niêm phong ‘Hôm nay sửa chữa, xin đi cầu thang bộ’ từ bên trong đi ra, há miệng không tiếng động cười cười.

Những người khác thì ôm vai, bịt miệng cười theo.

Kế hoạch A, định vị sản phẩm: không thể phản kháng quan hệ tình nhân, thành công!

Kế hoạch B, tăng mức hảo cảm đối với sản phẩm: bồi dưỡng tình cảm không thể né tránh, đại thành công!
Kế hoạch C, hoạt động xúc tiến thương mại: dẫn phát hành động thực... Chuẩn bị...Bắt đầu!

.
. .
.

— oOo —

27. Chương 27

Cục khí tượng trung ương vào bản tin thời sự lúc tám giờ ba mươi phút sáng hôm nay đã phát cảnh báo bão, phỏng chừngạng vạng tối nay cho đến sáng sớm hôm sau sẽ là thời điểm gió bão ảnh hưởng đến Đài Loan kịch liệt nhất...

“Lạc Thiệu Dã, bão đến rồi ~” Chúc Tử Lộ vừa mở máy tính lên mạng liền đọc được cảnh báo bão mới nhất, thảo nào mà cứ thấy ngày hôm nay gió rất lớn, thì ra là bão đến.

“Ừ, uống thuốc đi, cầm cốc nước cho cẩn thận.” Lơ đĩnh gạt đầu, Lạc Thiệu Dã đưa gói thuốc và nước ấm cho Chúc Tử Lộ.

“Nửa sao...Tôi đã thấy đỡ rất nhiều rồi, không thể dừng uống nữa sao?” Nhấn nhó mặt nhìn mớ thuốc viên hóa học trong tay, chỉ nhìn thôi Chúc Tử Lộ đã có cảm giác như cái thứ mùi hôi hôi vị lại đắng chát đang tan ra trong miệng.

Trời ạ...Cậu thực sự không biết uống thuốc nha, cũng không thể không uống thật sao?

“Tốt nhất là uống ba lượt mới được, cậu nhanh uống luôn đi.” Lòng mi không buồn động lấy một chút, Lạc Thiệu Dã nghiêm mặt một ngụm từ chối thẳng.

“Không muốn uống!” Chúc Tử Lộ bĩu môi, tay trái cái cốc tay phải viên thuốc, cũng không buồn động đậy, mở miệng cự tuyệt.

“Không muốn uống là chỉ cậu đã thực sự hoàn toàn khỏe rồi chứ gì? Có phải nghĩa là từ giờ trở đi tôi lại có thể tiếp tục sai sử cậu, thực hành quyền lợi của tôi?” Lạc Thiệu Dã nghe xong lộ ra một điệu ngoài cười nhưng trong không cười, dùng thanh âm rất nhẹ nhàng êm ái nói với Chúc Tử Lộ.

Trời biết cậu mỗi ngày bức Chúc Tử Lộ uống thuốc mất bao nhiêu khí lực, thật sự chưa thấy qua có người uống thuốc phiền phức đến như thế.

“Đề tiện! Uống thì uống! Tôi uống là được chứ gì!” Tức giận nói xong, Chúc Tử Lộ bằng một cỡ tức giận nuốt không trôi, một ngụm nuốt thuốc, sau đó cấp tốc tọng nước vào trong cổ họng.

“Ách ~ khụ khụ khụ ~” Nuốt quá nhanh, có viên thuốc kẹt giữa cổ họng, vị đắng chát lan tràn, nước sặc tận mũi, Chúc Tử Lộ điên cuồng ho khan.

“Cẩn thận một chút, uống thuốc là muốn cậu nhanh đỡ, sao mỗi lần đều như bắt cậu chết vậy? Này, kẹo cho cậu.” Một tay vỗ nhẹ lưng Chúc Tử Lộ giúp cậu thuận khí, Lạc Thiệu Dã tay kia mở lòng bàn tay ra, xuất hiện một viên kẹo hoa quả.

Tuy rằng trong lòng rất khinh bỉ loại xiếc dễ con nít này của Lạc Thiệu Dã, thế nhưng có chung quy vẫn tốt hơn là không. Chúc Tử Lộ vẫn ngậm kẹo, chỉ bắt quá lúc vị hoa quả ngọt ngào tan ra trong miệng, cậu lại bắt đầu oán thán bản thân quá mức sớm đầu hàng.

A ~ thật vô dụng thật vô dụng thật vô dụng! Chúc Tử Lộ...Cậu xong đời rồi, cậu từ khai giảng cho đến bây giờ có ngày nào đêm nào là không bị Lạc Thiệu Dã đè đầu cưỡi cổ không a

~Ô...mẹ nói rất đúng, người thiện bị người khi, muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân vì sao lại gây thơ thiện lương lại còn đẹp trai như thế, thảo nào mà chọc người đồ kỵ a ~ p()q! !

~ cộc cộc

~Ngay lúc trong lòng Chúc Tử Lộ đang than khóc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng đập đập rất rõ ràng.

Lạc Thiệu Dã chủ động đi mở cửa, loại chuyện này thì dù có đổi lại lúc bình thường cơ hồ vẫn là công tác cậu phụ trách. Tuy rằng mỗi lần người có quyền sai sử nô lệ đều là Lạc Thiệu Dã, nhưng tổng thể mà nói, cậu kỳ thực mới tương đối giống người bị sai sử, lại còn không may mắn tự giác kính dâng phục vụ.

“Chúng tôi đã trở về!” Lạc Thiệu Dã vừa mở cửa liền thấy Đại Trì Tiểu Quất đứng ở bên ngoài, cực giống người vừa trúng cử, dáng tươi cười khả cúc đạt đến một loại cảnh giới rất kinh khủng.

Thành thật mà nói, hiện tại bọn họ vừa thấy đôi tình nhân bé nhỏ này là trong lòng sẽ không tự chủ được mà cảm thấy nặng nề cùng sợ hãi. Cho nên Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ trên mặt đều nhịn không được toát ra biểu tình khủng hoảng, lập tức lại kiềm chế đè nén xuống, thay bằng nụ cười khổ thật vất vả mới toét ra được.

“Ồ, hội trại vui không?” Lạc Thiệu Dã vừa đi trở về bên Chúc Tử Lộ vừa hỏi, thấy ánh mắt của Đại Trì và Tiểu Quất cứ lướt qua lướt lại trên người mình và Chúc Tử Lộ, lập tức phản xạ mà thả hai tay lên vai cậu ta, từ phía sau ôm quanh lấy.

Chúc Tử Lộ vốn muốn giãy dụa, nhưng vừa bắt được ánh mắt tán dương của Đại Trì Tiểu Quất thì giống như bị sét đánh, lập tức an tĩnh lại, thuận theo tùy ý Lạc Thiệu Dã thân mật ôm mình.

Không thể giãy dụa, tôi không thể giãy dụa, trước mặt bọn họ chúng tôi là một...Mẹ ơi! Cũng không thể không cần sao? p()q! !

Chúc Tử Lộ sau khi thấy rõ nỗi bi ai mỗi chiến tất bại, lần này lại được thể nghiệm sự bất đắc dĩ thân bất do kỷ khi bị ép cùng Lạc Thiệu Dã ‘yêu nhau’...

“Cũng tạm thôi ~ các cậu không có thì sao mà chơi vui được ~” Tiểu Quất không quá vui vẻ nói. Thì cũng đúng thôi ~ kế hoạch đã vạch ra đều ngâm nước nóng, hại mọi người lúc cắm trại không có kịch để xem, đều cảm thấy thật trống rỗng...

Nghe nói các chị gái năm ba năm tư nộp tiền đến chơi đều là để xem cặp đôi son trẻ, thấy bọn họ không tới thiếu chút dẫn phát bạo động yêu cầu trả lại tiền...Cái đám coi tiền như rác ngoài ngành thì thôi, các đàn chị lần này đều đắc tội hết sạch, thực sự là quá đáng sợ!

Mở ngoặc nói thêm, chương trình cắm trại đón tân sinh viên long trọng nhất từ trước đến nay cuối cùng phải lấy trò chơi thổi BCS để kết thúc...Mở BCS đó vốn có công dụng khác.

“Được rồi, ha ha ha...Tôi và Tiểu Quất có mua đồ lưu niệm về cho các cậu nha!” Đại Trì nói, liếc mắt với Tiểu Quất một cái, hai người phân biệt kéo Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ đi hai nơi.

“Lạc Thiệu, giới thiệu cho cậu cái này, dùng siêu tốt! Không tốt thì cậu cứ đến tìm tôi, nếu thích vẫn cứ đến tìm tôi, mua càng nhiều càng rẻ.” Đại Trì bá vai Lạc Thiệu Dã, dùng ngữ khí anh em giang hồ, giao một cái túi giấy cho cậu, còn chớp chớp mắt, một kiểu tươi cười đầy ám muội ngụ ý ‘Khen tôi đi! Anh em tốt mới đề cử với cậu’.

“Đại Trì...Cậu học từ đâu loại ăn nói này vậy? Lại bị mấy ông chủ quán ven đường chớp đến tiếp thị nữa đó hả?” Sao mà cứ có cảm giác người này rất giống mấy tay bán thuốc giả nha...Lạc Thiệu Dã nhận quà, trong lòng thực sự lo lắng, thứ này dùng sẽ không gặp chuyện không may đi? Có thể tin hay không vậy?

Lúc này, Tiểu Quất cũng đang lôi kéo Chúc Tử Lộ, thần bí hề hề tặng lễ vật.

“Bambi ~ cái này cho cậu, nhất định phải dùng nha! Không thì sẽ đau nhức, thực sự rất đau đó ~” Tiểu Quất vẫn là một dáng dấp ngây thơ như thường lệ, chỉ là trong giọng nói tràn ngập thận trọng, cứ mãi cảnh báo, kín đáo đưa một hộp quà nhỏ cho Chúc Tử Lộ.

“Vì sao không dùng sẽ đau nhức? Đây là cái thứ gì?” Còn chưa nghe qua thủ pháp tiếp thị đáng sợ hơn cái này, không dùng sản phẩm sẽ sống không bằng chết, có nghiêm trọng như vậy không? Chúc Tử Lộ cầm hộp, trong lòng thì nghĩ Tiểu Quất đúng là rất giống đám tiếp thị gạt người, thực khủng bố...

“Ha ha...Dù sao cũng là thứ tốt! Cần lắm đó ~ bye bye!” Miệng nói lời hết như nhau, Đại Trì và Tiểu Quất lôi kéo đối phương, cười khúc khích vẫy tay, rời khỏi phòng 832.

“Có thật hay không vậy? Gạt người đi?” Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ thì cùng mở miệng nghi ngờ, sau khi Đại Trì Tiểu Quất đóng cửa, lập tức động thủ mở quà.

“Đây là cái thứ gì? Trong suốt, thơm thơm, lại còn có hạt màu tím li ti, là sữa rửa mặt sao?” Chúc Tử Lộ lật trái lật phải cái chai plastic mềm trong suốt xem một chút, nghĩ rất thú vị, ngửi ngửi mùi còn rất thơm, mặt trên một đồng hướng dẫn bằng tiếng Anh thì cậu lười nhìn kỹ.

Cũng không tệ lắm. Tiểu Quất đi cắm trại còn nhớ mang quà về cho cậu, chẳng qua...nơi đó không phải vùng hoang vắng chuyên dùng cho hoạt động ngoài trời sao? Từ lúc nào thì cũng bắt đầu bán đồ lưu niệm?

“Là...cái này là...gel bôi trơn...” Lạc Thiệu Dã tay run bắn, nuốt nước bọt, nói cũng trở nên lắp bắp, cà lăm cà lạp.

“Cái gì? Gel bôi trơn? Cậu...cậu làm sao mà biết?” Chúc Tử Lộ bị dọa nhảy dựng, cái chai mềm trong suốt trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Cái Đại Trì cho tôi có ghi rõ này.” Lạc Thiệu Dã thở hắt một hơi lớn hòa hoãn tâm tình, đưa cái chai của mình đến trước mặt Chúc Tử Lộ, bên mặt trái của chai Đại Trì cực kỳ tri kỷ dán một cái nhãn, dùng thứ tiếng Trung loạn xà ngầu của mình viết: ‘Gel bôi trơn (trơn) dùng cho nơi (nơi) cần tiếp xúc (tiếp xúc)’.

“Mẹ ơi!” Chúc Tử Lộ vừa nhìn, sợ đến nỗi lập tức vắt văng cái chai trong tay ra, chai gel bôi trơn mới tinh cứ như vậy rơi xuống giường Lạc Thiệu Dã.

“Hai cái đứa này...” Lạc Thiệu Dã cầm chai gel trong tay, giọng nói tựa hồ cũng vì tức giận mà run rẩy, thế nhưng chỉ có trong lòng cậu mới biết, càng nhiều là vì sợ hãi a...

Đừng có xui khiến cậu dè Lộ Lộ nha! Đây không phải ngang ngựa giao cửa điện cho kẻ giết người Texas sao? Cậu cũng không phải loại tính dục vô năng như Liễu Hạ Huệ, trời biết cậu mỗi ngày đều phải hò hét kêu gọi lòng mình một trăm lần mới khắc chế được xung động tính dục không bình thường của bản thân đối với Chúc Tử Lộ a!

“Giờ cái gì chứ! Không được...Tôi thực sự chịu không nổi nữa, Lạc Thiệu Dã, chúng ta ngày hôm nay phải đi tìm bọn họ nói cho rõ ràng!” Chúc Tử Lộ điên cuồng lắc đầu, càng nghĩ càng thấy không thể tiếp tục như thế này nữa.

Nào có người ‘bức nam làm G’ như vậy! Cậu cực kỳ bình thường có được hay không! Hơn nữa cậu căn bản là...là sẽ không...không phải cực kỳ...chỉ có một chút xú...một chút xú thích Lạc Thiệu Dã thôi a! Vì sao cứ làm như bọn họ mỗi ngày đều vận động pittông vậy!

(Chen ngang một câu, mọi người vốn vẫn cho rằng như thế...)

Cứ như vậy, Chúc Tử Lộ chụp Lạc Thiệu Dã, Lạc Thiệu Dã chụp gel bôi trơn, hai người vội vội vàng vàng vọt đến phòng 811, ra sức xoay mở cửa.

“Ân ân...A a...”

Ván cửa mới đẩy ra một cái khe, chợt nghe thấy bên trong truyền ra tiếng rên rỉ ám muội làm kẻ khác mặt đỏ tim đập.

Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ không hẹn mà cùng dời mắt nhìn về phía giường, trong chăn bọc hai người, ngoài chân lộ bốn cái chân giao quẩn.

Đây...lẽ nào chính là...thứ bốn chân trong truyền thuyết sao?

~ thành thịch ~ Tiếng tim đập.

Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ lần thứ hai không hẹn mà cùng đóng cửa lại, sau khi ý thức được cái tay đang đè lên cánh cửa của mình vẫn còn cùng tay đối phương thân mật dán hợp, lập tức như bị điện giật rút văng ra.

~ thành thịch

~Hai người nhìn cũng không dám nhìn mắt đối phương, giống như ăn trộm bị cảnh sát truy đuổi, hoang mang rối loạn chạy về phòng mình.

Sau khi trở lại phòng, bình thường thì không cảm thấy gì, lúc này lại cứ thấy cả người không thích hợp. Không gian vốn đối hai người mà nói là cực kỳ rộng rãi bất tri bất giác liền trở nên chật hẹp, mất lơ đang tiếp xúc là lại thấy không được tự nhiên, tim đập quá mức nhanh!

“Tôi...tôi còn chưa tắm, tôi đi tắm!” Cũng không biết bản thân vì sao lại phải giải thích rõ ràng, Chúc Tử Lộ cơ hồ là chạy trốn chết chui thẳng vào phòng tắm.

.
. .
.

— oOo —

28. Chương 28

Lúc này ngoài cửa phòng 832 đang tụ tập sóng người đông nghẹt nhất trong lịch sử, lấy cánh cửa làm trung tâm, chật ních suốt một tầng lầu, đồng thời kéo dài đến cửa thang máy cũng như cửa thoát hiểm.

“Đại công thần ~ các cậu đến rồi! Sao chậm vậy? Nhanh nhanh, có giữ cho các cậu vị trí tốt, cam đoan ghi âm rõ ràng.” Số 13823 tay ôm ly miễn ăn liền, vừa nhiệt tình ngoắc ngoắc Đại Trì Tiểu Quất vừa né ra một chút, chính là một trong những vị trí gần nhất.

“Đại Trì ngu ngốc! Đã nói với cậu làm một lần là được rồi, cậu cứ muốn làm hai lần...” Tiểu Quất chu chu môi oán giận, nắm tay đánh vào trên lưng Đại Trì, bị Đại Trì thuận tay kéo cùng ngồi xuống.

“Không có biện pháp a ~ bởi vì nó lại cứng thôi...” Trong miệng nói đối thoại cấp hạn chế tuổi, Đại Trì một đôi tay cũng cực kỳ hiền tuệ giúp Tiểu Quất gài lại mấy nút trên cổ áo Polo.

Trời ạ! Tôi vừa rồi có phải là đã nghe thấy cái gì hay không? Ngay lúc 13823 trong lòng đang còn khiếp sợ hồ nghi, bản mặt ngây thơ của Tiểu Quất đã phóng đại ngay trước mắt cậu: “Này này, vạn nhất đêm nay Bambi bọn họ vẫn không có hành động thực thì làm sao bây giờ?”

Giơ tay lắc lắc trước mắt 13823, lại chọc chọc vai 13823, Tiểu Quất trong lòng cũng rất buồn bực, 13823 ngày hôm nay sao lại ngờ ngác không bình thường như vậy?

13823 còn chưa kịp phản ứng trở lại, bên cạnh đã truyền đến giọng của người phụ trách nhật ký quan sát Yale yêu yêu 74074: “Yên tâm đi! Chúng tôi còn có vũ khí bí mật, chờ đến giờ sẽ bắt đầu.”

74074 nói, đưa tay chỉnh một chút cặp kính gọng đen đang lóe lóe, lộ ra một nụ cười đa mưu túc trí.

.....

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước rầm rầm, Lạc Thiệu Dã ở ngoài phòng ngủ ngồi không được mà đứng cũng không xong, cả người như là Edison đang phát điên.

Không được! Không được! Mặc kệ là nhắm mắt lại hay là mở mắt ra, trong đầu đều xuất hiện cực rõ ràng hình ảnh lửa thể của Chúc Tử Lộ.

Rõ ràng chỉ xem qua một lần, hơn nữa lần đó cũng không chú ý, nhưng hiện tại trong đầu cứ nhiên ngay cả đường cong thân thể của Chúc Tử Lộ hình dạng như thế nào cũng đều nhớ kỹ đến không thể kỹ hơn.

Thậm chí hiện tại chỉ cần nghe tiếng nước trong phòng tắm, cậu cũng có thể tưởng tượng ra cảnh Chúc Tử Lộ hai tay xoa sữa tắm khắp thân thể...

Diên rồi diên rồi diên rồi! Cậu có phải diên rồi hay không? Không! Cậu sắp diên rồi!

“La la la la la la la la ~ la la la ~ la la la ~ la la la la la la la la la...” Từ trong phòng tắm truyền ra tiếng hát loạn xạ ngẫu của Chúc Tử Lộ, dùng ‘ngữ âm không được đầy đủ’ để hình dung đã coi như là khách khí.

Lạc Thiệu Dã chờ ở ngoài trong lòng rất buồn bực, Chúc Tử Lộ ngày hôm nay tiếng hát sao đặc biệt vắn vẹo như vậy? Nếu như bình thường trình độ là hát sai nghiêm trọng, thì âm phù của Chúc Tử Lộ ngày hôm nay căn bản là gào thét như ngựa chạy loạn xạ, chạy đến là xa...

Ngay lúc này, Lạc Thiệu Dã tựa hồ nghe thấy ‘phụp’ một tiếng, tiếp đó là trước mắt một mảnh hắc ám, bên trong tiếng ca của Chúc Tử Lộ từ ‘la la la’ biến thành trường âm ‘a ~’, lại còn nương theo tiếng trọng vật rơi xuống đất.

Cúp điện?

“Lộ Lộ! Cậu sao vậy? Không có việc gì đi?” Lạc Thiệu Dã đầu tiên là thăm đoán có lẽ là cúp điện, sau đó bắt đầu lo lắng cho Chúc Tử Lộ trong phòng tắm, có phải là đã phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn hay không vậy?

“A...Ai da...” Bên trong Chúc Tử Lộ chỉ liên tục kêu thảm thiết, làm cho Lạc Thiệu Dã càng thêm lo lắng.

Không hề nghĩ ngợi, Lạc Thiệu Dã liền đập cửa phòng tắm, phỏng chừng cánh cửa này để cho cậu đẩy đập thêm vài lần thì sẽ cần đưa đi duy tu của công.

Trong phòng tắm cũng là một mảnh đen kịt, mắt thật vất vả mới thích ứng với bóng tối, miễn cưỡng có thể thấy hình dạng mơ hồ của mọi thứ, Lạc Thiệu Dã bằng ấn tượng lần dò đi đến bên bồn tắm lớn, vòi hoa sen vẫn còn chảy nước ào ào.

“Lộ Lộ, cậu ngã sao?” Lạc Thiệu Dã lần mò đóng vòi sen, đứng trước bồn tắm, do dự.

“Nói nhảm. Lạc Thiệu Dã, vào được rồi thì đỡ tôi lên! Đừng nói cậu là đến cùng tắm uyên ương dục đó?” Bên trong bồn tắm vươn ra một cái tay, trong bóng tối đông tìm tây sờ, ‘bộp’ một cái đánh vào trên đùi Lạc Thiệu Dã.

Lạc Thiệu Dã rút về sau một chút, nguy hiểm thật...Thiếu chút nữa là bị đánh trúng chỗ hiểm, mồ hôi lạnh giọt hai giọt, giật mình mà không dám nói gì.

“Ngã trúng chỗ nào?” Lạc Thiệu Dã hỏi, do dự một hồi mới vươn tay, tìm được một thân thể trơn trượt, trái tim bắn lên một cái.

“Ai biết, toàn thân đều đau quá...” Chúc Tử Lộ nói, trong bóng tối một đôi tay ẩm ướt ngượng ngùng móc qua cổ cậu.

“Tôi ôm cậu lên giường nhìn xem, có lẽ là bão làm cúp điện, hiện tại bên ngoài vẫn còn mưa.” Lạc Thiệu Dã ôm Chúc Tử Lộ từ trong bồn tắm lớn ra.

Bọt tắm trên người Chúc Tử Lộ đã rửa sạch sẽ, cả người trơn nhẵn ẩm ướt, Lạc Thiệu Dã có thể cảm giác được rất rõ ràng độ ẩm trên lưng và cơ đùi của Chúc Tử Lộ, cùng với làn da so với con gái còn nhẵn mịn hơn nhiều kia.

“Lạc Thiệu Dã, tối quá nha...” Giọng nói của Chúc Tử Lộ nghe ra có một chút phát run, bình thường thẳng nhóc này thể nhưng không sợ trời không sợ đất nha! Nghe bão tố bên ngoài, còn có tiếng gió nện vào cửa sổ, Chúc Tử Lộ lại hơi rút lui vào trong lòng Lạc Thiệu Dã.

“Tôi sang phòng khác xem có đèn pin hoặc là nến hay không...” Lạc Thiệu Dã nhẹ nhàng thả Chúc Tử Lộ xuống giường, cũng không quần áo quần trên người đều đã bị làm ẩm ướt, muốn đi ra ngoài.

“Cậu đừng có đi! Để tôi một mình ở chỗ này... dễ sợ quá...Trong ngăn kéo của tôi có nến thơm, cậu đi tìm xem...” Chúc Tử Lộ một tay kéo lại Lạc Thiệu Dã, giọng nói có chút không được tự nhiên, may là trong bóng tối ai cũng nhìn không thấy vẻ mặt của cậu.

“Ngăn kéo thứ hai phía dưới bên phải.” Chúc Tử Lộ lại lí nhí như muỗi kêu bồi thêm một câu.

Lạc Thiệu Dã sờ soạng tìm một hồi liền từ trong ngăn kéo của Chúc Tử Lộ mò được nến thơm, bên cạnh còn thả một hộp diêm, đúng là thuận tiện.

Đánh diêm, châm nến, trong phòng nhất thời rực lên một vầng sáng, theo ánh nến mơ hồ tỏa ra nhàn nhạt hương cây cỏ, có công hiệu ổn định tâm thần.

“Lạc Thiệu Dã, trong ngăn tủ phía trên có hộp thuốc, giúp tôi lấy cái thuốc mỡ màu xanh nhạt.” Phía sau lại truyền đến tiếng Chúc Tử Lộ.

Lạc Thiệu Dã cảm nén, rất dễ dàng tìm được thứ Chúc Tử Lộ nói, vừa quay đầu lại thì tìm đột một cái thình thịch nhảy dựng lên.

Chúc Tử Lộ đang dựa vào trên giường mình, cả người ướt sũng phủ một tầng thủy quang, cơ thể gầy mảnh rắn chắc, đường cong uốn lượn rõ ràng cũng rất nhu hòa, dưới ánh nến chiếu rọi lóe ra ánh sáng mê người.

Lạc Thiệu Dã bất giác nuốt nước miếng một cái, hầu kết trượt lên trượt xuống một chút, vào phòng tắm thuận tay lấy hai cái khăn lông, nhẹ nhàng chậm chạp bước về gần bên giường, nỗ lực gạt bỏ tà niệm ngồi xuống.

“Trước...trước lau khô tóc với thân đi đã.” Lạc Thiệu Dã không biết mình vì sao lại bắt đầu nói lắp, thế nhưng cậu thực sự không cách nào khống chế bản thân.

“Cũng đúng, toàn thân ẩm ướt, rất lạnh.” Chúc Tử Lộ thuận theo nhận khăn, cẩn thận nửa ngồi dậy, cực kỳ tự nhiên lau đầu.

“Lúc này hẳn là phải lau người trước mới đúng đi.” Lạc Thiệu Dã bất đắc dĩ nói, theo phản xạ cầm một cái khăn khác giúp Chúc Tử Lộ lau thân thể.

Tay cầm khăn mới vừa đụng đến thân thể Chúc Tử Lộ, hai người đều cùng chấn động một chút, lập tức lại đều cùng giả bộ làm như không có việc ấy, một ngoan ngoãn để cho người kia lau mình, không phản kháng, một lẳng lặng giúp người kia lau mình, cũng không nói gì.

Lau xong, hai người đều hết chuyện, không biết nên làm sao để đánh vỡ không khí trầm mặc này.

“Giường cậu đều ẩm rồi, đêm nay ngủ bên tôi đi, còn có...không phải muốn bôi thuốc sao? Qua đó bôi đi.” Lạc Thiệu Dã không dám nhìn Chúc Tử Lộ, nói xong cầm luôn nến thơm và thuốc mỡ đi về giường mình.

Nguồn sáng duy nhất trong phòng bị cầm đi, Chúc Tử Lộ tức thì cầm khăn lông vây lấy hạ thể ngoan ngoãn theo sát đằng sau.

Đến giường Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ nhìn một chút Lạc Thiệu Dã đang đứng bên cạnh, sờ sờ khăn lông ướt vây quanh thân, đỏ bừng mặt, rất nhanh nằm úp sấp lên giường Lạc Thiệu Dã, tháo khăn lông ướt ném sang một bên.

Lạc Thiệu Dã cuồn nuốt nước bọt, nỗ lực khắc chế tâm thần, đặt nến ở bên cạnh chiếu sáng, tỉ mỉ kiểm tra Chúc Tử Lộ té bị thương ở đâu, sau đó mở nắp thuốc mỡ, nặn ra một chút dịch thể màu xanh trong suốt có hương cỏ xanh, nhẹ nhàng bôi lên tấm lưng có một mảnh ứ thanh nhỏ của Chúc Tử Lộ.

“A...A a...” Tay Lạc Thiệu Dã mới đặt xuống Chúc Tử Lộ đã bắt đầu kêu lên, thanh âm này làm cho Lạc Thiệu Dã có xung động muốn giết người.

“Đừng có rên! Tôi cũng không mạnh tay.” Lạc Thiệu Dã lớn tiếng, thật sự là bởi vì tiếng nói của Chúc Tử Lộ trời sinh có một loại sóng âm phiền tình, không có việc gì ngâm nga hai câu cũng đã làm cho người ta đỏ mặt, càng miễn bàn hiện tại cả người trắng trợn ở trước mặt cậu, nửa người dưới của cậu cũng bắt đầu có phản ứng rồi.

“Đau cũng không phải cậu! Tôi càng muốn rên! A...A a...” Bị Lạc Thiệu Dã hung dữ mắng, thần kinh không chịu nổi kích thích của Chúc Tử Lộ lại bắt đầu không biết điều, xác định muốn gây sự với Lạc Thiệu Dã, rên càng thêm nhập tâm.

.
. .
.

— oOo —

29. Chương 29

“A ~ A!” Đang rên đến là cao hứng, giây tiếp theo, âm tiết kia của Chúc Tử Lộ kẹt cứng giữa cổ họng.

Tay...tay của Lạc Thiệu Dã hiện tại là đang đặt ở nơi nào a? Cậu khiếp sợ quay đầu lại.

“Ồ!” Không quay còn đỡ, một cái quay đầu này căn bản là dẽ vào miệng cạp, Chúc Tử Lộ chỉ thấy thần tình của Lạc Thiệu Dã so với bình thường còn thâm trầm hơn nữa, trầm như trời trước cơn mưa bão.

Còn chưa kịp nhìn rõ để mà nghiên cứu cho cẩn thận, miệng đã bị cái gì đó bịt lên, giữa cơn kinh hách một chút lý trí còn sót lại nói cho cậu biết đó là Lạc Thiệu Dã đang hôn cậu.

Không giống với lần hôn trước trong phòng học ngay trước mặt toàn lớp, Lạc Thiệu Dã lúc này hôn so với bão tố ngoài cửa sổ còn rừng rực còn hung mãnh hơn nhiều, gặm mút bờ môi của cậu, đầu lưỡi thì nhào vào khoang miệng cậu khuấy đảo.

Chúc Tử Lộ hoàn toàn choáng váng, ngơ người há miệng bị chiếm tiện nghi cũng không biết phải trốn tránh.

Thăng đến trên môi truyền đến cảm giác đau đớn rõ ràng, Chúc Tử Lộ mới hồi phục lại tinh thần. Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là: Lạc Thiệu Dã chết tiệt dám cắn tôi!

Ai cũng không nghĩ đến Chúc Tử Lộ cư nhiên sẽ ngu ngốc đến mức cắn trở lại, đã thế còn lật người, ôm đầu Lạc Thiệu Dã, dốc sức vừa cắn vừa mút.

Này so với không phản ứng còn làm cho người ta có phản ứng hơn nhiều, không có mấy thằng con trai chịu được loại khiêu khích này.

Lạc Thiệu Dã toàn thân như muốn phát cuồng, thô lỗ đè lên người Chúc Tử Lộ, dùng đầu gối tách hai đùi cậu ra, thỉnh thoảng lại dây dưa.

Hợp với tiếng gió rít bên ngoài, tình huống hiện tại là mãnh liệt làm cho người ta tìm không ra manh mối. Hai người trên cơ bản hình như cũng không hiểu rõ bản thân đang làm cái gì, tình huống hiện tại cũng vô pháp để cho bọn họ tỉnh táo lại mà tự hỏi, cả hai đều giống như bị hỏa thiêu, hỏa thế hung mãnh lại kịch liệt.

Chúc Tử Lộ thì bị sự dây dưa không chút nhẹ nhàng của Lạc Thiệu Dã làm cho nổi lên phản ứng, bởi vì không có quần áo che lấp, vừa xem hiểu ngay làm cho cậu rất khó chịu, đơn giản lột luôn quần Lạc Thiệu Dã xuống, dù sao thì hai người các cậu ai cũng đã thần trí không rõ.

Thừa lúc Chúc Tử Lộ cởi quần mình, Lạc Thiệu Dã hôn lên gáy Chúc Tử Lộ, một đường mút đến sau tai, dẫn đến Chúc Tử Lộ liên tiếp run rẩy. Cậu càng ác liệt ngậm lấy vành tai mềm mại tinh xảo của Chúc Tử Lộ, nặng nề mà mút, bên tai lập tức nghe được tiếng rên mang theo ý khốc nức nở của Chúc Tử Lộ.

Có người nói phái nam là động vật chỉ dùng nửa người dưới để tự hỏi, lời này căn bản là quỷ nói! Bởi vì rõ ràng là hai vị đầy đủ nửa người dưới này hiện tại ngay cả hai chữ ‘tự hỏi’ viết kiểu gì cũng nghĩ không ra nổi, người đang chìm trong dục vọng còn có thể tự hỏi cái quỷ gì?

Lạc Thiệu Dã lần thứ hai nặng nề đè Chúc Tử Lộ xuống giường, từ xương quai xanh khêu gợi vắn hôn thẳng đến bụng, sau đó một tay tách hai chân Chúc Tử Lộ ra, một tay kia xoa lên nơi đã ngắc đầu một nửa của cậu, tăng tốc độ xoa bóp âu yếm.

Khi đó cảm giác đầu tiên trong lòng Chúc Tử Lộ cư nhiên là: người này thế nhưng dám to gan túm GG của tôi! Căn cứ định luật Newton...Được rồi, chẳng liên quan gì đến Newton hết, Chúc Tử Lộ phản ứng theo bản năng chính là: nắm lấy hạ thể của Lạc Thiệu Dã.

Chợt nghe thấy một tiếng hít sâu nặng nề trầm trầm trong cổ họng Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ cảm giác thứ trong tay so với cây đậu trong ‘Jack và cây đậu thần’ còn thần kỳ hơn, không cần tưới nước cũng cao lớn to dài, dọa sợ đến cậu ngáy ra buông lỏng tay, phỏng tay hơn cả đá nung lửa.

Nếu như ông trời cho Chúc Tử Lộ một cơ hội, cậu một vạn lần cũng không muốn lại chụp GG Lạc Thiệu Dã.

Chúc Tử Lộ chỉ hận bản thân không hiểu cơ hội đào sinh đầy quý giá, bởi vì hiện tại cậu thật sự nghĩ mình hệt như con dê non bị sói hoang nhìn chăm chăm, như bướm bướm lạnh run dưới bàn chân của nhện.

Biểu tình Lạc Thiệu Dã nhìn cậu như là muốn một ngụm nuốt sạch, trên thực tế việc cậu ta làm so với nghĩa đen của những lời này cũng không có gì khác nhau, bởi vì cậu ta thực sự cúi đầu, nhắm ngay ‘Chúc Tử Lộ nhỏ’ đang run rẩy rất phối hợp, dùng khoang miệng ấm áp của mình ngậm luôn nó vào.

“Ồ ưm...” Chúc Tử Lộ lập tức phát ra âm rung tinh tế, này đối với Lạc Thiệu Dã mà nói không thể nghi ngờ là một loại cổ vũ. Cậu duy trì tiết tấu liên tục phun ra nuốt vào, cảm giác được thân thể Chúc Tử Lộ phối hợp lay động. Lạc Thiệu Dã mỗi tay xoa một bên gốc đùi của Chúc Tử Lộ, xúc cảm mịn màng làm cho cậu không dừng được tay, cậu xoa đối với Chúc Tử Lộ mà nói càng giống một loại khiêu khích ác ý, sớm đã đến lúc bắn ra.

Trong nháy mắt đó Chúc Tử Lộ chỉ cảm thấy trước mắt một trận vũng huyễn, lập tức thân thể xụi lơ trầm tĩnh lại, còn chưa kịp tỉnh táo, hai chân đã bị nhấc cao, có thứ gì đó đang nhắm hậu đình của cậu muốn chen vào.

“A! Đau quá...Đau quá a...” Chúc Tử Lộ vung vẩy tay trên giường, tiện tay bắt được thứ gì đó liền túm lấy đập mạnh lên lưng Lạc Thiệu Dã.

Lạc Thiệu Dã cũng thấy cực kỳ khổ cực, nơi nào đó nhần nhện đến mức tưởng đau rồi lại vào không được, bị Chúc Tử Lộ đánh cho phát hỏa, một nắm đoạt đi thứ gì đó trong tay cậu ta, không nghĩ đến lại là gel bôi trơn lúc trước bị Chúc Tử Lộ ném lên giường cậu.

Người ta nói ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, Chúc Tử Lộ là bị người làm thịt còn tự dâng hung khí.

Lạc Thiệu Dã lập tức bóp ra một đồng dịch thể trong suốt có hạt tím lên tay, một tay vịn bụng chân Chúc Tử Lộ, hạ thân lùi lại, ngón tay liền duỗi vào, bắt đầu trườn động thật nhanh.

Chúc Tử Lộ khó nhịn rên rỉ nức nở, xoay thân thể muốn rời khỏi. Ngón tay của Lạc Thiệu Dã trong cơ thể tuy rằng không phải quá đau nhức nhưng làm cho cậu thấy rất không thích ứng, càng miễn bàn dịch thể lạnh lẽo đó lại bí mật mang theo khối hạt nhỏ kích thích, cư nhiên làm cho thân thể mẫn cảm của cậu lại nổi lên phản ứng đáng xấu hổ.

Dục vọng rất xung động, Chúc Tử Lộ đã không rõ ràng hiện tại là trạng huống gì, Lạc Thiệu Dã đã không thể nhịn được nữa dè dặt vai của cậu tiến đến.

Mặc dù thời gian vào đủ nhiều, nhưng trên thực tế tiến triển rất thông thả, lối vào chật hẹp căn bản là không thể thích ứng với sức ép đột ngột, chống cự co rút lại.

“Mẹ nó!” Lạc Thiệu Dã đảo rút một hơi thở thấp, mồ hôi lạnh giọt hai giọt, thiếu chút nữa bùng khí giới đầu hàng. Cậu thực sự không hiểu nổi Chúc Tử Lộ thật sự con mẹ nó sao có thể chặt như thế! Kẹt nửa vờ, cậu chỉ có thể mềm giọng bắt đầu dỗ dành Chúc Tử Lộ: “Lộ Lộ, tôi van cậu cậu thả lỏng a...”

Chúc Tử Lộ trả lời là cho Lạc Thiệu Dã một quyền, chuẩn xác đánh vào sau đầu cậu.

Lạc Thiệu Dã bị một cái đánh này của Chúc Tử Lộ làm cả người nổi điên, thương hương tiếc ngọc loại chuyện này cậu nếu như còn nhớ rõ thì đối họ theo cậu ta luôn! Thế là cậu bất chấp tất cả, vịn bụng chân Chúc Tử Lộ ra dùng lực đẩy mạnh vào bên trong.

Mặc dù tốc độ ngang bằng đường truyền mạng bị lag cứ gián gián đoạn đoạn, nhưng tốt xấu cũng đã kể tục được một bước chân vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại, sau khi Armstrong bước lên mặt trăng...chỉ có một. (—//— “)

“A...” Chúc Tử Lộ cắn môi phát ra rên rỉ như động vật nhỏ sắp chết, ngón tay cực kỳ cố sức đâm vào thịt vai của Lạc Thiệu Dã, tròn mắt như quả cầu thủy tinh tằm trong hồ sâu, ướt sũng sũng sáng long lanh làm cho người ta đau lòng.

.

.

30. Chương 30

Cảm giác nóng hừng hực từ đuôi cột sống vẫn thiêu đốt thẳng đến từng tế bào não, Chúc Tử Lộ ngửa đầu thở dốc từng đợt, mặt ẩm ướt vì dịch thể chảy ra từ khóe mắt, cảm giác đau đớn ở hạ thân rất rõ ràng, ***g ngực bối vì khóc nức nở mà phập phồng kéo theo toàn bộ thân thể.

Thực sự rất đau, rất đau, thế nhưng bởi vì đau mà nhịn không được khóc nức nở chỉ càng làm sâu sắc thêm loại đau đớn khó chịu này mà thôi, mặc dù tâm lý biết rất rõ ràng, nhưng chính là không có cách nào khắc chế bản thân.

Ngón tay cũng không cam tâm mà đâm nghiêng vào trong thịt vai của Lạc Thiệu Dã, dùng hết khí lực toàn thân, đâm siết đến nỗi ngay cả da thịt đầu ngón tay cũng đau đớn.

Giữa hai mắt đầm lệ mơ hồ, Chúc Tử Lộ thấy Lạc Thiệu Dã đang yên lặng ngưng mắt nhìn cậu.

Kỳ thực là thấy không rõ lắm, mắt cậu khóc sao có thể thấy rõ thứ gì được, thế nhưng cậu lại nghĩ bản thân hình như chưa từng nhìn rõ Lạc Thiệu Dã đến vậy.

Biểu tình của cậu trai trong mắt cậu có một loại mê người nói không nên lời, khuôn mặt với từng đường nét kiên cường mà anh tuấn đầm mồ hôi, môi mím thẳng kẻ ra cậu ta cũng đang thừa thụ thống khổ đồng dạng như cậu vậy, hai mắt dưới hàng mày nhíu chặt chăm chú nhìn cậu lại tràn đầy sự đau lòng rất dịu dàng.

Cậu giờ mới để ý rằng Lạc Thiệu Dã cứ như vậy cùng cậu, một chút cũng không có động tác khác, trái tim trống rỗng như trong nháy mắt được tình tự không biết tên nào đó nhồi vào, chua ngọt đắng cay cũng không đủ dùng để hình dung, tư vị cực kỳ phức tạp.

Bất tri bất giác, Chúc Tử Lộ cư nhiên quên muốn khóc, ngón tay siết chặt đến mức các đốt đã trở nên trắng nhợt cũng dần dần buông lỏng ra.

Lạc Thiệu Dã cúi đầu khẽ chạm vào môi cậu, lướt qua nhẹ nhàng như lông ngỗng, Chúc Tử Lộ bất giác hé miệng, tùy ý Lạc Thiệu Dã tinh tế mút hôn bờ môi cậu, ngậm kéo đầu lưỡi cậu, chậm rãi hút vào vỗ về chơi đùa, an ủi cực kỳ dịu dàng cực kỳ dịu dàng, còn nhẹ còn ngọt hơn cả kẹo bông đường.

Trong không khí chỉ còn lại tiếng nước quần nhau ám muối, như để mặc cho ánh hoàng hôn nhuộm đậm, một loại yên tĩnh tràn ngập yêu thương.

Một bàn tay ấm áp mà dày rộng xoa lên phân thân uể oải của cậu, Chúc Tử Lộ trầm ngâm một tiếng, dự vọng đã phát tiết một lần cư nhiên dưới tình trạng này còn có thể sống lại. Những ngón tay không hề mềm mại chỉ thuộc về con trai vỗ về chơi đùa cậu, làm cho cậu có cảm giác xấu hổ muốn chết, nhưng cũng lại hưng phấn gấp bội, vẫn đợi Lạc Thiệu Dã cũng có động tác.

Làm Chúc Tử Lộ kinh ngạc chính là, sau khi thân thể chân chính cử động lại không đau đớn sống không bằng chết như bản thân tưởng tượng. Lạc Thiệu Dã lấy một loại tần suất không nhanh không chậm va chạm xô xuyên lặp đi lặp lại, thân thể rốt cuộc từ từ thích ứng, thậm chí so với chủ nhân luôn luôn không thanh tỉnh của nó càng thêm thành thực, lặng lẽ buông khí giáp theo dịch, hai tay bám vào vai Lạc Thiệu Dã trượt xuống vắt ở thắt lưng cậu ta, đôi chân non mịn thì ôm lấy cặp đùi cường tráng đang chen chúc ngay giữa chúng.

Cổ họng không thể khống chế mà phát ra từng tiếng rên nhỏ vụn như phím đàn bị đánh gấp gáp, còn chưa kịp chờ một âm phù tiêu thất trong không khí, âm phù kế tiếp đã vội vã ngân lên, mơ hồ giữa thanh âm mang một chút ám ách phiến tình.

Tiết tấu chệch đường ray duy trì liên tục, khoái cảm từ đầu dây thần kinh lan ra toàn thân, Chúc Tử Lộ nghĩ tứ chi đang đưa cơ hồ sắp không thuộc về bản thân mình nữa, giống như con rối tùy ý Lạc Thiệu Dã ôm lấy, nửa ngồi nửa quỳ đón nhận va đánh một lần so với một lần càng thêm sâu.

Hai tay đè thắt lưng Chúc Tử Lộ, thân thể chưa trưởng thành hoàn toàn mềm mại kiên cường dẻo dai còn sờ được cả đầu khớp xương cứng cứng đang chống đỡ để chấp nhận bản thân, ở giữa khổng chế và bị khổng chế, giới tuyến không rõ đến mức nhìn không thấy, Lạc Thiệu Dã tựa như phát cuồng hôn Chúc Tử Lộ từ đầu ngực cho đến xương quai xanh, theo thân thể phập phồng, dừng lại ở cái cảm hơi nhón nhưng mang nét mềm mại, điên cuồng gặm hôn.

Chỉ biết là bản thân vô luận thân thể hay là tâm linh đều đang gào thét: cậu muốn người này, cậu muốn người này, cậu muốn người này...

Bên ngoài mưa rền gió dữ hình như cùng với thế giới hai người trong phòng không có gì liên quan, toàn gian phòng ngủ chỉ còn lại thanh âm nguyên thủy nhất thuần túy nhất...

.....

Ngoài phòng 823, con số quần chúng tụ tập không thua kém cảnh chờ xem bóng đá trong Pub.

Tiểu Quất dán lỗ tai vào cửa, Đại Trì từ phía sau ôm lấy cậu, khuôn mặt dán trên mặt cậu, tư thế ám muội đến mức không thua kém ‘hiệu đối’ trong phòng.

“Đại Trì, bọn họ hình như là dùng loại tôi mua ~ hắc hắc ~ cậu thua tôi.” Tiểu Quất ngửi ngửi hương lavender nhàn nhạt từ trong khe cửa bay ra, đắc ý cười.

“Mới là lạ, là cậu thua tôi đi! Mùi này là lavender, là tôi mua mới đúng.” Đại Trì cười còn đắc ý hơn sửa lại, sau đó tràn ngập ý tứ ám chỉ siết chặt cánh tay vây bên hông Tiểu Quất.

“Rốt cuộc là dùng loại nào? Các cậu không nhanh làm rõ ràng làm sao mà biết phải đưa tiền cho bên nào?” Đại Hùng học trưởng bạo nộ rồi, thiếu chút nữa là hai tay đấm ngực leo lên tòa nhà Empire, học theo KingKong.

Nơi nào có người Trung Quốc thì nơi đó có cá cược, ngay cả loại thời gian này cũng không ngoại lệ, lại còn nhằm chán đến độ cá cược chuyện dùng gel bôi trơn Đại Trì và Tiểu Quất tặng, hạng mục cá cược từ dùng của Đại Trì, dùng của Tiểu Quất, đều dùng, đều không dùng, đến dùng phân lượng là nhiều hay ít, đều có thể đặt cược; phỏng chừng trên thế giới này không có đánh cuộc nào nhằm chán hơn cuộc này.

“A! Cậu cũng mua lavender sao? Tôi cũng vậy...” Tiểu Quất bị Đại Hùng học trưởng làm hoảng sợ, rụt lui vào lòng Đại Trì, sau mới muộn nửa nhịp kinh hô.

“Rống! Làm cái gì a các cậu!” 13823 có xung động muốn cầm giấy vệ sinh đi giết người, bị chủ nhiệm Yale yêu yêu 74074 phía sau nửa kéo nửa ôm ngăn lại.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Ngày hôm nay đại công cáo thành, khắp chốn mừng vui, mọi người không nên vì loại chuyện nhỏ này mà thương tổn hòa khí! Ngồi xuống ngồi xuống, để cho mọi người chuyên tâm nghe ‘thanh âm của thế giới.’” 74074 hảo ngôn hảo ngữ khuyên bảo, cuối cùng cũng chế phục được cơn xung động của 13823.

Ngay lúc đó tiểu học đệ lỗ mũi nhét hai luồng giấy vệ sinh phát ra tiếng kinh hô: “A! Máy ghi âm đầy rồi!”

“Làm cái gì a cậu! Tôi con mẹ nó không phải đã nói với cậu nhất định phải ghi âm toàn bộ quá trình sao? Cậu con mẹ nó có trí nhớ hay không vậy?” 74074 phụ trách ghi lại tỉ mỉ xác thực quá trình Yale yêu yêu, trong nháy mắt nổi điên.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Ngày hôm nay đại công cáo thành, khắp chốn mừng vui, đại gia không nên vì loại chuyện nhỏ này mà thương tổn hòa khí! Ngồi xuống ngồi xuống, tôi bên này còn máy ghi âm, có thể tạm dùng một chút!” 13823 thấy thế lập tức buông tờ miến ăn liền trong tay, cấp tốc ôm lấy thắt lưng 74074, kéo cậu ra xa khỏi tiểu học đệ đang chảy máu mũi.

“Ô ô...Học trưởng, người ta không phải cố ý.” Tiểu học đệ chấn kinh sợ hãi, che mặt đầy lệ chạy vội về trong lòng học trưởng.

“Học đệ không phải sợ, học trưởng bảo hộ cậu, nơi này còn khăn giấy cho cậu, đến ~” Học trưởng thiện lương làm hết phận sự vỗ vỗ vai tiểu học đệ, đưa cho cậu một tờ khăn giấy có hình trái tim.

“Ác ~ học trưởng, anh không phải là cho em giấy lau máu mũi sao? Sao cái thứ này trên mặt nó nhăn nhăn lại còn ẩm ướt như vậy?” Tiểu học đệ cảm ơn nhận giấy, vừa cầm đến trong tay đã thấy ẩm ướt dính dính, ghê tởm đến mức cậu nhện không được muốn oán giận.

“Không có chuyện đó a học đệ, học trưởng của cậu tôi đây là thứ không có lương tâm như vậy sao? Giấy này không thành vấn đề, tôi vừa rồi còn dùng nó lau nước mũi mà.” Học trưởng lại vỗ vỗ vai tiểu học đệ, nhẹ giọng an ủi.

“Ác ~ học trưởng, anh lấy giấy đã lau nước mũi cho em dùng? Anh thật sự con mẹ nó không có lương tâm!” Tiểu học đệ ném khăn giấy ghê tởm trong tay đi, nước mắt lần thứ hai bắn ra, học trưởng vô lương a!

“Không có biện pháp, học trưởng cũng không đủ dùng thôi ~ phải tận dụng mọi nhẽ, tiết kiệm tài nguyên, bảo vệ địa cầu a.” Học trưởng tiếp tục vỗ vỗ vai tiểu học đệ, càng nói càng có đạo lý.

Cứ như vậy, một đoàn hỗn loạn, ngoại trừ tiếng rên rĩ ám muội rất rõ ràng ở trong phòng, còn có thể nghe thấy một đồng giọng cổ hạ thấp nhưng vẫn đầy náo nhiệt ở ngoài phòng.

“Hắc! Ai con mẹ nó thêm rau cho tôi? Lại còn ném cái gì vào miến của tôi nữa đây?” 13823 nhìn cái thứ màu trắng trắng trôi lênh bênh trong tô miến, gân xanh nhảy dựng.

“Chúc mừng Yale yêu yêu thành công, giấy vệ sinh, khăn giấy giảm giá đây! Mua một tá tặng nhân sâm kê tinh bổ khí huyết nha ~” Phần tử đầu cơ nào đó thuộc ngành kinh tế thì ào ào quảng bá, nhân cơ hội bắt đầu kiếm thêm thu nhập.

Mặc dù bên ngoài mưa rền gió dữ, lầu A ký túc xá nam đại học Dương Quang vẫn như trước náo nhiệt phi phàm.

.

.

.

— oOo —

31. Chương 31

Cậu mơ một giấc mơ.

Trong mơ cậu bị Lạc Thiệu Dã ôm ngồi trên xích đu lắc lư, đu rất nhanh, càng lúc càng nhanh, cậu khóc hô gọi dừng, thế nhưng xích đu vẫn không dừng lại. Cuối cùng cậu bị văng ra khỏi lòng Lạc Thiệu Dã, ngã vào một cái hồ rất sâu rất sâu.

Hắn là đã ghen nước hồ đầy phổi, nhưng không có cảm giác gì rõ ràng lắm, chỉ là bản thân sau khi chìm đến đáy hồ lại bị một con trai biển rất lớn rất lớn đè nặng dưới đó. Trai biển rất nặng, ngực cực kỳ ngạt, ép đến nỗi cậu toàn thân đau nhức, thế nhưng vô luận nỗ lực như thế nào vẫn không cách nào giãy ra được...

Mở mắt, ý thức còn chưa quá rõ ràng, người mới từ trong ác mộng thức tỉnh trên cơ bản luôn có một chút hoảng thần. Chờ hơi chút thanh tỉnh, Chúc Tử Lộ mới phát hiện mình nằm úp sấp ngủ, thân thể trần trụi, khắp người đau nhức, trên lưng có cái gì đó rất rất nặng đang đè lên.

Trai biển?

Không phải, là Lạc Thiệu Dã.

Cái tên ghê tởm...Chúc Tử Lộ siết chặt nắm tay, nỗ lực muốn xoay người, hắt Lạc Thiệu Dã đang đè trên người mình đi, thế nhưng cậu ta ngủ say như chết chẳng khác gì con trai biển trong mơ, khó đối phó hết như vậy.

Hãy da ~ hãy da! Cố sức...Lạc Thiệu Dã ở phía sau rút khỏi lưng cậu, cậu cuối cùng cũng xoay người thành công, mới vui vẻ không được ba giây, Lạc Thiệu Dã cư nhiên ôm lấy cậu, hơn nữa còn làm cho chính diện của cậu đè lên người cậu ta.

Làm cái quỷ gì vậy?

Chúc Tử Lộ nhíu mày, lại bắt đầu một trận hỗn chiến khác, nỗ lực muốn thoát ly vòng ôm của Lạc Thiệu Dã, thế nhưng động động, Chúc Tử Lộ đột nhiên an tĩnh, mặt đỏ rục nhìn chằm chằm Lạc Thiệu Dã còn đang ngủ.

“Dậy! Lạc Thiệu Dã! Dậy ngay cho tôi!” Tát lên cái bản mặt ngủ say của Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ đối với chuyện đánh thức tên này trong lúc ngủ mơ hoàn toàn không có bất luận cái sự đồng tình gì hết.

“Ồ...Lộ Lộ, chào buổi sáng ~” Lạc Thiệu Dã mở đôi mắt mù sương, buổi sáng thanh âm của cậu khàn khàn xen lẫn một tia mỏi mệt, phi thường gợi cảm.

“Cậu chào tôi buổi sáng thì cứ chào, cái thứ đằng dưới này không cần thuận tiện chào hỏi tôi!” Chúc Tử Lộ đỏ bừng mặt nổi giận lên án, thân thể dựa trên người Lạc Thiệu Dã một cử động cũng không dám, sợ chết.

Lạc Thiệu Dã còn có chút ngơ ngơ, đôi mắt mang vẻ buồn ngủ nhưng lộ ra một nét sắc bén, Chúc Tử Lộ bị nhìn đến tim đập gia tốc, hai người thân thể kề sát, thịt dán thịt, loại cảm giác thân thiết mà ám muội này càng làm cho Chúc Tử Lộ không có cách nào hô hấp bình thường.

Qua một lát, lúc Chúc Tử Lộ sắp quay đầu đi để dẹp loạn tim đập siêu tốc thì Lạc Thiệu Dã cười, chính là cái loại cười cực kỳ gợi cảm cực kỳ gợi cảm, cực kỳ anh tuấn ấy, mang một chút trêu tức cùng với hiểu rõ.

“Đây là phản ứng sinh lý sáng sớm bình thường của con trai, cậu không phải cũng vậy sao?” Lạc Thiệu Dã cười nói, tay thuận thế đi xuống nắm chặt cái gì đó, Chúc Tử Lộ lập tức mở to hai mắt nhìn, trong đầu theo phản xạ bật ra tiếng kinh hô: God! My little brother, cậu dậy từ lúc nào vậy?

“Ồ ưm...Buông...buông ra!” Chúc Tử Lộ đỏ mặt nói, tròn mắt đen lúng liếng chứa đầy nước, trừng Lạc Thiệu Dã nhưng biểu tình lại có vẻ hờn dỗi ngoài ý muốn.

“Cậu ở đây có ổn không?” Lạc Thiệu Dã cực kỳ nghe lời buông tay, thế nhưng móng vuốt sói lại thuận theo sườn đùi Chúc Tử Lộ mò đến cái nơi không nên tìm hiểu, cực kỳ tự nhiên đặt ở trên hai vùng đồi tròn vểnh của cậu.

“Liên...liên quan gì đến cậu?” Mặt Chúc Tử Lộ đã từ cà chua biến thành cà chua chín, tuy rằng không biết giữa đó có bao nhiêu khác biệt, thế nhưng trong lòng Chúc Tử Lộ chưa từng có lúc nào ước gì rời xa được khỏi Lạc Thiệu Dã giống như lúc này.

Hai tay dè lên cơ ngực dày rộng của Lạc Thiệu Dã, giãy dụa ngồi dậy, lập tức lùi lại, nỗ lực muốn cùng Lạc Thiệu Dã bảo trì cự ly, đáng tiếc giường đơn có rộng mấy cũng không đủ cho cậu lùi, lùi không được mấy cm, lưng cậu liền đánh lên mặt tường lạnh như băng.

“Bởi vì đau nhức của cậu là tôi gây ra, tôi sẽ phụ trách a.” Lạc Thiệu Dã mỉm cười đến gần, nghĩ Chúc Tử Lộ hiện tại sợ cậu sợ đến mức muốn chết này thực sự là quá đáng yêu quá đáng yêu, chẳng qua bản tính kiêu ngạo vẫn như cũ không gì thay đổi được.

“Phụ trách cái gì! Tất cả đều là ảo giác, chuyện ngày hôm qua đều là cậu vọng tưởng! Chúng ta mới không làm gì hết!” Cực kỳ vô dụng nhắm mắt lại, nghiêng đầu không dám đối mặt chính diện với Lạc Thiệu Dã, thế nhưng da thịt vẫn có thể cảm giác được một nhiệt độ cơ thể thuộc về một người khác, cùng với khí tức nóng rục mà người đó thổi ra, làm cậu nhịn không được run lên nhè nhẹ.

“Chúc Tử Lộ, trốn tránh không phải là cách hay, cậu ăn tôi sạch sẽ rồi không muốn nhận sao?” Muốn giả bộ? Lạc Thiệu Dã trong lòng có chút sắp phát hỏa.

Sáng sớm ôm Chúc Tử Lộ tỉnh giấc, trong lòng tuy có chút giật mình, nhưng cậu thấy rất tuyệt, đối với chuyện ngày hôm qua tuy rằng xúc động nhiều hơn lý trí, nhưng không cảm thấy hối hận, không nghĩ đến Chúc Tử Lộ cư nhiên dự định phủ nhận, giả bộ làm như không có chuyện gì.

“Ngày hôm qua như vậy còn nói là không có gì, vậy thì phải sao mới tính là có gì?” Lạc Thiệu Dã ngữ khí gây sự, ánh mắt sắc bén nói thẳng thường làm Chúc Tử Lộ không dám nhìn lại, môi dán vào mặt Chúc Tử Lộ, cơ hồ như muốn cắn cậu.

“Là...là cậu làm tôi...chuyện...chuyện đó nha! Tôi đã không tính toán với cậu, cậu hung dữ cái gì mà hung dữ!” Chó bị buộc nóng nảy cũng sẽ nhảy tường, Chúc Tử Lộ bị Lạc Thiệu Dã làm cho gấp quá, đơn giản là nỗi khủng hoảng đối trở lại.

Dù sao thì cơm cũng chín rồi không thể làm sống lại nữa, bí quyết cãi nhau chính là khí thế tuyệt đối không thể thua người.

“Chúng ta thành một đôi có được hay không?” Lạc Thiệu Dã thả mềm ngữ khí, bàn tay rất lớn nhẹ nhàng đẩy tóc mái che mắt Chúc Tử Lộ, nhẹ nhàng hôn hôn cái trán no đủ của cậu.

“Đừng...đừng có đổi trọng tâm câu chuyện!” Không muốn để ý đến hành động thân mật của Lạc Thiệu Dã, thế nhưng Chúc Tử Lộ rất đau xót phát hiện, bản thân kháng nghị không đủ khí thế, nói còn run run, khí thế...thật là bạc nhược a.

“Tôi nghĩ tôi thực sự thích cậu...Tôi thích cậu, tôi cực kỳ xác định.” Như là muốn nghiệm chứng lời bản thân vừa nói, Lạc Thiệu Dã lặp lại một lần, hơn nữa là ngữ khí cực kỳ khẳng định.

“Thế nhưng tôi rõ ràng rất...Tôi...tôi rất...rất...” Xoay vòng mắt, nhúc nhích môi, rõ ràng là một câu rất đơn giản, bản thân đã từng ở trong lòng lặp đi lặp lại hơn trăm lần, thế nhưng vì sao hiện tại muốn nói ra miệng lại trắc trở như thế?

“Lạc Thiệu Dã...Tôi rất...rất...” Tôi cư nhiên không chán ghét cậu...Tôi cư nhiên đã không còn chán ghét cậu...

Trong đầu lặp đi lặp lại cái câu muốn nói đó mới phát hiện là trái lương tâm, Chúc Tử Lộ đột nhiên nhận ra điều này, đối với sự thành thật bị lực lượng vô hình chế ước của bản thân thấy rất muốn khóc.

Làm sao đây...

Thế nhưng cứ cho là như vậy, cũng không thể ngay lập tức xác định là cậu thích Lạc Thiệu Dã đi? Đây không phải là giống với thích kẻ thù giết cha như trên phim truyền hình sao? Hiện tại cậu thích chính là cái tên mà cậu đã từng cực kỳ chán ghét cực kỳ chán ghét, vẫn luôn nhìn không vừa mắt nha?

Nếu như bản thân thừa nhận thích cậu ta mà nói, vậy cái tình cảm lưu luyến này không phải trở nên rất thiếu nữ sao? Sao có thể có loại chuyện này? Mình không có đạo lý thích Lạc Thiệu Dã đi? Là đi? Là đi?

Ai yoo...Sao lại càng hỏi càng không xác định, càng trả lời càng thấy chột dạ vậy a?

“Cho tôi một chút thời gian...Tôi còn chưa thể xác định tôi có phải thích cậu hay không...” Thật vất vả Chúc Tử Lộ mới lúng túng nói ra được những lời này, nhưng mà lúc nói cậu vẫn không có biện pháp nhìn vào mắt Lạc Thiệu Dã, chỉ cúi thấp đầu, lông mi thật dài rung động.

Qua một đoạn thời gian trầm mặc rất dài, chẳng qua không phải là thực sự rất dài, chỉ là có cảm giác đoạn trầm mặc này đặc biệt dài đằng đẵng vất vả người mà thôi.

“Cậu cần bao lâu?” Lần đầu tiên nói như là đang khắc chữ, mỗi một chữ nói xong đều rất thống khổ cực kỳ gian khổ, Lạc Thiệu Dã ngưng mắt nhìn Chúc Tử Lộ không dám nhìn mình, nghĩ bản thân như là đồ ngu xuẩn vừa từ trên mây trượt chân rơi xuống, tâm tình cực kỳ phức tạp.

“Không biết...Cậu không được gây áp lực với tôi, để tôi suy nghĩ cẩn thận một chút...Tôi phải xác định tôi thực sự thích cậu cực kỳ nghiêm túc...mới được.” Mặc dù vẫn cúi đầu không dám nhìn biểu tình của Lạc Thiệu Dã, thế nhưng vì sao lúc nói lại phảng phất như có thể thấy thần tình ngưng trọng của cậu ta thế này? Trong lòng thấy rất phiền muộn, như là bầu trời đang tích mây gió, muốn đổ mưa.

“Tôi cho cậu thời gian, thế nhưng lần sau lúc cậu nói, tôi muốn cậu nhìn vào mắt tôi, nói cho tôi biết, cậu thích tôi, hay là...không thích...” Nắm lấy cái cảm tình xảo hơi nhọn kia, Lạc Thiệu Dã làm cho Chúc Tử Lộ nhìn mình, có những lời muốn nói thế nhưng nói không được, tin tức trong ánh mắt cực kỳ phức tạp, nhưng vẫn không đủ để biểu đạt một phần nghìn vạn tâm tình của bản thân lúc này.

Cho nên sao có thể cho phép cậu trốn tránh? Cậu phải nhìn vào mắt tôi, để cho tôi minh bạch chân tâm của cậu.

32. Chương 32

Cầm bị Lạc Thiệu Dã nắm, bắt đắc dĩ cậu chỉ có thể yên lặng nhìn kỹ biểu tình của cậu ta, cực kỳ nghiêm túc, mắt lấp lánh hữu thần, bên trong dường như có cả vũ trụ đang xoay chuyển, những vật chất phức tạp trong đó sau khi nổ tung lại chuyển hoá thành vật chất hoàn toàn mới.

Cứ như vậy ngây ngốc nhìn đối phương, không khí sáng sớm thuần tịnh dễ dàng làm cho người ta mê muội.

“Thật muốn hôn cậu...mặc kệ cậu có thể chống cự hay không...thế nhưng không được.” Lạc Thiệu Dã cười cười, buông lỏng bàn tay nắm cầm Chúc Tử Lộ ra, đầu ngón tay mê luyến xoa lên đôi môi mềm mại đêm qua đã hôn vô số lần, ánh mắt mang một chút tiếc nuối.

“Đã chuẩn một tiết rồi, nhanh mặc quần áo, chúng ta đi học.” Lạc Thiệu Dã nói rồi đứng dậy, cầm áo quần, mặc vào ngay trước mặt Chúc Tử Lộ.

Chúc Tử Lộ hơi giật mình chờ trên giường Lạc Thiệu Dã, nhìn tấm lưng rộng lớn rất đàn ông của cậu ta, mặt trên còn có những vết cào rất rõ mà chính mình đêm qua lưu lại, mặt đỏ lên, nghĩ vô luận là môi hay là trong lòng, những nơi đã được Lạc Thiệu Dã xoa lên nhìn qua đều đang lên lút nóng lên.

Thẳng đến lúc Lạc Thiệu Dã ném áo quần sang cho cậu, cậu mới chợt hoàn hồn, vội vội vàng vàng mặc đồ vào, vừa mắng thầm vừa chạy theo Lạc Thiệu Dã đi học.

Tranh thủ trước khi vào tiết sau trộm vào phòng học, không biết là bởi vì đến muộn làm sản sinh tâm lý chợt dạ hay là bản thân quá mức miễn cảm, hai người đều nhận thấy ánh mắt mọi người nhìn bọn họ ám muội rất không bình thường.

“Thầy vừa rồi có điểm danh không?” Lạc Thiệu Dã ngồi xuống xong liền quay đầu hỏi Đại Trì bên cạnh.

“Không có không có ~ không cần lo lắng. Nhưng thật ra Lạc Thiệu...các cậu tối hôm qua...Hắc hắc hắc, cái tôi đề cử dùng tốt đi?” Đại Trì không biết là nên trực tiếp hay là uyển chuyển nói bóng nói gió, kỳ thực mục đích chủ yếu là muốn biết rõ tối hôm qua được sử dụng rốt cuộc là loại nào? Tất cả mọi người còn đang chờ đáp án định thắng thua kia kia

~Lần này Lạc Thiệu Dã còn chưa kịp trả lời, Chúc Tử Lộ bên kia liền thất thanh sợ hãi kêu lên: “Cái gì thứ đó có dùng hay không? Là muốn dùng cái gì? Tiểu Quất chết tiệt, không cần cho tôi mấy thứ quái dị đó! Tôi không dùng!”

“Thế nhưng không dùng sẽ đau a...Bambi, lẽ nào cậu không cảm thấy đau sao?” Tiểu Quất bị phản ứng khoa trương của Chúc Tử Lộ dọa sợ đến rụt lui về phía Đại Trì, vẻ mặt vô tội hỏi.

Biểu tình rõ ràng kể ra nghi hoặc của cậu: kỹ xảo của Lạc Thiệu Dã có tốt đến như thế sao? Không đau nhức không chấn động không gào thét...Thực sự là rất thần kỳ.

“Đau nhức cái gì mà đau nhức! Chẳng làm gì thì vì sao mà đau nhức! Phải không, Lạc Thiệu Dã?” Bị Tiểu Quất trong lúc lơ đãng chọc thẳng đầy sắc bén vào chỗ đau, Chúc Tử Lộ cuống quýt phủ nhận, lại còn kéo Lạc Thiệu Dã cùng thông cung với mình.

Phản ứng của Lạc Thiệu Dã là cúi đầu không nói một câu, đây là sự trầm mặc rất đàn ông, cũng là sự thừa nhận sự thực trong im lặng.

“Lạc Thiệu Dã! Cậu tốt xấu gì cũng nói một câu chứ! Cậu...cậu như vậy là có ý gì?” Hiện tại đã không phải vấn đề mặt mũi giữ hay không giữ, đương sự Chúc Tử Lộ dưới ánh mắt quá mức hiểu rõ của đại chúng đã sắp bị đánh quay về nguyên hình, ngay tại chỗ hóa thành một gốc cây mắc cỡ (cây xấu hổ).

“Lộ Lộ, ngồi đằng hoàng đi, tối hôm qua mới vừa vận động kịch liệt xong, hiện tại không thích hợp tâm tình kích động, ngồi xuống, ngoan ~” Lạc Thiệu Dã một bộ ngữ khí gia trưởng dạy con trẻ, dịu dàng đảm bảo kể

khác phát không nổi tính tình, đứng dậy túm Chúc Tử Lộ đang sắp nổi khùng quay về chỗ ngồi xuống, lại còn xoa xoa đầu tóc cậu.

Trong tiếng cười vang của mọi người, chuông vào học học thời vang lên.

Chúc Tử Lộ chỉ có thể cúi đầu rồi lại cúi đầu, nhìn sách giáo khoa nghiêng rằng nghiêng lợi nguyên rửa: “Lạc Thiệu Dã chết tiết! Tôi con mẹ nó thực sự với cậu có thù oán! Cư nhiên hại tôi như vậy...” Ai da, sau này còn có thể làm người nữa không a? Thật mất mặt...

“Chúc Tử Lộ, đi học không nên ngủ.” Ngay cả giáo sư cũng chú ý đến cái đầu thấp đến không thể thấp hơn của Chúc Tử Lộ.

“Em không có...” Chúc Tử Lộ ngẩng đầu, vẻ mặt ai oán, sau đó phần nộ quay đầu sang trừng Lạc Thiệu Dã.

[Tôi – Yêu – Cậu.] Lạc Thiệu Dã mỉm cười dùng môi không tiếng động nói, lại còn tặng kèm một nụ hôn, môi chu một chút, cười đến cực kỳ mê người.

“OAA!” Chúc Tử Lộ sợ hãi hét lên một tiếng thật lớn, cả người thiếu chút nữa rút ra khỏi ghế.

“Chúc Tử Lộ, có vấn đề gì sao?” Giáo sư tiêu thụ học tạm ngưng PPT đang giảng, nhíu mày sắc mặt bất thiện hỏi.

“Không có...ngoài kia...mặt trời lên rồi, bão đi, thật tốt quá.” Chúc Tử Lộ vội vàng lắc đầu, chỉ chỉ khí trời trong vạt bên ngoài, vẽ ra một cái cười khổ hiền lành, hai tay chấp lại, làm bộ dạng cực kỳ hài lòng.

“Đi học thì chuyên tâm một chút, còn có tâm tư nhìn khí trời bên ngoài, Chúc Tử Lộ, nghe nói cậu là cán sự, không sai đi? Các cậu làm cán sự, thực sự luôn mang tinh thần phục vụ [Tôi không vào địa ngục, ai vào địa ngục], cuối kỳ cẩn thận đó.” Giáo sư tiêu thụ học ngoài cười nhưng trong không cười nói xong, lại bắt đầu giảng giải phân tích thị trường.

Ô...Chết đi Lạc Thiệu Dã, tôi bị cậu hại chết rồi...

Chúc Tử Lộ khóc không ra nước mắt cúi đầu nhìn sách giáo khoa, nhưng vô luận thế nào cũng không dám liếc mắt nhìn Lạc Thiệu Dã nữa, thật là đáng sợ, cái tên kia...

Thật vất vả cố được đến giờ ăn trưa, Chúc Tử Lộ để mặc Lạc Thiệu Dã túm tay kéo vào nhà ăn, muốn tránh lại không có lực, không thể làm gì khác hơn là một đường cúi đầu, không dám đối mặt với xã hội.

“Lạc Thiệu Dã, cậu giống tôi a?” Chúc Tử Lộ sau khi ngồi xuống nhìn Lạc Thiệu Dã ngồi ở đối diện đang cười đến chọc người chán ghét, oán khí cả sáng không chỗ phát tiết biến thành câu hỏi thẳng thừng.

“Tôi là thật tình, tôi muốn thành với cậu, cậu suy nghĩ xong chưa?” Lạc Thiệu Dã cũng không tức giận, đối mặt với ác ngôn ác ngữ của Chúc Tử Lộ vẫn cứ cười cười.

“Nào có nhanh như vậy! Cậu một mực cứ quấy rầy tôi! Có cậu ở đó, tôi đâu có cơ hội tự hỏi?” Chúc Tử Lộ không phục nói, trên thực tế thì cũng đúng là như vậy, Lạc Thiệu Dã vừa xen ngang là cả trái tim cậu lại loạn cào cào, đâu có tâm tình mà cẩn thận nghiên cứu tình cảm của bản thân đối với cậu ta.

“Tôi đây đi giúp cậu mua cơm trưa, cậu cẩn thận tự hỏi đi.” Lạc Thiệu Dã cười cười nói xong, thực sự cảm ơn vội chạy đi.

Oa...Nghe lời như vậy... Chúc Tử Lộ có một chút trợn mắt há hốc miệng nhìn về hướng Lạc Thiệu Dã ở xa, chậm rãi vẫy tay, đứng trở về quá sớm a... Để cho tôi một mình thanh tĩnh một chút.

Động vật giống đực quả nhiên chỉ có lúc tìm phối ngẫu mới tích cực biểu hiện. Trong đầu Chúc Tử Lộ nhất thời hiện ra tập đặc biệt lúc trước có xem qua trên kênh thể giới động vật, Lạc Thiệu Dã hiện tại hẳn là một trăm phần trăm đang ở kỳ động dục đi.

Kết quả, tự hỏi của Chúc Tử Lộ cũng chỉ là miên man suy nghĩ mà thôi...

“Tử Lộ, nghe nói cậu bị cảm, đỡ hơn chút nào chưa?”

Theo tiếng ngẩng đầu, Chúc Tử Lộ liền thấy Lý Thiện Tường đang cầm khay thức ăn đứng trước mặt mình, cười đến ôn hòa.

“~ khụ ~ Cũng tạm tạm. A, cậu làm sao biết tôi bị cảm?” Khụ một chút, Chúc Tử Lộ đột nhiên nghĩ không quá thích hợp, cậu mấy ngày hôm trước bị cảm cũng không có nói với Lý Thiện Tường~ sao tin tức lại truyền nhanh đến như thế?

“Ồ...Nghe mấy đứa trong ký túc xá nói.” Lý Thiện Tườngmắt tự nhiên cười cười, không xong, thiếu chút nữa tiết lộ bí mật, chung quy cũng không thể nói rằng tôi đã tham gia làm hội viên, hiện tại mỗi ngày đều đứng giờ lên mạng quan sát động thái mới nhất của cậu đi.

Loại nói này chỉ nghĩ trong lòng cũng đã thấy cực kỳ biến thái...Tôi đường đườngđội trưởng đội bóng rổ điện cơ, vì sao lại lưu lạc đến nông nổi hư hư thực thực thành biến thái này a?

“Ký túc xá thực sự là không có tư ẩn nha...Tuy rằng đó cũng không phải chuyện gì không thể nói.” Chúc Tử Lộ cảm thán, kỳ thực cậu tương đối chú ý là lời đồn đãi giữa cậuvà Lạc Thiệu Dã, chẳng qua rất bất hạnh, đồn đãi thì đã giỡn quá hoá thật, hi vọngchuyện lần này không ai biết mới tốt...

Chẳng qua người cùng sở thích có đặt báo điện tử Yale đều biếtthị vọng này của Chúc Tử Lộ đã tan biến, đứa nhỏ đáng thương, nguyện thượng đế phù hộ cậu, Amen.

.
. .

— oOo —

33. Chương 33

.

Lý Thiện Tường không biết tâm lý của Chúc Tử Lộ đang như đèn kéo quân nghìn quay trăm chuyển chạy chậm là vì cái gì, nhìn Chúc Tử Lộ vừa nằm ẹp trên bàn than thở vừa đùa giỡn tóc mái của mình, trong lòng chỉ cảm thấy hành động trẻ con của cậu này đặc biệt đáng yêu.

“Bên này có người ngồi sao?” Thả khay thức ăn xuống, người nào đó tựa hồ đặt quyết tâm ngày hôm nay phải cùng Chúc Tử Lộ ăn cơm trưa.

“Hiện tại không có, chờ một chút sẽ có...Cậu muốn ngồi thì ngồi bên cạnh tôi là được rồi, đỡ phải chờ lát nữa Lạc Thiệu Dã trở về lại cần nhà cần nhân tôi.” Chúc Tử Lộ bĩu môi tròng cái chỗ không người ngồi, nhớ đến Lạc Thiệu Dã lòng cậu lại đầy lên một bụng khí!

Nếu như cậu rớt môn tiêu thụ học, cậu nhất định phải cho Lạc Thiệu Dã biết tay! <(^)>

Chẳng qua Lạc Thiệu Dã tên kia lần trước cũng có đặc tội giáo sư tiêu thụ học nha, giáo sư đó sẽ không đánh rớt hai bọn họ luôn một thể đi? Nói như vậy...sẽ cùng tên kia đi học lại, học không tốt sẽ lại cùng nhau...bị – đánh – rớt! (o !)

Mẹ ơi! Con mới không cần đâu! Dính phải cái tên Lạc Thiệu Dã kia căn bản chính là chịu nguyên rủa! Cậu mới không cần rơi vào vô hạn luân hồi đi học lại! Không muốn không muốn không muốn!

“Không muốn cái gì?” Nhìn hành động quái dị của Chúc Tử Lộ, Lý Thiện Tường nhin không được hỏi ra miệng.

“Ách...Không có việc gì. Sao mà cứ nhìn tôi? Ăn cơm của cậu đi!” Hung dữ nhét đũa vào tay Lý Thiện Tường, nghĩ không ra người này thân là thống soái tối cao của quân địch cư nhiên ngay cả ăn cũng cần người dạy, thực sự là thất bại trong thất bại! ‘(o ‘)

“Ồ, vậy còn cậu? Cậu không ăn cơm trưa sao?” Nhìn mặt bàn vắng vẻ của đối phương Lý Thiện Tường hỏi, xen giữa nghĩ hoặc càng nhiều là quan tâm.

“Lạc Thiệu Dã đi mua rồi ~ chậm quá đi...” Nằm úp sấp, đổi một tư thế, lại nằm úp sấp, thở dài, tiếp tục nằm úp sấp, đói bụng, thực sự đói bụng...Lạc Thiệu Dã người này sao còn chưa trở về? (|||)

Lúc này bạn nhỏ Chúc đã quên vừa rồi là ai vẫn cầu khẩn người nào đó đừng quá sớm trở về.

“Tử Lộ ~ khụ ~ Tử Lộ!”

“Cái...gì?” Quay đầu, Chúc Tử Lộ hoàn hồn từ trong thế giới dị tưởng còn chưa kiến thiết xong của mình mới phát hiện bên cạnh hình như vẫn còn ngồi một người, ưm...quên mất cậu thực sự là ngại quá. (///. ///)

“Chủ nhật này...ừm...chúng ta đi xem phim có được hay không?” Tuy rằng quý công tử ngoài mặt tất cả bình thường, chẳng qua lòng bàn tay Lý Thiện Tường kỳ thực đã bắt đầu đỏ mồn mồn, cậu vẫn là lần đầu tiên hẹn...nam sinh xem phim. Orz

“A?” Vì sao lại tìm tôi xem phim? Trong đầu theo phản xạ hiện lên suy nghĩ này, thế nhưng vừa nhìn thấy vé xem phim lập tức liền quên.

“Chúng ta đi Warner Village xem phim mới công chiếu đi, đây là vé mà chỉ ít người mới có thể có được, các rạp khác đều chưa chiếu đâu.” Tuy rằng nội dung lời nói cho thấy có đặc quyền cực kỳ rõ ràng rất chọc người ghét, chẳng qua bởi vì người nói ngữ khí phi thường thoải mái bình thường, cộng thêm Chúc Tử Lộ là một trong những người được hưởng ưu đãi, cho nên hoàn toàn không có phản cảm.

“Được a được a ~ cuối tuần tôi rảnh!” Siêu hài lòng! Hô! Hôm trước lên mạng thấy Đài Loan cũng sắp chiếu liền một mực chờ mong! Quá tuyệt vời quá tuyệt vời! q(0)p

Cái tên vui vẻ thiếu điều lắc lắc đuôi này là thật sự hoàn toàn quên một chút cảnh giác cẩn thận vừa nảy ra.

“Vậy nói định rồi.” Lý Thiện Tường thật cao hứng mỉm cười, khoe mắt cư nhiên thấy cổ áo bị Chúc Tử Lộ kéo hơi hở ra có điểm điểm hồng ửng không tầm thường, cậu không khỏi vươn tay đè lại Chúc Tử Lộ, giật cổ áo ra muốn nhìn cho tỉ mỉ.

Vừa vào mắt, vết tích loang lổ kia càng rõ ràng, tỏ rõ sự thực chắc chắn.

“Lẽ nào...mọi người với trên mạng nói đều là thực sự? Cậu với Lạc Thiệu Dã đã...” Thật sự là quá khó tin, giọng nói không khỏi có chút run rẩy.

“Lý Thiện Tường, cậu làm cái gì...” Bất cứ ai giữa đám đông bị giật cổ áo như vậy cũng sẽ khó chịu, ngại vì bắt người tay ngắn, Chúc Tử Lộ chỉ nghi hoặc nhưng không giãy dụa.

“Cậu đang làm cái gì? Buông tay!” Cùng lúc đó, gà...trống báo hộ gà con đã trở về, vung tay hất cái tên đánh lén hạnh kiểm xấu văng ra ném sang một bên, Lạc Thiệu Dã vô luận ngữ khí hay là ánh mắt đều lạnh đến mức siêu việt nhiệt độ ở hai cực trái đất.

“Các cậu...” Ánh mắt Lý Thiện Tường qua lại giữa Chúc Tử Lộ còn đang há lớn miệng mở to mắt cùng với Lạc Thiệu Dã thần sắc bất thiện, trong nháy mắt hiểu rõ, thở dài, quả nhiên mình vẫn đã muộn một bước, chẳng qua không có vấn đề gì, nam tử hán đại trượng phu không cần tính toán loại chuyện nhỏ này. Tương lai? Còn dài!

“Tử Lộ, nói định rồi không được quên đó, vậy....Tôi đi trước.” Nhìn cũng biết hiện tại không phải lúc cứng đối cứng với Lạc Thiệu Dã, Lý Thiện Tường cực kỳ thức thời cầm khay thức ăn của mình rời đi, trước khi đi còn cười cười với Chúc Tử Lộ, nhắc nhở cậu đừng quên ước định.

“Yên tâm đi! Mới sẽ không quên cậu đâu! Vậy bye bye!” Vừa nghe thấy được xem phim Chúc Tử Lộ lập tức có tinh thần, học chị Chí Linh trong quảng cáo, hài lòng phất tay về phía Lý Thiện Tường.

Yeah ~ xem phim miễn phí, lại là ngày công chiếu nha ~ siêu đỉnh siêu đỉnh!

“Sẽ không quên cái gì?” Lạc Thiệu Dã lạnh mặt ngồi xuống, cường lực nhấn nhin xúc động muốn lật bàn.

“Thấy cậu cái quên rồi.” Chúc Tử Lộ cười đến giả tạo, nhìn là biết cậu cố ý nói như thế, đến lúc thấy cơm trưa Lạc Thiệu Dã mua về mới thực sự cười.

“Cậu đi mua Lotteria sao ~ thảo nào lâu như vậy. Yeah ~ gà chiên, khoai tây chiên, bánh pudding ngô, coca, còn có súp nữa (cái tên súp mình chịu T^T), đều là tôi thích ăn nha ~”

Hài lòng hài lòng, Lạc Thiệu Dã cuối cùng cũng biết làm tốt việc của mình, Chúc Tử Lộ cười đến là thoải mái.

“Phải? Thật cao hứng cậu thích ăn, chẳng qua...đây là cơm trưa của tôi.” Lạc Thiệu Dã cười đến còng cổ ý, kéo khay ăn lại gần mình.

“A? Cậu không phải nói cậu giúp tôi mua cơm trưa sao?” Chúc Tử Lộ giật mình, chỉ Lạc Thiệu Dã bất bình hỏi, mắt vẫn không rời bánh pudding còn nằm trong túi. (o)@m

“Thấy cậu cái quên rồi.” Ý cười càng sâu, Lạc Thiệu Dã biểu tình không thể thiếu đập hơn được.

“A? Thực quá đáng! Tôi đây buổi trưa ăn cái gì?” Chúc Tử Lộ thiếu chút nữa thì lật bàn, đợi người này nửa ngày rồi lại nói không mua cơm trưa cho cậu? Gạt người! Người này là bị heo quần thân chắc! Trên khay nhiều thứ như vậy cậu ta một mình ăn hết? Căn bản là cố ý đi!

“Cá nhân tôi không ngại tài trợ cậu một chút đá viên, chẳng qua cậu cảm mạo tựa hồ còn chưa tốt đi? Thực sự là đáng tiếc...” Tuyển thủ Lạc Thiệu Dã bày ra tiềm chất sức bật kinh người của nhân cách thiếu ăn đập của mình, hiện tại vẻ mặt của cậu đã siêu việt vừa rồi trở thành cấp không có khả năng lại càng thiếu ăn đập hơn! Thật sự là rất kinh người, các vị khán giả.

“Lạc Thiệu Dã!” Thực sự đập bàn ! Đập xong lập tức chà sát tay, viền mắt rưng rưng. Đau quá, đau quá đau quá đau quá a!

“Biết đau còn đập mạnh như vậy? Cho tôi xem.” Thấy biểu tình thống khổ của Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã tuy rằng vẫn là lạnh mặt, trong lòng cũng đã nhũn ra.

“Nhìn P nha nhìn? Tránh ra!” Vừa sờ cái tay đỏ bừng của mình vừa hát cầu đảo quan tâm Lạc Thiệu Dã duỗi sang, Chúc Tử Lộ thật là có oán không chỗ tố < () >

“Muốn ăn cơm trưa, đưa tay cho tôi.” Ăn mềm không ăn cứng, Lạc Thiệu Dã trong vòng ba giây liền lý giải trạng thái nội tâm hiện nay của Chúc Tử Lộ, lúc nào cần mềm lúc nào phải cứng, lúc nào nên đặt tư thái nào, cậu phi thường hiểu rõ.

“Cầm đi! Nhìn xong đừng quên trả lại tôi...” Hung hăng chìa tay sang, sau khi thấy Lạc Thiệu Dã là thật sự cực kỳ chăm chú quan tâm mình, lại lấp bắp nói giỡn bổ sung, hòa hoãn ngữ khí quá hung của mình.

“Ừm, không bị sao, sau này cẩn thận một chút, cậu cũng không phải không biết da cậu so với đậu hũ còn nộn hơn, dễ thụ thương như vậy còn dám cạy mạnh...” Lạc Thiệu Dã vừa niệm liền thấy Chúc Tử Lộ đầu càng lúc càng thấp, phỏng chừng cậu không phải người đầu tiên mắng cậu ta như vậy.

“Lạc Thiệu Dã, cậu so với mẹ tôi còn nhiều lời hơn...Tôi có thể ăn cơm trưa rồi đi?” Không quá cam tâm rồi lại không thể phản bác, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

“Nhanh ăn đi, lớp buổi chiều không thể muộn.” Lạc Thiệu Dã đẩy khay thức ăn sang một chút, đưa toàn bộ những thứ Chúc Tử Lộ thích ăn qua, nhìn cậu ta ăn rất hài lòng mới khẽ cười.

Nhóc con này chính là thực thích làm cho người ta quan tâm...

.
. .
.

— oOo —

34. Chương 34

*: một trò chơi bóng

Buổi chiều lên lớp xong thì không còn chuyện gì nữa, hai người ăn xong bữa cơm lại trở về ký túc xá.

Đông sờ sờ tây sờ sờ, cách thời gian ngủ cũng kém không nhiều lắm, Chúc Tử Lộ kéo kéo dây thun quần đùi, đuổi đuổi người, chuẩn bị lên giường đi ngủ.

“Lộ Lộ, chủ nhật này cậu có làm gì không?” Nhịn cả ngày, Lạc Thiệu Dã tranh thủ thời khắc người ta thường rất thả lỏng trước khi ngủ, làm bộ lơ đãng nhắc đến.

“Cái gì là làm gì? Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì?” Lắm bầm đá vắng chẵn, Chúc Tử Lộ ngã đầu liền ngủ, mới không muốn quần vấn đề của Lạc Thiệu Dã.

“Cậu rốt cuộc có thực sự đang suy nghĩ chuyện của chúng ta hay không vậy?” Lạc Thiệu Dã buồn bực, nhìn sao cậu cũng thấy Chúc Tử Lộ căn bản là dự định quên luôn chuyện ngày hôm qua, đây không phải rõ ràng là đang kéo dài thời gian với cậu sao?

Nhãi con này, thực sự khinh cậu là đồ ngốc chắc?

“Có mà có mà...Ngủ xong rồi tôi sẽ nghĩ.” Trước khi ngủ quả nhiên là thời khắc người ta rất thả lỏng, tính toán quỷ quái của Chúc Tử Lộ cứ như thế lơ đãng bị nói thẳng ra.

“Lộ Lộ.” Lạc Thiệu Dã giọng lạnh như lưỡi giày trượt băng, ngồi trên giường mình trầm mặt nhìn Chúc Tử Lộ đang nằm trên cái giường khác.

“Sang đây, cho tôi ôm.” Nếu như không phải nội dung câu chữ phi thường... ~ khụ khụ ~ thì ngữ khí của Lạc Thiệu Dã so với gọi ‘Vượng Phúc (tên thường đặt cho chó ^-^), đến ~’ kỳ thực nghe không ra cái gì khác biệt.

“Bệnh tâm thần!” Chúc Tử Lộ thần kinh rút một chút, vờ như không nghe thấy, xoay người làm con rùa.

“Không sang cũng không sao, hiện tại đi xuống giúp tôi mua hai chai nước khoáng lên đây.” Lạc Thiệu Dã mỉm cười, mỉm cười rất lạnh.

“Cậu bị tâm thần à? Nửa đêm mua nước khoáng?” Chúc Tử Lộ ngồi bật dậy, cậu bây giờ vẫn đang là nô lệ của Lạc Thiệu Dã, chuyện này cậu thật ra không quên, không cần Lạc Thiệu Dã nhắc nhở lần thứ hai, nhưng nghe xong yêu cầu vô lý như thế vẫn rất tức giận.

“Tôi có cho cậu chọn lựa.” Lạc Thiệu Dã lại cười, thế nhưng Chúc Tử Lộ một chút cũng cười không nổi.

Cái tên ghê tởm này...Ngày sau thì đừng để thua tôi!

Tuy rằng nói thì nói như thế, nhưng...vì sao bản thân cư nhiên ngay cả một lần cũng không thắng được cậu ta vậy? Thật hận a...Nhìn Lạc Thiệu Dã cười đến cực kỳ tiện, Chúc Tử Lộ trong lòng không biết đã siết nắm tay bao nhiêu lần.

“Sang đây, cho tôi ôm cậu.” Lạc Thiệu Dã vừa cười vừa vươn tay về phía cậu, tim Chúc Tử Lộ nhảy dựng một cái.

“Chỉ ôm ôm thôi?” Do dự...trong lòng có chút dao động, dù sao hiện tại đi mua nước khoáng rất khổ cực, Chúc Tử Lộ thăm cường điệu với chính mình như thế.

“Ừ.”

“Biến thái.” Chúc Tử Lộ thấp giọng mắng một tiếng, rồi mới không tình nguyện đi qua, đứng trước mặt Lạc Thiệu Dã, không có gì không đúng, chính là không có cách nào đặt móng ngồi lên đùi Lạc Thiệu Dã, đặc biệt thẹn thùng.

Lạc Thiệu Dã thật ra chuyên gia, vươn tay chụp lấy, kéo Chúc Tử Lộ vào trong lòng ôm, cảm đè lên cái vai đặc biệt có cảm giác xương xương của Chúc Tử Lộ, da thịt mềm mại, toả ra hương sữa tắm.

“Không như vậy cậu không biết tôi có bao nhiêu thích cậu, không bức cậu cậu sẽ không nghĩ chuyện của chúng ta, kỳ thực là cậu bức tôi...” Ôm Chúc Tử Lộ cảm giác rất tốt, thế nhưng tâm tình của Lạc Thiệu Dã vẫn rất nặng nề, trái tim cậu đang đợi một đáp án.

Thế nhưng cái người có thể cho cậu đáp án lại căn bản không muốn nghiêm túc tự hỏi, cậu ta đang lẩn trốn, cho nên cậu cũng chỉ có thể ép buộc mà thôi.

Là ai ép buộc ai? Không có lời đáp.

“Nói lung tung...” Nhỏ giọng kháng nghị, haizzz...cái giọng yếu ớt cỡ nào, có được 1 decibel không vậy?

Đã lớn như vậy rồi còn được người ôm như trẻ con, cảm giác thực sự là không được tự nhiên. Lưng tựa vào một bờ ngực thực dày không thuộc về mình, tai gáy cổ lại có thể cảm giác được hô hấp ấm áp của một người khác, rất gần ngáy, rất kỳ quái nha...

“Cậu nhóc con này, thoát nhìn cơ linh, trong khung căn bản trì độn muốn chết.”

Oán giận, người bị tình yêu làm khổ sở sao có thể không oán giận? Một người đánh cá tung lưới lại quên thu lưới, cá mắc ở bên trong tiến lùi đều không xong cũng sẽ mệt mỏi rồi.

“Này! Hơi quá đáng đi? Cậu mắng tôi!” Đập thẳng vào tai, rất không vui a.

“Tôi có sao?” Không tính là mắng đi, chỉ là biểu đạt tâm tình phiền muộn đang gào thét.

“Cậu có! Cậu mắng tôi là teletubby!” Thực sự tức giận, nhân cách có chỗ bẩn a! Đó mới không phải tôi! Không được nói lung tung!

“Tôi không có.” Cái này thì khẳng định, cậu vừa rồi cũng không nói qua những lời này, nhóc con này không chỉ trì độn còn có chứng vọng tưởng bị hại, thật sự không xong, sao bản thân hết lần này đến lần khác lại thích cậu ta như vậy? Bị ma nhập, chắc chắn.

“Cậu có! Cậu nói tôi trì độn! Không phải là ám chỉ tôi giống teletubby sao?” Giận, kỳ thực càng giống như là đang làm nũng, chẳng qua đương sự không nhận thấy được đây căn bản hết như tiểu tình nhân đang liếc mắt đưa tình.

“~ phụt ~ Cậu nghĩ quá nhiều, teletubby.” Nhịn không được muốn đùa đùa cậu ta, haizzz, nguyên lai bản thân kỳ thực tâm địa rất xấu xa, Lạc Thiệu Dã cười thâm trầm.

“Quá đáng! Tôi từ xa xôi chạy đến cho cậu ôm! Cậu còn nói tôi giống teletubby! Ghê tởm ghê tởm ghê tởm!” Đột nhiên nhận ra vừa nghe nói như vậy lại thấy mình tự đưa mình lên cửa thực sự cực kỳ ngu ngốc, thế là ra sức giãy dụa.

“Được rồi! Đừng nhúc nhích!” Lạc Thiệu Dã kêu lên một tiếng đau đớn, biểu tình thống khổ.

“Mặc cậu! Là cậu muốn ôm tôi, ôm đi ôm đi!” Càng muốn giãy, xem cậu ôm kiểu gì!

“Cậu thực sự...” Không biết nên nói là trì độn hay là ngứa da? Lạc Thiệu Dã một nắm túm chặt thắt lưng Chúc Tử Lộ, một tay kéo tay cậu ta tìm xuống phía dưới: “Cậu có giỏi thì tiếp tục động đi.”

“!” Trời ạ! Người này sao lại không chịu nổi kích thích như vậy? Phản ứng quá khoa trương đi! Chúc Tử Lộ mò được thứ cứng ngắc của Lạc Thiệu Dã, bị dọa sợ đến cứng đờ người.

“Bình tĩnh, Lạc Thiệu Dã, cậu phải bình tĩnh một chút.”

“Cậu nghĩ cậu vừa nói vừa vỗ vỗ như vậy, tôi còn có thể bình tĩnh sao?” Bị kích thích như vậy còn có thể bình tĩnh sẽ không là đàn ông! Lạc Thiệu Dã nói xong nghiêng người, đè Chúc Tử Lộ vào bên trong giường, ấn bờ vai cậu ta, bắt đầu liêu lĩnh hôn lên.

Môi đè lên một đôi môi cũng có độ mềm mại như mình, hơi thở nam tính nóng bỏng phả lên mặt, cự ly gần như thế, căn bản là không có cự ly!

Mút hôn rất cường thế, đầu lưỡi miêu tả hình môi, thừa cơ cậu ta há miệng thở dốc lên vào khoang miệng, khiêu khích dây giống đực, bá đạo, không cho phép cự tuyệt.

“Ừm...ô...” Như là bơi tiếp sức, sau khi nghỉ để thở liền rơi vào tình hình chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Thân thể cực kỳ nặng nề, cái người đè ở trên người mình thực sự rất nặng, thế nhưng lực đạo như vậy trọng lượng như vậy lại làm cho mình có một loại cảm giác thực sự cực kỳ an toàn, rõ ràng là bị bức bách, cư nhiên lại thấy an toàn?

Lạc Thiệu Dã đè Chúc Tử Lộ hôn xuống, ngón tay xoa viền cằm cậu ta, thuận theo đường viền duyên dáng đó tình tế dây dưa, ***g ngực người dưới thân pháp phồng căng thêm kịch liệt, mẫn cảm rung động.

Thằng đến thất lừng bị một cái tay thăm dò vào, chà xát đùa giỡn nơi mẫn cảm, Chúc Tử Lộ mơ hồ rên lên một tiếng, đại não trong chớp mắt kéo cảnh báo!

“Lạc...Lạc Thiệu Dã! Cậu đã nói chỉ ôm ôm...” Hai tay liền chết đuối bờ ngực như bức tường của Lạc Thiệu Dã ra, Chúc Tử Lộ khẩn trương nhìn Lạc Thiệu Dã, ủy khuất nhắc nhở.

Lạc Thiệu Dã trầm mặc ngừng mắt nhìn cậu, trên gương mặt anh tuần là biểu tình rất khó hình dung, phẳng phất như đang tự hỏi một chuyện rất sâu xa. Ngay lúc Chúc Tử Lộ cơ hồ đã vì bản thân chuẩn bị thêm một lần thất thân mà cảm thấy tuyệt vọng, Lạc Thiệu Dã mới gian nan buông tay.

Thở ra một hơi, Chúc Tử Lộ vội vàng kéo áo bị cuộn lên xuống, quần đùi bên dưới cũng đã bị cởi phân nửa, thật nguy hiểm thật nguy hiểm thật...

“Xin lỗi...Cậu trở về ngủ đi.” Lạc Thiệu Dã dùng giọng nói mang đầy áp lực lạnh nhạt nói xong, liền xoay người không hề nhìn Chúc Tử Lộ nữa, bóng lưng trầm mặc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lặng lặng nhìn thân ảnh Lạc Thiệu Dã đưa lưng về phía mình, vốn hẳn là phải thấy cực kỳ hài lòng, thế nhưng một chút cảm giác hài lòng cũng không có. Cho dù không nghe tiếng thở dài, cũng có thể cảm giác được đối phương hô hấp phập phồng thất lạc.

Không phải đã nói muốn ôm tôi sao?

Loại nghi hoặc này nếu như bản thân còn có một chút lý trí, hẳn là sẽ không hỏi ra miệng.

Trong lòng cực kỳ tỉnh táo nghĩ như thế, thế nhưng lúc Chúc Tử Lộ ý thức được bản thân đang làm cái gì, liền nghĩ mình căn bản một chút cũng không tỉnh táo.

Người ta không phải đã buông tha cậu, bảo cậu trở về ngủ sao? Cậu làm cái gì còn phải từ phía sau trộm ôm người ta à? Như vậy so với chủ động yêu thương nhưng nhớ có khác gì sao?

Nhất định là bởi vì uống thuốc cảm...Cậu chỉ có thể không ngừng tự an ủi bản thân như vậy.

Người mình thích từ đằng sau ôm lấy mình, gương mặt ***g ngực đều dính sát vào mình, Lạc Thiệu Dã trong lòng cảm thấy kinh hỉ, mặt ngoài cũng bất động thanh sắc, một chữ cũng không nói.

Mãi cho đến lúc phía sau truyền đến tiếng hô hấp bình ổn, cậu mới chậm rãi xoay người, kéo Chúc Tử Lộ đã ngủ say vào trong lòng, hoàn toàn toàn toàn ôm lấy.

Giữa đêm khuya vắng vẻ, nghe thấy tiếng ve sầu rền rĩ trong thâm sơn, cũng nghe thấy được tiếng tim đập thành thịch trong ngực người yêu cùng với tần suất hô hấp thông thả...

.
. .
.

— oOo —

35. Chương 35

Một đêm không ngủ, Lạc Thiệu Dã toàn bộ buổi tối vô luận sinh lý hay là tâm lý đều chìm trong trạng thái áp lực đầy phần khích, thế nhưng đối mặt với nhóc con nằm trong lòng mình ngủ say sưa kia thì ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám, ngay cả cánh tay tê dại cũng chỉ dám động động đầu ngón tay.

Cho nên mới muốn Lộ Lộ quay về chỗ mình ngủ...Không phải không muốn ôm, mà là biết bản thân không có cách nào để cho cậu ta cùng mình chen chúc trên chung một cái giường mà còn có thể ngồi trong lòng vẫn không loạn, hoàn toàn là dựa vào hiện thực mà suy tính.

Thế nhưng cậu ta cứ nhiên chủ động ôm cậu...

Bởi vì rất cao hứng, cho nên không có cách nào cự tuyệt, hạ tròng chính là một đêm không ngủ, toàn thân cứng ngắc muốn tìm bất mãn, lại còn miễn phí dâng tặng hai con mắt gấu trúc.

Mặc dù như vậy, nhìn bộ dạng nỉ non mơ hồ đáng yêu lúc say ngủ của Chúc Tử Lộ, vẫn nhìn không được nâng lên khóe môi, lộ ra mỉm cười thỏa mãn cứng chiều.

Thực sự là nhóc con đáng yêu...dáng tươi cười trên mặt Lạc Thiệu Dã ngang ngửa với mức độ ngọt ngào của chén chè bát bảo thả mười lần đường, ghê tởm không ở mức bình thường.

Cái tên được gọi là nhóc con đáng yêu hoàn toàn không ý thức được hành vi vô thức sau khi say ngủ của mình đã bị bại lộ dưới ánh nhìn háo sắc của một nhân vật nguy hiểm.

Nhìn xem ~ đôi môi đang ngủ còn có thể chu chu lên, thật giống như đang chờ đợi hoàng tử hôn xuống; dưới hàng lông mi thật dài có cái bóng nhàn nhạt, làm cho hai mắt khẽ nhắm có vẻ vừa quyến rũ lại hồn nhiên; cái áo bởi vì tư thế ngủ thiên biến vạn hóa mà xộc xệch, lộ ra cánh tay mảnh khảnh của chủ nhân; xương quai xanh khêu gợi, cái bụng bằng phẳng...Quần đùi cũng bị cuộn lên phía trên một chút, gò đái giấu ở bên trong cơ hồ sắp che đầy không được; hai chân thon dài so với bất luận nữ sinh nào cậu từng nhìn qua cũng đều đẹp hơn...

Phần trên đây chính là thông tin mà đại não của người nào đó có ánh nhìn háo sắc tiếp thu được.

Thảo nào mà sinh lý cũng như tâm lý của Lạc Thiệu Dã có thể phấn khích toàn bộ buổi tối, quả nhiên không phải không có nguyên nhân...orz

Thế nhưng Chúc Tử Lộ hoàn toàn không biết gì cả, vẫn như cũ ngủ đến trầm ổn lại ngọt ngào, trong miệng phát ra âm thanh gần như là rên rỉ, vô ý thức nỉ non, nghiêng người một cái chân liền khóa lên trên lưng Lạc Thiệu Dã. Giống như một khúc nhảy Jive nhiệt tình, chân nâng lên duy trì không được bao lâu liền chậm rãi trượt xuống, trượt xong lại không cam lòng vất trở lại, bên trong sườn đùi trơn nhẵn mịn màng không ngừng lặp đi lặp lại dây dưa với người Lạc Thiệu Dã.

Đầu não sung huyết theo cấp lũy thừa không ngừng tăng cao rồi lại tăng cao, Lạc Thiệu Dã hít sâu xong lại há miệng thở dốc, đột nhiên nghĩ loại dâm vật ngọt ngào ngang cấp với cực hình tàn khốc này rất – đòi – mạng!

Đại não sung huyết đến lóe ra đèn đỏ, trong cơ thể kích thích tổ phân bố cả đồng, trình độ tương đương với ảnh hưởng của trăng tròn đối với người sói, giản đơn mà nói chính là có năng lượng làm cho phái nam hóa thân thành dã thú.

Móng vuốt sói vẫn muốn duỗi vào trong quần con mồi nhỏ khám phá đại lục, thế nhưng một tia lý trí của nhân loại còn sót lại thỉnh thoảng cảnh tỉnh cậu: Lạc Thiệu Dã, thừa dịp Lộ Lộ ngủ không phòng bị mà hạ thủ tính cái gì là anh hùng hảo hán? Căn bản là cầm thú a!

Trải qua giãy dụa, lẩn lộn giữa đạo đức và trảm luân, Lạc Thiệu Dã cuối cùng vẫn quyết định quân pháp bất vị thân, bắt đắc dĩ nuốt anh hùng lệ: người anh em, là tôi có lỗi với cậu.

Mặc dù người tỉnh rất có lương tâm, thế nhưng cái tên đang ngủ lại lộ vẻ gây sự, không riêng gì dùng cặp đùi trơn mịn dây dưa, lại còn cực kỳ tự nhiên mà biến một sinh vật địa cầu khác trên giường thành gối ôm, hai tay quấn lên, đầu tựa lên ‘gối ôm’ làm từ cơ thể kia, cọ rồi lại xát.

Không thể nhìn được nữa, Lạc Thiệu Dã tìm đập loạn một cái, xoay người đè lên người Chúc Tử Lộ tìm về quyền chủ đạo, một chiêu ‘nghìn cân áp đỉnh’ liền đơn giản chế trụ được nhóc con ngủ còn không an phận kia.

Dã thú không ăn người, cậu cho tôi là tính dục vô năng? Lạc Thiệu Dã nghĩ trong lòng, nhìn trong mắt, thật muốn hạ thủ nhưng lại sợ làm hỏng chuyện.

Nếu thực sự làm, Lộ Lộ nhất định sẽ hận chết cậu. Ngày hôm qua ở trong trạng thái ‘tự nhiên mà vậy’ đến cỡ đó Chúc Tử Lộ còn có thể khẩn cấp tỉnh táo, ngoan cường chống lại, từ đó Lạc Thiệu Dã có thể nhìn ra Chúc Tử Lộ đối với quan hệ của hai người dù tính toán không bài xích, thì vẫn chưa đến trình độ có thể nhẹ nhàng tiếp nhận.

Nếu như bản thân ngay cả một chút tín dụng này cũng không có, thừa dịp Chúc Tử Lộ còn đang ngủ liền hạ thủ, nhóc con cậy mạnh này xác định chắc chắn sẽ không tha thứ cho cậu.

Cũng biết mình hành vi do dự không quyết là lo lắng quá nhiều, thế nhưng đối mặt với người mà mình rất quan tâm, không nghĩ nhiều căn bản là không có khả năng.

Tôi thích cậu đến như thế, vậy còn cậu? Đến lúc nào mới có thể cho tôi một cậu trả lời?

Phảng phất là đáp lại câu hỏi đầy bi thương của Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ chớp chớp mắt, chậm rãi mở ra đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ánh mắt một mảnh mù sương, thủy quang thấp thoáng dày đặc.

Nhãi con này căn bản một chút cũng chưa thanh tỉnh...

Sau khi có được nhận thức đã man này, Lạc Thiệu Dã chỉ có thể thở dài thật sâu một hơi, thích người này, mặc kệ kết cục tốt xấu thế nào cũng đều là vận khí của bản thân.

“Lộ Lộ, chào buổi sáng.” Lạc Thiệu Dã lộ ra một nụ cười có thể nói là hoàn mỹ, hôn lên cái tên mặc kệ là thoạt nhìn hay là trên thực tế cũng đều chưa hề thanh tỉnh dưới thân.

Cậu thực sự cực kỳ thích hôn cậu ta, lúc bốn mảnh môi va chạm quần quýt, trong đầu Lạc Thiệu Dã hiện lên ý niệm như vậy. Cậu thích dùng đầu lưỡi tách mở hàm răng cậu ta, dùng phương thức mang một chút bá đạo, một chút nghịch ngợm mút lấy đầu lưỡi kia, dùng hàm răng nhẹ nhàng mà cắn, liếm, chẳng qua cậu thích không chỉ có những điều này...

Ở một số tình huống cực ít ỏi, thiếu dưỡng khí có thể làm cho người ta thanh tỉnh.

“Sau này không chỉ hôn buổi sáng, còn thêm cả hôn buổi trưa với hôn ngủ ngon nữa đi.” Người này mỉm cười vừa nói, lại liếm liếm môi mình, sau rồi thân ảnh đi vào phòng tắm biến mất.

Trọng lượng trên người thoáng cái giảm bớt, đại não thiếu dưỡng khí gấp gáp vận chuyển, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ vẫn còn hơi giật mình khẽ nhếch, hai mắt nghi hoặc chớp chớp, sau khi máu trắng đường vận hành, da mặt còn mỏng mảnh hơn vỏ bọc hồn đồn liền cấp tốc đỏ bừng.

Đại háo sắc Lạc Thiệu Dã!

Túm chần bông mỏng lên xoay người bao trùm bản thân, Chúc Tử Lộ đột nhiên rất muốn cứ như vậy nấp ở trong chăn, vĩnh viễn cũng không đi ra nữa.

Đáng ghét! Mặt thật là nóng...

.....

Hi vọng vĩnh viễn nấp ở trong chăn chỉ là một hi vọng không tưởng, cho dù là mùa đông cũng không thể vĩnh viễn trốn trong mai không ra ngoài.

Cho nên sáng sớm Chúc Tử Lộ vẫn theo Lạc Thiệu Dã ngoan ngoãn đi học, lên xong lớp buổi sáng cho đến mười giờ được nghỉ, lại tiếp tục ngoan ngoãn theo cậu ta cùng đến sân bóng luyện bóng rổ. Đương nhiên, công tác của Chúc Tử Lộ vẫn như trước là trốn ở dưới bóng cây bên rào lưới, đọc sách của mình nghe nhạc của mình, chờ giúp Lạc Thiệu Dã chuyển khăn mặt tắm nước khoáng.

Khí trời cực kỳ nóng, mặc dù bản thân chỉ phủ hai lớp T-shirt rất mỏng rộng thùng thình thì vẫn nóng đến mức chịu không nổi.

Lạc Thiệu Dã người này sao còn có thể dưới loại trời nóng như diên này luyện bóng rổ a?

Lúc trong đầu toát ra nghi vấn này, mắt sẽ không tự giác rời sách vở, chăm chú nhìn thân ảnh Lạc Thiệu Dã đang cưỡi bóng đập rổ trên sân.

Nói thật, tên này thực sự cực kỳ biết chơi bóng, hơn nữa đánh rất ngẫu, rất đẹp trai!

Chúc Tử Lộ chết cũng sẽ không nghĩ biểu tình hiện tại của cậu cư nhiên mang theo nét mỉm cười của tiểu thiếu nữ lúc hoà xuân.

“Anh Lạc lúc đập rổ thực sự quá oai, đúng không?” Một giọng nói đột ngột như động đất cắt ngang suy nghĩ của Chúc Tử Lộ.

“Đại Hùng học trưởng?” Vừa quay đầu lại, Chúc Tử Lộ liền thấy gấu xuất hiện, bấu môi không để vào mắt, ngữ khí không quá quan tâm: “Cũng tạm tạm.” Trước mặt người khác cậu liền theo phản xạ làm ra loại phản ứng này.

“Thôi đi, cậu vừa rồi nhìn anh Lạc chơi bóng mắt cũng lóe ra cả trái tim. Còn muốn lừa gạt học trưởng sao?” Đại Hùng học trưởng trên tức cười, thừa lúc bản thân nghỉ ngơi bắt đầu trên chộc ‘cặp tình nhân bảo bối của toàn trường’ lừng danh này.

Tựa như rõ ràng là học trưởng vẫn còn thích gọi học đệ là ‘anh’, Đại Hùng học trưởng cùng với những người khác trong đội bóng rổ đều có loại hứng thú nói giỡn ‘không câu nệ tiểu tiết’.

“Em mới không có! Anh còn như vậy em sẽ giả chết, không nói chuyện với anh.” Đại Hùng học trưởng bởi vì quá mức yêu nói giỡn mà không chiếm được sự ‘tôn trọng’ của học đệ đương nhiên bị phản lại một quân.

“Được rồi được rồi ~ không nháo cậu, nói chính sự, chủ nhật này cậu sẽ đến cổ vũ anh Lạc đi?”

“Chủ nhật này? Chủ nhật này có chuyện gì sao?”

“Giả vờ (trang tiểu vi) nữa hả? Chủ nhật này là các anh đây cùng với đội bóng rổ trường khác đấu nha! Bọn này năm nay là đội quán quân đại diện cho trường mình, lại nói ba năm trước đều là đám điên cơ đi, năm nay thật vất vả đến lượt ngành quảng cáo, nói sao cũng không thể làm xấu mặt! Này! Cậu sẽ đến đi?”

Chuyện quan trọng như thế Lạc Thiệu Dã vì sao chưa nói với tôi?

“Mấy giờ bắt đầu?” Theo phản xạ hỏi ra miệng, trong lòng lại có một chút không quá vui vẻ, cậu lại không có nghĩa vụ nhất định phải tham dự, Lạc Thiệu Dã đi đâu liên quan gì đến cậu? Cậu cũng đã cùng Lý Thiệu Tường hẹn đi xem phim không phải sao?

“Trận đầu tiên của trường mình là ba giờ chiều, đấu bán kết là năm giờ, quán quân là bảy giờ, bọn này năm nay đội hình uy mãnh như vậy, không cần phải nói nhất định có thể đánh đến quán quân!” Đại Hùng học trưởng nói xong tay gấu liền vỗ bộp bộp trên vai Chúc Tử Lộ hai cái, hoàn toàn không nhìn bộ dạng lung lay sắp đổ của cậu: “Phải đến đó! Anh Lạc phải có cậu mới có thể được hạng nhất nha.”

“Thế nhưng tôi phải đi xem phim...” Chúc Tử Lộ nhỏ giọng nói, nhưng Đại Hùng học trưởng đã đạp từng bước chân gấu chạy về sân.

Một lát sau, Lạc Thiệu Dã rời sân nghỉ ngơi.

Chúc Tử Lộ trừng mắt nhìn cậu ta, sau khi không tình nguyện mà đưa khăn mặt và nước khoáng cho Lạc Thiệu Dã, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Lạc Thiệu Dã, cậu không phải quên chuyện gì đó chứ?”

“A? A ~” Lạc Thiệu Dã ngây ra một lúc, lập tức lộ một nụ cười hiểu rõ, một tay dè rào lưới, ôm Chúc Tử Lộ vào trong ngực, cúi đầu mổ một cái trên môi nai con Bambi đang chắn kính.

“Hôn buổi trưa chứ gì ~ tôi nhớ mà. Tôi quay lại đây!” Nói giỡn cười cười, tiêu sái chạy chậm về sân, đến đi như gió.

Đại não của Chúc Tử Lộ hoàn toàn đang trong trạng thái máy móc, rất nhanh bịt miệng mình, rồi lại nhịn không được buông ra, hai tay siết lại, nổi giận rống to: “Lạc Thiệu Dã cậu ngu ngốc a! Buổi trưa còn chưa tới, cậu hôn tôi làm cái gì?”

Sau khi hét xong, ngoại trừ tiếng bản thân còn đang thở dốc, trên sân bóng lặng im đến nỗi tiếng lá cây sần sật cũng ngại ồn.

Xong. Tôi rõ ràng mới là đồ ngu ngốc a...Tôi sao lại làm ra loại chuyện ngu xuẩn này?

Sau khi lý trí khôi phục, Chúc Tử Lộ lập tức liền ý thức được bản thân phạm chuyện ngu xuẩn gì...orz

Nhìn nhìn lại khăn mặt cùng với nước vừa đưa cho Lạc Thiệu Dã, cậu lại có xung động muốn chết ngay tại chỗ! A a a! Nước khoáng có ga của tôi, khăn mặt nhập khẩu từ Pháp của tôi, đây là lần thứ mấy rồi?

Tôi sao lại ngu xuẩn đến nông nổi lần nữa phạm loại sai lầm không thể tha thứ này? Tôi thật là ngu ngốc ~ ~ ~ <” () = ” ” = ” ” >

Bạn nhỏ Chúc Tử Lộ trong một đời đầy sóng to gió lớn của mình lần thứ n chịu đựng đả kích đồng thời lại đang có áp lực gấp bội, ‘biến chứng tâm thần la la...’ lần thứ hai tái phát.

“Anh Lạc! Anh Lạc, Bambi lại nữa rồi!”

Nghe mọi người hét lên, Lạc Thiệu Dã vì tiếng gào vừa rồi của Chúc Tử Lộ mà rơi vào trạng thái hóa đá lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lập tức xông trở về từ đằng sau ôm lấy giật Chúc Tử Lộ đang dùng trán dè rào lưới ra.

“Ô...Tôi không muốn sống, tôi muốn về nhà!” Chúc Tử Lộ khóc không ra nước mắt gào thét giãy dụa, a a ~ thực sự muốn chết quá đi! Thật là ngu! Ngu ngốc ngu ngốc cực ngu ngốc!

“Không có việc gì, không có việc gì, cậu ôm tôi là tốt rồi, không ai nhìn thấy cậu.” Sau khi Lạc Thiệu Dã giật Chúc Tử Lộ lại, kiên quyết xoay người cậu ta dè vào trong lòng ôm.

“Thật mất mặt...Tôi thật ngu ngốc...” Không tự giác mà vùi mặt vào trong ngực Lạc Thiệu Dã, ở đây hình như cực kỳ an toàn?

“Cậu là cực kỳ ngu ngốc, sau này đừng như vậy nữa.” Lời nói không lường trước, vừa là trách cứ vừa là đau lòng, Lạc Thiệu Dã lấy tay đẩy tóc mái Chúc Tử Lộ ra, trên cái trán no đủ quả nhiên lại xuất hiện lưới hình chữ , nói nhỏ một câu “Ngu ngốc.”, Lạc Thiệu Dã hôn lên trán bánh lưới của Chúc Tử Lộ.

“!” Đả kích ba lần một lúc! Lạc Thiệu Dã cậu lại hôn tôi! (o/// ... !)

“Có cái gì phải sợ? Lúc chúng ta chưa có gì bọn họ đã cho rằng chúng ta cái gì cũng đã làm, dù sao thì chúng ta thực sự cũng đã làm, như vậy mới không ăn mết.” Người nói chuyện thực sự rất can đảm, bởi vì sau khi cậu ta nói xong, cứ nhiên ngay trước mặt mọi người, một đường từ cái trán của nai con Bambi đang còn hoảng sợ chấn kinh, thuận theo sống mũi, hôn lên môi...

.
. .

— oOo —

36. Chương 36

Trời ạ! Woah ~ trời ạ! Lạc Thiệu Dã sao lại có thể như vậy? Ngay trước mặt mọi người, không hề cố kỵ hôn môi cậu?

“Ô...Ô ưm...” Mắt trong nháy mắt phóng đại thành cỡ trứng gà, rồi lại bởi vì tập trung đường nhìn trừng cái người ngay trước mặt mình mà biến thành mắt gà chọi rất buồn cười, Chúc Tử Lộ ở trong ***g ngực làm từ tường đồng vách sắt đó ra sức giãy dụa, vỗ thật mạnh lên ngực Lạc Thiệu Dã, thật vất vả mới đẩy ra được: “Lạc Thiệu Dã! Cậu điên rồi sao?”

“Cậu mới là người sắp bức tôi đến điên rồi.” Lạc Thiệu Dã lộ ra một nét cười nhạt thương tâm gần chết, Chúc Tử Lộ lập tức có dự cảm không tốt.

“Lạc Thiệu Dã...Cậu muốn làm cái gì? Cậu bình tĩnh một chút a...” Đối mặt với Lạc Thiệu Dã đang không ngừng đến gần, muốn lùi cũng không được, Chúc Tử Lộ toàn bộ lưng đánh lên rào lưới.

Rào lưới còn đang chấn động lay chuyển, Lạc Thiệu Dã từng bước đi về phía trước, hai tay móc lên rào, khóa cậu vào trong ngực.

“Bình tĩnh? Sao có thể bình tĩnh? Cậu đã sắp bức tôi phát điên rồi. Nói! Nói cậu thích tôi, nói cậu yêu tôi! Nói nha...” Giọng nói của Lạc Thiệu Dã mang theo tình cảm và áp lực cường liệt, làm cho Chúc Tử Lộ bị dọa nhảy dựng, thể nhưng càng đáng sợ chính là khuôn mặt anh tuấn đang chăm chú nhìn cậu tràn ngập cảm giác bức bách không ngừng sát lại gần.

“Lạc Thiệu Dã...” Đại não cậu thành máy móc rồi sao? Đừng có phát điên vào lúc này! Người của bộ phận bảo trì đang ở đâu? Tuy rằng tâm lý còn có thể xem như Lạc Thiệu Dã đang nói giỡn, nhưng kỳ thực trong lòng cậu đã sợ muốn chết, mí mắt rung động, ánh mắt chỉ có thể dừng lại trên vai Lạc Thiệu Dã.

“Nói cậu thích tôi, xin cậu...” Giọng nói trầm thấp đầy gợi cảm chỉ thuộc về Lạc Thiệu Dã tựa ở bên tai cậu nói nhỏ, ngữ khí mềm yếu gần như cầu xin như vậy nghe được cậu cũng thấy không đành lòng, thế nhưng...

Lạc Thiệu Dã tay cậu đang sờ ở đâu đó?

“Buông...buông tay nha...Lạc Thiệu Dã...Ồ...” Khuôn mặt đỏ bừng, Chúc Tử Lộ mắt cũng không dám mở.

Này...Hiện tại không phải đang trong phòng ngủ mà có thể để cho cậu muốn làm gì thì làm a Lạc Thiệu Dã!

Này...Sờ thì sờ, đừng có còn vói vào trong quần...Tôi mới thực sự muốn xin cậu, Lạc Thiệu Dã...

“Nói nha ~ nói cậu yêu tôi, nhanh lên một chút...” Thanh âm trầm thấp thúc giục bên tai, dưới tay cường ngạnh vỗ về chơi đùa, trong trường hợp công cộng xấu hổ đến cực điểm này cậu cư nhiên còn có thể có phản ứng, Chúc Tử Lộ lần đầu tiên nghĩ bản thân thực sự là đàn ông trong đàn ông, đáng tiếc Man đến mức thực sự rất không phải lúc.

“Không nên như vậy...ô!” Hai tay để trước ngực dè lên vai Lạc Thiệu Dã đột nhiên cố sức một cái, đầu óc của Chúc Tử Lộ xẹt qua một màn trống rỗng, giữa đoạn trống đó vẫn biết rõ ràng thân thể của mình đã hoàn toàn thua trận trước khoái cảm, hổ thẹn nhất thời bao phủ cậu, hối hận nảy ra.

“A!” Chúc Tử Lộ vừa xấu hổ vừa tức giận, không khỏi dùng hết toàn lực hét to một tiếng.

“ ~ hô hô ~ A?” Ngực cấp tốc thở dốc, trên người vẫn còn một cái chặn mông, Chúc Tử Lộ rất nhanh ngồi bật dậy, nhìn một chút hoàn cảnh xung quanh, bày biện rất quen thuộc, đây là phòng ngủ của cậu và Lạc Thiệu Dã.

Ác mộng? Chỉ là ác mộng mà thôi...

“Kiền!” Cư nhiên làm loại mộng xuân này, hơn nữa đối tượng còn là cái tên Lạc Thiệu Dã kia. Nhất định đều là bởi vì Lạc Thiệu Dã ngày hôm qua ở trên sân bóng ngay trước mặt mọi người hôn cậu. Cái tên khốn đó!

Siết chặt nắm tay, siết rồi lại thả, chờ đại não hơi nguội đi một chút mới phát hiện bản thân đang ngủ ở trên giường Lạc Thiệu Dã.

Kiền! Chính là bởi vì cái tên Lạc Thiệu Dã này tối hôm qua lại hiếp bức cậu để cho cậu ta ôm, cho nên mới sẽ ngay cả trong mộng cũng bị uy hiếp.

Luôn miệng nói tuyên ngôn ái tình sẽ chờ cậu, nói thích cậu, thương cậu, trong khung cảnh bản là một đồ khốn háo sắc, lại thích uy hiếp người khác phải làm theo ý mình! Ghê tởm...Đừng nói đến chuyện còn đối xử với cậu như vậy! Lạc Thiệu Dã thật đáng hận!

Bạn nhỏ Chúc Tử Lộ lần thứ hai để cho lửa giận thiêu đốt đại não đã đánh mất lý trí, đạt đến nông nổi phân không rõ hiện thực và cảnh trong mơ.

“Lạc Thiệu Dã! Cậu ở nơi nào? Cậu đi ra cho tôi!” Phẫn nộ đứng dậy, bắt đầu ở trong phòng ngủ tìm kiếm tung tích Lạc Thiệu Dã, radar hai mắt cấp tốc quét dò, toàn bộ gian phòng đều nhìn không thấy bóng dáng cậu ta, có thể là ở trong phòng tắm hay không?

Đừng tưởng rằng cậu trốn trong phòng tắm không ra thì tôi không có biện pháp làm gì cậu! Ngày hôm nay tôi nhất định phải cho cậu kiến thức một chút cái gì mới là đàn ông trong đàn ông!

Nỗ lực lên, Chúc Tử Lộ! Chỉ bằng cậu trong mộng cũng có thể dũng mãnh phi thường như thế, cậu nhất định không có vấn đề! Không cần sợ!

Hừ lạnh một tiếng, đi cà nhắc lên lút đến trước cửa phòng tắm, không báo trước mở cửa ra.

“Lạc Thiệu Dã ~ Gì? Người đâu?”

“Tìm tôi làm gì?” Đột nhiên từ phía sau truyền đến giọng nói rõ ràng của Lạc Thiệu Dã.

“Oa a!” Không biết là bởi vì chột dạ hay là bởi vì quá mức giật mình, Chúc Tử Lộ cả người đều nhảy dựng lên, giẫm phải cái thảm nhỏ trải trước cửa phòng tắm, chân trượt một cái...

“Cẩn thận!” Lạc Thiệu Dã nhanh tay lẹ mắt từ đằng sau kéo Chúc Tử Lộ đang sắp trượt chân, tay dùng sức một cái, Chúc Tử Lộ liền quay lại chính diện, rớt vào trong lòng cậu.

Chỉ mảnh treo chuông, thật mạo hiểm a...

“Lạc Thiệu Dã...Lạc Thiệu Dã...” Chôn khuôn mặt ở trong ***g ngực thực dày đã chôn qua vô số lần kia, Chúc Tử Lộ run run vai, thì thào gọi tên Lạc Thiệu Dã, không chịu ngẩng đầu lên.

“Sao lại khóc? Ngoan ngoan, không có việc gì, tôi ôm cậu a.” Lạc Thiệu Dã nâng cằm Chúc Tử Lộ lên, thấy cậu một bộ sợ hãi không ít, khóe mắt vẫn còn mang hai giọt nước ẩm ướt.

“A X mẹ cậu chứ a! Ai khóc? Cậu là quý a cậu? Vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện phía sau người ta! Sáng sớm tỉnh mơ cậu đi đâu làm cái gì?” Cổ sức đâm Lạc Thiệu Dã một quyền, Chúc Tử Lộ sờ sờ khóe mắt ẩm ướt của mình, rất nhanh lau đi mấy giọt nước bởi vì kinh hách quá độ mà phân bố thất thường rớt ra, cậu mới không phải khóc đâu!

“Tôi đi mua bữa sáng cho cậu ăn...” Lạc Thiệu Dã vô tội cười khổ, cậu nào có vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Lộ Lộ, cậu chính là lên tiếng mới dọa sợ cậu ta thôi, nhưng cậu ta cũng đáp lại tiếng gọi của cậu mà.

Chẳng qua Lạc Thiệu Dã cũng không dự định tính toán loại chuyện nhỏ này với Chúc Tử Lộ, so với đau khổ đợi cậu ta hiểu rõ khả năng về chuyện giữa bọn họ, là đàn ông cũng là đại trượng phu, hiện tại ăn một chút mệt nhỏ cũng không tính là cái gì.

“Hừ! Cậu đã có lòng như thế thì tôi cũng không chấp nhận với cậu. Nhớ kỹ a ~ không có lần sau.” Làm ra vẻ hừ một tiếng, Chúc Tử Lộ lại tàn bạo trừng Lạc Thiệu Dã, mang tính cảnh cáo vỗ vỗ ngực cậu ta, rồi mới ngẩng cằm lên cao cao, điệu võ dương oai tiêu sái đến bàn học, kéo ghế, ngồi xuống.

Bởi vì sợ hãi ngoài ý muốn, bạn nhỏ Chúc Tử Lộ hài lòng bắt đầu ăn bánh bao hấp và trà sữa trân châu cacao, hoàn toàn quên mục đích vốn có của mình...

“Uống ngon ~” Hút một ngụm trà sữa có vị đắng của cacao hòa với hương rượu ngọt ngào, còn có những viên trân châu dễ thương, Chúc Tử Lộ thỏa mãn thở ra một hơi, Lạc Thiệu Dã thực sự là càng lúc càng biết khẩu vị và sở thích của cậu ~ (—v //—)o

“Lộ Lộ, tôi buổi chiều hôm nay phải đi thi đấu, chờ một chút sẽ ra ngoài, cậu...”

Nói rồi! Lạc Thiệu Dã cuối cùng cũng nói với cậu! Rồi sao nữa? Rồi sao nữa?

Chúc Tử Lộ cắn ống hút, trong miệng vẫn còn trân châu với trà sữa, phình mặt, đôi mắt đen bóng trừng Lạc Thiệu Dã đang muốn nói lại thôi, trái tim bị treo lên cao cao, phảng phất có chờ mong nào đó.

“Cậu...Cậu nhanh ăn xong bữa sáng, tôi đưa rác ra luôn, tranh thủ đi đồ.” Lạc Thiệu Dã ánh mắt lóe lên một chút, chuyển đề tài, chuyển đến một vấn đề rất không liên quan.

Cái gì với cái gì a? Lạc Thiệu Dã đây là ý gì? Vì sao không mở miệng bảo tôi đi xem cậu ta thi đấu? Không phải là nên dùng bộ dạng cao ngạo muốn chết ra lệnh cho cậu đến làm thiếp thân thị đồng của cậu ta sao...

Yên lặng ăn xong bữa sáng, tuy rằng ăn ngon, ăn rất thỏa mãn, thế nhưng trong lòng cứ luôn có một khúc mắc không giải được, phiền muộn nói không nên lời.

Sách đọc không vào, mấy vi tính chơi một chút liền chán, khóe mắt trộm ngắm cái tên đang dọn túi xách, không biết bao lâu, mắt cũng sắp lé luôn, nhãn cầu cơ hồ muốn rút gân.

Thế nhưng cái tên này vẫn không mở miệng nói với cậu...

“Lộ Lộ, tôi phải đi đây.” Cái tên kia đứng trước cửa cười vẫy tay với cậu, trong lòng không biết vì sao thấy cực kỳ mất mát.

“Vây...Vây cậu cố lên đó.” Buông tạp chí thời trang vốn cũng không nhìn, đứng dậy đi đến cửa, mắt lưu luyến nhìn gương mặt anh tuấn của người nào đó, sao tự nhiên lại nghĩ bản thân rất giống vợ tiền chồng ra cửa như vậy?

-
-
-

Còn chưa kịp gọi lại, tiếng chuông điện thoại di động lại lần thứ hai vang lên.

“Ừ ~ gì vậy?”

“Cậu chuẩn bị xong chưa? Tôi hiện tại đến đón cậu, lái xe chở cậu xuống núi.”

“Hiện tại sao? Sớm như thế?”

“Không còn sớm, hiện tại đã ba giờ, bắt đầu chiều là bảy giờ, chúng ta có thể đi ăn chút gì trước.”

“Cái gì? Đã ba giờ?” Lôi ra đồng hồ báo thức bị đè dưới gối đầu, kim đồng hồ quả nhiên là điểm ba giờ đúng.

Như thế thì...trận bóng đã bắt đầu rồi, Lạc Thiệu Dã trận đầu không biết là đánh với trường nào đây...

“Ừ, tôi hiện tại đến phòng ngủ đón cậu, bye bye.”

“Ừm?” Lúc lấy lại được tinh thần, đầu kia điện thoại di động chỉ còn tiếng đô đô dứt quãng. Chúc Tử Lộ vội vàng thay quần áo, chuẩn bị ra cửa.

.....

Vừa đi ra cửa ký túc xá liền thấy một chiếc xe thể thao nhập ngoại cao cấp.

“Oa ~ Porsche nha! Lý Thiện Tường...chắc chắc...cậu thật đúng là người có tiền.” Đời này chưa từng nhìn gần một xe thể thao cao cấp như vậy nha, có thể lái được xe đã cực kỳ giỏi, lại còn là Porsche, thủ lĩnh quân địch thực sự là không đơn giản

~Chúc Tử Lộ nhìn xe, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình trẻ con thấy kẹo, dù sao đối với con trai mà nói có một cái xe tốt là mộng đẹp luôn mang theo.

“Đây là xe của ba tôi, bởi vì ở trên núi giao thông không thuận tiện, ba mới giao xe cho tôi đi.” Không nghĩ nhiều chỉ cười cười giải thích, sau khi giúp Chúc Tử Lộ mở cửa xe ngồi vào trước, Lý Thiện Tường mới lên xe, khởi động động cơ.

“Là vậy a...Ừ, đúng rồi, cậu đã năm ba ~ bởi vì cậu là quân địch, tôi cũng quên luôn cậu là học trưởng.” Gật đầu, ngồi trên ghế rộng rãi lại thoải mái, Chúc Tử Lộ vừa hưởng thụ trong lòng lại nghĩ không biết mình đến lúc nào mới có thể có một cái xe tốt như thế.

Nếu như Chúc Tử Lộ biết đây không chỉ là Porsche mà còn là Porsche 911 3.6T Turbo Tiptronic S, cậu hẳn sẽ biết mình căn bản là đang vọng tưởng, trừ phi có vận may độ chuẩn rất nhỏ như trúng số hoặc kế thừa di sản thân thích giàu có qua đời, nếu không thì chính là nguyện vọng không có khả năng thực hiện.

“Quân địch? Sao giờ mà tôi vẫn còn là của kẻ địch của cậu? Tôi còn cho chúng ta đã là bạn rồi.” Lộ ra biểu tình có một chút thương tâm phảng phất như đang nói giỡn, chẳng qua Lý Thiện Tường thực sự nghĩ một góc nào đó trong tim như vừa bị gai hoa hồng đâm đến, đau đớn và mất mát không kịp đề phòng.

“Ha ha, cũng phải...” Xấu hổ sờ sờ đầu, Chúc Tử Lộ nhìn học trưởng đầy quý khí đang lái xe cười cười. Ừm...Cậu hình như ăn nói hơi ngay thẳng một chút, lơ đãng liền tổn thương tâm hồn của một người con trai yếu đuối, thực sự là xin lỗi a...

Xuống núi giao thông một đường thuận, rất nhanh xe liền chạy đến khu vực thành thị, Lý Thiện Tường hỏi Chúc Tử Lộ muốn ăn chiều kiểu Âu Tây hay là kiểu HongKong, Chúc Tử Lộ không ý kiến, Lý Thiện Tường liền dẫn cậu đi ăn bữa kiểu HongKong.

Nhìn một bàn điểm tâm lung linh tinh xảo được bưng lên, Chúc Tử Lộ lúc này mới phát hiện mình rất đói, ngoại trừ bánh bao và trà sữa trên châu cacao lúc sáng Lạc Thiệu Dã mua cho, buổi trưa cậu căn bản không ăn cái gì.

Cư nhiên sẽ bởi vì tự hỏi mà quên ăn, tôi cách cảnh giới của Aristotle cũng không xa nữa rồi...Chẳng qua tôi vừa rồi rốt cuộc là đang tự hỏi cái gì nha?

(— — “)>

Kinh qua năm phút đồng hồ suy nghĩ, Chúc Tử Lộ vẫn không nghĩ ra cậu lúc trước rốt cuộc là vì cái gì mà phiền não, đơn giản trước giải quyết sạch điểm tâm HongKong rực rỡ muôn màu trên bàn đi thôi.

Bánh bao thịt nướng, cánh gà, bánh bột cuốn tôm, xiu mại gạch cua, cao khoai sọ, tô tô he hạnh nhân, thịt bò viên, tôm bóc vỏ lăn bột...Điểm tâm bốc khói, trên bàn chen chúc đến nỗi phục vụ không biết nên đặt ***g hấp mới ở nơi nào, Chúc Tử Lộ nghĩ mình có nghĩa vụ phải hỗ trợ dọn dẹp sạch sẽ mặt bàn này!
p(— x —)q

Chờ bụng đã chứa không được nữa, đồ ăn cũng đã sắp chèn đến yết hầu, Chúc Tử Lộ mới thỏa mãn nhấp một ngụm trà Phổ Nhị hoa cúc, vuốt bụng dựa vào ghế.

“Ngồi thêm một chút, hiện tại mới sáu giờ mà thôi, chúng ta sáu rưỡi hẵng đi cũng được.” Nhìn Chúc Tử Lộ ăn uống no đủ đã muốn ngủ giống như động vật nhỏ nào đó, Lý Thiện Tường trên mặt không khỏi lộ ra mỉm cười nhu hòa.

“Cái gì! Sáu giờ?” Giống như nhớ đến chuyện gì quan trọng, Chúc Tử Lộ tỉnh khỏi trạng thái du hồn lười nhác, khẩn trương lấy điện thoại di động ra xác nhận thời gian.

Sáu giờ...Ngay cả đấu bán kết cũng kết thúc rồi đi? Không biết Lạc Thiệu Dã có đánh đến trận quán quân hay không...

“Xảy ra chuyện gì? Cậu còn chuyện gì quan trọng sao?” Thấy Chúc Tử Lộ khẩn trương như thế, Lý Thiện Tường không khỏi hiếu kỳ, đồng thời trong lòng cũng sản sinh dự cảm bất an, chẳng lẽ là bởi vì...

“Cũng không phải chuyện gì quan trọng...” Lắc đầu, Chúc Tử Lộ nằm úp sấp lên bàn nghỉ ngơi, trong nửa giờ cũng bất giác đã xem thời gian hơn mười lần.

“Là thi đấu hữu nghị bóng rổ liên trường đi? Cậu có phải là muốn đi xem Lạc Thiệu Dã?” Cuối cùng vẫn lựa chọn chủ động đánh vỡ trầm mặc, Lý Thiện Tường chưa xót ngoắc ngoắc khóe miệng, không nhìn nhầm biến hóa biểu tình rất nhỏ trên mặt Chúc Tử Lộ.

“Tôi...mới không có...cậu ta lại không muốn tôi đi xem, hơn nữa...cũng không biết tên kia có đánh được đến trận chung kết hay không, nói không chừng cậu ta đã quay về trường học rồi...” Chúc Tử Lộ không biết ngữ khí của bản thân càng nói càng mất mát, trong mắt người khác là có ý nghĩa nào đó, phản ứng tình tự cực độ rõ ràng.

“Đi xem cậu ta đi, tôi chờ cậu.”

“Cậu biết sân bóng ở nơi nào?” Lời vừa ra khỏi miệng, Chúc Tử Lộ đã muốn cắn đứt đầu lưỡi mình luôn cho rồi, ngay cả phủ nhận cũng không có, cứ như bản thân căn bản là khẩn cấp muốn đi vậy.

Chờ đến lúc xe đứng ở ngoài cửa sân vận động, Chúc Tử Lộ xem thời gian: bảy giờ rưỡi, phim đã mở màn, nhìn nhìn lại Lý Thiện Tường, từ sườn mặt không thấy được biểu tình gì, cậu cúi đầu, chỉ cảm thấy trong lòng bồn chồn nói không nên lời.

“Xin lỗi, cậu riêng mời tôi xem phim, tôi lại...” Nói được phân nửa, Chúc Tử Lộ kinh ngạc nhìn Lý Thiện Tường cúi người đến gần mình, khuôn mặt cậu ta cách cậu thật gần, gần gũi đến có thể cảm giác được nhiệt độ của hơi thở, đây là...xảy ra chuyện gì?

Bên trong xe tràn ngập bầu không khí ám muội, nhưng Lý Thiện Tường chỉ là thay cậu tháo dây an toàn mà thôi, trên mặt vẽ lên một mỉm cười hoàn mỹ lại có một chút cứng nhắc.

“Không nhanh đi vào? Xem xem Lạc Thiệu Dã có phải còn đang bên trong hay không, cho cậu mười phút, mười phút sau cậu không ra, xe tôi liền đi.”

“Wo...” Hệt như có nhiệm vụ hay thi đấu gì làm người ta khẩn trương, Chúc Tử Lộ rất nhanh đẩy cửa xe, chạy vào cửa sân vận động.

Nhìn bóng lưng Chúc Tử Lộ đi xa, dáng tươi cười trên mặt Lý Thiện Tường từ từ tán đi, để nét cô đơn thay thế.

Đồng hồ đeo trên cổ tay, kim đồng hồ di động, cậu thực sự sẽ chờ cậu ấy mười phút, thế nhưng trong lòng đã có một dự cảm cực kỳ chắc chắn: Chúc Tử Lộ sẽ không quay về...

.....

Chúc Tử Lộ mới vừa chạy vào sân vận động liền thấy người trong đội bóng của trường khác топ năm топ ba đi ra, cậu vội vã kéo một người hỏi: “Cậu gì này, xin hỏi đại học Dương Quang còn trong đó không?”

“A, bọn họ còn đang đánh, trận quán quân đã bắt đầu rồi, cậu đi theo cầu thang này lên, chính là ở thính phòng.”

Cuống quýt nói cảm ơn, Chúc Tử Lộ lập tức chạy lên lầu, giật cửa sắt ra.

Không biết có phải bởi vì là trận quán quân hay không, người trong thính phòng vẫn còn rất nhiều, Chúc Tử Lộ không dự định ngồi xem, chạy đến bên lan can, mắt quét khắp xung quanh sưu tầm thân ảnh Lạc Thiệu Dã.

Lạc Thiệu Dã!

Rất nhanh Chúc Tử Lộ liền thấy Lạc Thiệu Dã trong đám người đang chuẩn bị ném bóng, quân địch có ba cầu thủ canh giữ ở phía trước cậu ta, chuẩn bị vây lấy.

Lúc Lạc Thiệu Dã nhảy lên, ba cầu thủ phòng thủ đội địch cũng nhảy lên theo, trong đó một tên khổ người cao ngang giữa cái rổ bóng hung hăng đập tay xuống.

Thế nhưng Lạc Thiệu Dã ném là giả, chuyển bóng là thật, rất nhanh ném cầu theo phía sau bên trái chuyển cho Đại Hùng học trưởng, Đại Hùng học trưởng đứng ở phần đường ném ba điểm trống trơn, cấp tốc ra tay.

Cùng lúc bóng xuyên qua cái rổ, ba cầu thủ phòng ngự và Lạc Thiệu Dã cũng rơi xuống đất, chỉ là Lạc Thiệu Dã thì nặng nề mà té lăn, bởi vì mới vừa rồi đám chắn người kia đã làm cậu mất trọng tâm.

“Lạc Thiệu Dã ~”

.

Note: Xe của bạn Tường giá khoảng 60.000USD thì phải ^^

.

.

.

— oOo —

38. Chương 38

Lúc đó, thực sự nghĩ trái tim đã sắp nhảy ra ngoài, rớt xuống đất, nặng nề mà nát thành từng mảnh nhỏ.

Lúc đó, suy nghĩ trống rỗng, muốn lập tức vọt đến bên người kia, lòng bàn chân lại giống như mọc rễ vững vàng đóng đinh trên mặt đất, hai chân không nghe sai sử như nhũn ra.

Lúc đó, rõ ràng cách đến thật xa thật xa, ngay cả khuôn mặt đối phương thoát nhìn cũng chỉ như một điểm nhỏ, thế nhưng lại phảng phất như có thể cảm giác được ánh mắt cậu nhìn tôi, tôi chính là tiêu điểm.

Nửa cuối trận chỉ còn hơn mười phút, đám tấn công của đối thủ dồn lên, thế cục hòa nhau, giành giật từng điểm một.

Trận đấu đã vào đến thời khắc đếm ngược khẩn trương, thế nhưng chuyện đó đối với Chúc Tử Lộ mà nói đều không quan trọng, cậu chỉ cứ mãi nhìn kỹ Lạc Thiệu Dã đang ngồi ở băng ghế khu nghỉ ngơi.

Mười phút cuối cùng, trường thay đổi người, đưa Lạc Thiệu Dã bị thương lần thứ hai quay về trận.

“Lạc Thiệu Dã...cố lên!” Chúc Tử Lộ mắt chưa từng rời thân ảnh Lạc Thiệu Dã, cắn ngón tay, trong lòng yên lặng cầu khẩn.

Không dám nhìn, nhắm mắt không dám nhìn, tuy rằng nghĩ rất không nhẫn tâm, thế nhưng cậu hiểu được cái loại thống khổ bị loại ra ngay trước đêm thắng lợi, biết con trai cho dù chết trận cũng phải theo đuổi vinh quang.

Bởi vì chúng ta là con trai, cho nên chúng ta có sự kiêu ngạo ngu xuẩn của con trai.

Mở mắt, bên tai chỉ nghe thấy tiếng còi kết thúc trận đấu, đến nỗi thắng hay thua kỳ thực trong lòng cậu cũng không quan tâm.

Chúc Tử Lộ đi qua đoàn người đang hoan hô, lướt xuống thang lầu, nhắm hướng sân đấu bên dưới chạy xuống.

Trận đấu kết thúc, kết thúc...cậu có thể đi xem Lạc Thiệu Dã!

Dưới hội trường cũng là một đoàn hỗn loạn, hai đội bắt tay, chụp ảnh, trao giải, thu dọn sân...

Chúc Tử Lộ muốn tiến lên, lại bị nhân viên quản chế kéo lại.

“Đồng học, không thể tùy tiện vào đó!”

“Tôi mới không phải tùy tiện, cậu không phát hiện tôi chạy cực kỳ khổ cực sao? Tôi cực kỳ nỗ lực mới đến được đây đó!” Người này có biết cậu đã phải ‘trèo đèo lội suối’, chạy lên chạy xuống, ngược xuôi xuyên qua đoàn người, còn thiếu điều bị giẫm bẹp mới chạy được đến đây rồi cuộc có bao nhiêu khổ cực hay không a?

“Wo wo! Bambi học đệ, cậu quả nhiên đã đến!” Đại Hùng học trưởng mắt sắc thấy được Chúc Tử Lộ đang ở cửa lý luận với nhân viên quản chế, lập tức cười meo meo tiêu sái trở lại, tay gấu vồ vồ sau tấm lưng không phải cực kỳ kiên cố của cái người vừa học vừa làm kia: “Xin lỗi a ~ vị này chính là người nhà của cầu thủ chúng tôi, dàn xếp một chút đi!”

Nói xong ôm vai Chúc Tử Lộ, nghênh ngang lại tiêu sái rời đi.

Người nhà cầu thủ? Đó là cái gì? Chúc Tử Lộ mở to hai mắt nhìn, nghi hoặc để mặc Đại Hùng học trưởng kẹp vào sân.

“Anh Lạc còn nói cậu ngày hôm nay sẽ không đến, yêu nói giỡn ~” Đại Hùng học trưởng tâm tình có vẻ phi thường tốt, xem ra thi đấu hẳn là thắng.

“Cái này...Lạc Thiệu Dã không có việc gì đi?” Chẳng qua Chúc Tử Lộ tương đối quan tâm chính là thương thể của Lạc Thiệu Dã.

“Không có việc gì ~ thấy cậu liên chuyện gì cũng không có ~ Anh Lạc! Bambi nhà cậu đến tìm cậu này! Ho ho ho ~” Đại Hùng học trưởng cười ám muội, lại còn chớp chớp mắt cực kỳ ngu xuẩn với Chúc Tử Lộ, ném cậu vào trong lòng Lạc Thiệu Dã, sau khi phát ra tiếng cười giống như ông già Noel mới hào sảng sải bước đi.

Chúc Tử Lộ thân thể một trận lay động, bị Lạc Thiệu Dã cuốn vào trong lòng nhẹ nhàng mà ôm, khẩn trương cúi đầu, đột nhiên tim không được dừng khí cùng với tự tin mới vừa rồi mặc kệ tất cả xông đến.

“Sao lại đến?”

“Cậu không sao chứ?”

Cùng lúc thốt ra câu hỏi, hai người nhìn đối phương bật cười, lại ngậm miệng không nói nữa.

“Chúng tôi là quán quân nha ~ Lộ Lộ. Cùng đi ăn mừng đi!” Lạc Thiệu Dã nhìn Chúc Tử Lộ xấu hổ, tươi cười trên mặt liền cứ như không cần tiền dùng mãnh xông ra, xoa xoa tóc cậu, nắm tay cậu, đuổi kịp đội hữu phía trước.

“Ăn cái gì mà mừng ~ lại không liên quan đến tôi.” Trong lòng dâng lên sóng sóng điện lưu ngọt ngào, thế nhưng một thiếu niên cực kỳ sĩ diện nào đó đánh chết cũng không nguyện ý thừa nhận, còn đang nỗ lực phiết sạch quan hệ.

“Cậu đã đến, tôi thật là cao hứng.” Lạc Thiệu Dã nâng khóe môi, quay đầu nhìn Chúc Tử Lộ.

Tay trái Lạc Thiệu Dã đang nắm được cầm thật chặt, từ lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cuộn cuộn không dứt, như là muốn hòa tan tình yêu vào người, Chúc Tử Lộ chỉ nhìn một giây, cũng không dám nhìn mắt Lạc Thiệu Dã nữa.

.....

Tiệc ăn mừng vui vẻ, vì sao...địa điểm lại là KTV? Tiết mục chủ yếu còn là trò chơi quốc vương?

Rất bất hạnh, Chúc Tử Lộ rút trúng bị quốc vương Đại Hùng học trưởng ra lệnh.

Đại Hùng nói: “Anh Lạc, đừng nói tôi không chiếu cố cậu, Bambi học đệ, mặc áo tắm hai mảnh vào, cùng anh Lạc chụp ảnh chung một cái đi! Ha ha ha...”

Nói xong cực kỳ hài lòng cùng đám đội hữu cầu kết với nhau làm việc xấu cười ha hả.

“Vì sao các cậu đi đánh bóng rổ lại còn mang áo tắm hai mảnh đến!” Phát điên nắm tay rống to, Chúc Tử Lộ chết cũng không muốn mặc cái thứ này vào.

Thực sự là một đám biến thái!

Lúc Chúc Tử Lộ chống cự, cả đám người đã bắt đầu vỗ tay: “Mặc đi! Mặc đi! Mặc đi!” ồn ào lên.

Cái gì chứ...Tôi mới không cần mặc loại thứ này vào đâu! Cái gì mà áo ngực hình vỏ sò, quần dưới còn là quần chữ T, có phải hơi quá đáng hay không a các cậu!

Rất muốn chạy trốn, thế nhưng Đại Hùng học trưởng nháy mắt một cái, ba tên cao to được xưng là ba anh em Long Hồ Báo của đội bóng rổ liền hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt hung dữ chặn cửa lại.

“Tôi không mặc, tôi không mặc! Tôi mới không cần mặc...” Không còn cách nào khác, Chúc Tử Lộ quay đầu nhìn về phía Lạc Thiệu Dã từ đầu đến đuôi trên mặt thủy chung tràn đầy tươi cười.

Mắt đen tròn xoe rơm rớm nước, sóng cầu xin duy trì liên tục phóng ra...

Tiếp thu được ánh mắt của Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã chớp chớp mắt, hít sâu ~ đúng là chói thật...

“Lạc Thiệu Dã...” Tín hiệu cầu cứu cường lực duy trì liên tục phóng ra, ánh mắt không đủ thì tăng thêm lực lượng ngôn ngữ, nâng cao hiệu quả âm thanh ánh sáng.

“Lạc Thiệu Dã...” Bắt đầu bĩu môi, Chúc Tử Lộ vẻ mặt ai oán nhìn cậu.

Bị sóng cầu cứu thương cảm hề hề của Chúc Tử Lộ đánh bại, Lạc Thiệu Dã vốn muốn nhìn trò hay liền nhẹ dạ, chủ động nhận áo tắm hai mảnh hở hang màu trắng Đại Hùng học trưởng đang cầm lắc lư trên tay.

“Tôi mặc cũng được đi? Tôi mặc vào, lại ôm cậu ấy cho các cậu chụp.”

“Anh hùng cứu mỹ nhân ~ đương nhiên là có thể a! Chẳng qua...” Đại Hùng học trưởng sắm vai người xấu rất có hiệu quả, cười gian sờ sờ cầm.

Ba anh em Long Hồ Báo lập tức lý giải làm ra tư thế người thổi sáo rắn Ấn Độ cùng với Xà quyền, hô to: “Hôn lưỡi! Hôn lưỡi!”

Khỏi phải nói, người bên cạnh thì ồn ào theo, điện thoại di động chuẩn bị chụp ảnh...

Lạc Thiệu Dã không cởi quần áo, rất nhanh mà khoác áo tắm hai mảnh ra ngoài, sau đó nhắc bổng Chúc Tử Lộ lên không ôm lấy, hai bên trái phải lập tức truyền đến tiếng thét chói tai nhiệt tình của dân chúng.

“Tôi hôn đây a?” Trước khi hôn, Lạc Thiệu Dã còn trước báo trước một tiếng.

Hai tay móc lên cổ Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ e lệ nhắm mắt lại, cực kỳ hợp tác bắt đầu chu môi lên.

Biểu tình rõ ràng viết: nhanh nhanh nhanh!

Trong chớp mắt lúc hôn lưỡi, đại não Chúc Tử Lộ chuyển sang trạng thái máy móc, chỉ biết cánh tay mình đang treo trên cổ Lạc Thiệu Dã, thân thể một mực phát run, môi bị hôn liếm, đầu lưỡi Lạc Thiệu Dã liếm đầu lưỡi của mình, không phải lần đầu tiên được hôn, tim lại vẫn đập cấp tốc mãnh liệt không khác gì lần đó.

Theo những nhân sĩ tin cậy lúc đó có mặt cho biết, trận lưới hôn này đủ bảy phút ba mươi giây, siêu việt cả 'nụ hôn thế kỷ' của Maradona và Caniggia.

Lúc đó hiện trường tuy rằng không có truyền thông, nhưng ánh sáng flash chớp không ngừng, trong không khí chỉ còn lại có tiếng click click của điện thoại di động chụp ảnh cùng với tiếng hai người lưới hôn phát ra.

(—p/////////3////////—q)

Sau khi kết thúc, Lạc Thiệu Dã nhìn Chúc Tử Lộ run run hàng mi không chịu mở mắt, nhịn không được bật cười lấy ngón tay khẽ nhéo mặt Chúc Tử Lộ, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt: “Cậu sao da mặt lại mỏng như thế?”

“Cậu cho là mỗi người đều giống cậu chắc! Áo tắm hai mảnh nhanh cởi ra! Buồn cười quá.” Chúc Tử Lộ nói xong, liền chủ động vươn tay giúp Lạc Thiệu Dã cởi áo ngực, vừa cởi vừa xấu hổ lẩm bẩm: “A quá đi!”

Nguy cơ trò chơi quốc vương tạo thành tuy rằng đã giải quyết, nhưng Chúc Tử Lộ thật sự là sợ còn chờ nữa sẽ không chỉ là áo tắm hai mảnh cộng thêm hôn lưới, thế là lôi kéo Lạc Thiệu Dã ồn ào nói cậu muốn về.

Hai người từ trong phòng hát bỏ trốn, đi lên cầu vượt, chuẩn bị đón xe bus về nhà.

Nhìn sao đầy trời, lại nhìn băng thể thao trên đài cùng với băng dán vết thương trên cánh tay Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ ngẩng ngẩng khuôn mặt cậu ta một chút, rồi lại cắn cắn môi một chút, cuối cùng mới lúng túng nói: “Thanks.”

“Nhóc con quái gở, mắng tam tự kinh thì lưu loát như thế, lời cảm ơn lại còn phải dùng tiếng Anh.” Nghe Chúc Tử Lộ lúng búng không rõ nói lời cảm ơn, Lạc Thiệu Dã nhịn không được ôm vai Chúc Tử Lộ, cười vầy vò tóc cậu.

“Ai cần cậu lo.” Chúc Tử Lộ giẫy dụa bảo vệ kiểu tóc đẹp trai mà cậu đã phải chải rất lâu, trên mặt đỏ đến mức nóng lên, thẹn quá thành giận.

“Tôi đây sau này sẽ mặc kệ cậu vậy.” Lạc Thiệu Dã nói rồi thực sự buông ra, về mặt xa cách lướt qua cậu, đi nhanh về phía trước.

“Không được, không được mặc kệ tôi...” Chúc Tử Lộ lập tức chạy chậm theo, kéo tay Lạc Thiệu Dã, thẹn thùng năn nỉ, mắt nhìn đất, lại nhịn không được len lén ngắm biểu tình của Lạc Thiệu Dã.

Tay mặc cho Chúc Tử Lộ lôi kéo, Lạc Thiệu Dã quay đầu lại như có chút dăm chiêu chăm chú nhìn Chúc Tử Lộ, một lát mới mở miệng: “Tôi thích cậu.”

Khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt nghiêm túc, biểu tình nghiêm túc, lời nói nghiêm túc.

Chúc Tử Lộ buông tay Lạc Thiệu Dã, trầm mặc nhìn cậu ta, không biết phải làm sao.

“Tôi thích cậu.” Từng chữ từng chữ, Lạc Thiệu Dã lặp lại.

“Tôi nói tôi thích cậu ~” Lạc Thiệu Dã gào to hơn, nói với toàn bộ bầu trời đêm, toàn bộ Đài Bắc, nói với Chúc Tử Lộ.

“Nghe được rồi! Nghe rồi!” Chúc Tử Lộ cực kỳ hoảng nhào đến, che miệng Lạc Thiệu Dã, vừa xấu hổ, vừa tâm hoảng ý loạn.

Lạc Thiệu Dã đè Chúc Tử Lộ lên lan can cầu vượt, chờ cậu ta buông tay ra, cậu cúi đầu, lặp lại bên tai Chúc Tử Lộ: “Tôi thích cậu.”

Lần này, Lạc Thiệu Dã nhỏ giọng đến mức thanh âm cơ hồ bị tạp âm của Đài Bắc bao phủ, nhưng mỗi một chữ lại vẫn rất tinh tường truyền vào trong tai Chúc Tử Lộ.

Mắt chớp một cái, Chúc Tử Lộ nước mắt liền rơi xuống, chỉ là một giọt nước mắt, xoang mũi lại chưa xốt nghẹn ngào.

“Tôi cũng thích cậu.”

Trán nhẹ nhàng tựa vào ngực Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ run run vươn hai tay ôm lấy người con trai này.

Cậu cuối cùng cũng đồng ý thừa nhận với chính mình, cậu thực sự thích Lạc Thiệu Dã...

.

.

.

— oOo —

39. Chương 39

Một đôi tay trên mỗi tấm lưng càng lúc càng siết chặt, thế nhưng ai cũng không mở miệng hô dừng.

Gắt gao ôm siết đối phương, giống như muốn dung nhập vào lòng lẫn nhau, trình độ siết tuyệt đối so với quần áo bó sát còn có công lực thu nhỏ lại hơn.

Cơ hồ đã sắp làm thắt lưng chặt đứt, hai người mới thoáng thả lỏng, sửa thành nhẹ nhàng mà ôm quanh người nhau.

“Lặp lại lần nữa.” Lạc Thiệu Dã cúi đầu nói, mặt chôn ở cổ Chúc Tử Lộ, khí tức lúc nói phun ra, tê tê đại đại ngứa ngáy nóng bỏng, làm cho Chúc Tử Lộ hơi rụt lui, khoe môi không tự giác nâng cao.

“Mới không cần, cậu là tai điếc chắc?” Không chút nào lo lắng cự tuyệt, cái loại lời này nói ra một lần cũng đã cực kỳ giỏi, cậu cũng không phải Lạc Thiệu Dã, nói là quen nhún nút repeat.

“Tôi muốn nghe cậu lặp lại lần nữa.” Kiên trì đến mức cố chấp, bởi vì một câu này không dễ có được, đợi đã thật nhiều thật nhiều ngày, mà thanh âm lại biến mất chỉ trong nháy mắt.

“Cậu tai điếc! Cậu tai điếc! Cậu – tai – điếc ~” Hai tay đặt ở bên miệng làm loa, Chúc Tử Lộ mặt dày hô to bên tai Lạc Thiệu Dã, rồi mới cười hì hì, dùng cằm nhìn cậu ta: “Thoả mãn đi?”

“Nhóc con này...Thiếu đánh a? Tôi mặc kệ, tuần này là tôi thắng, tôi muốn cậu nói một trăm lần.” Giơ nắm tay lên đe dọa, đối phó với loại côn đồ tình yêu này càng phải đùa giỡn lưu manh.

“Ai yo ~ đã chủ nhật rồi nha ~ thời gian có tác dụng hình như đã qua rồi đi?” Phất phất tay, khuôn mặt được phản xạ lờ lờ ánh sáng, Chúc Tử Lộ cười đến cực kỳ thiếu ăn đập.

“Vậy lại đầu a ~ tuần này chơi cái gì?” Lạc Thiệu Dã từng thắng lợi vô số lần kiên quyết không từ bỏ, nhếch khoe môi, không hề sợ hãi.

“So xem...ai lên được xe bus về trường trước!” Chúc Tử Lộ nói xong còn đẩy Lạc Thiệu Dã một cái, sau đó lao như gió xuống cầu vượt.

“Nhãi con gian trá.” Lạc Thiệu Dã lập tức chạy đuổi theo, Chúc Tử Lộ vừa quay đầu lại thấy cậu sắp đuổi tới, liền cố ý chặn ở phía trước, không cho cậu vượt qua.

Nhưng anh Lạc Thiệu Dã quán quân bóng rổ của chúng ta trên sân bóng qua năm cửa chém sáu tướng cũng là chuyện nhỏ, một Chúc Tử Lộ cậu còn không để vào mắt, không ba hai bước đã vượt qua Chúc Tử Lộ, chạy trước cậu.

“Ghe tởm!” Chúc Tử Lộ vô luận như thế nào cũng chưa từng thắng, cho nên vô luận như thế nào cũng nhất định phải thắng, lập tức vươn tay nắm lấy tay Lạc Thiệu Dã, vừa chạy vừa kéo cậu ta về phía sau.

“Đồ nhóc con ưa chơi chiêu.” Lạc Thiệu Dã cười chụp lại tay Chúc Tử Lộ, ném người kia về phía sau, hai người vừa chạy trên đường vừa trình diễn trò chơi tách cà phê xoay tròn.

“A! Xe bus!” Giữa cơn đầu vầng mắt hoa Chúc Tử Lộ liếc thấy xe bus khoan thai lướt qua bọn họ nhắm hướng trạm xe, hét to một tiếng, chạy đuổi theo.

Hai người tay không kịp thả, giảm từng bước chân loạng choạng truy đuổi xe bus, thật vất vả xe dừng lại chờ, lại bắt đầu tranh nhau chạy lên.

“Tôi lên trước!” Dùng thân thể chen Lạc Thiệu Dã đi, chỉ kém một bước nữa Chúc Tử Lộ sẽ thành công.

“Tôi trước!” Lạc Thiệu Dã siết tay Chúc Tử Lộ cổ sức lôi kéo, kéo được Chúc Tử Lộ sắp lên xe trở về.

“Bọn ỏ (bọn nhỏ)~ là muốn lên xe hay không đây? Xe đằng sau cũng đang bíp bíp ôi (tôi) kia kìa!” Tài xế xe bus nhai trầu, không kiên nhẫn quay đầu nhìn bọn họ, lại còn phối hợp với ban nhạc ở đằng sau, khó chịu bíp bíp lại.

“Muốn!” Lạc Thiệu Dã hai tay ôm lấy Chúc Tử Lộ xoay một cái, lưng hướng cửa xe, dùng phương thức bước lùi ôm Chúc Tử Lộ cùng lên xe bus rồi mới buông cậu ta xuống.

Hai người vừa lên xe bus, tài xế liền lập tức đóng cửa lái xe đi, hai người ôm nhau lắc lư một chút, Lạc Thiệu Dã lộ ra dáng tươi cười xán lạn.

“Tôi thắng, Lộ Lộ.”

“Đi tìm chết đi!” A! Cư nhiên lại thua rồi! Chúc Tử Lộ hất Lạc Thiệu Dã ra, tức giận đi về phía cuối xe, tiến vào ghế hai người thứ hai từ dưới lên, Lạc Thiệu Dã lập tức ngồi xuống theo.

“Tức giận?” Lạc Thiệu Dã cười ôm lấy Chúc Tử Lộ, nhìn cậu bĩu môi giận dữ, liền lại muốn đùa.

“A ya!” Mặc kệ cậu! Chúc Tử Lộ cố sức bỏ qua Lạc Thiệu Dã, đưa lưng về cậu ta nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tuy rằng bên ngoài một mảnh tối như mực.

“Nguyện đồ chịu thua ~ nhanh một chút lặp lại lần nữa.” Từ phía sau ôm lấy Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã như kẹo da trâu đặt cằm trên vai Chúc Tử Lộ, bắt đầu quần lấy.

“Đi tìm chết đi!”

“Không phải câu này.”

“Cậu là tai diếc!”

“Không phải câu này, cậu lại bày trò để tôi hôn cậu chứ gì ~” Đây rồi cuộc là uy hiếp sao? Đại khái đi.

Chẳng qua, Chúc Tử Lộ nghe vậy chỉ quay đầu, mở to đôi mắt tròn trĩnh nhìn Lạc Thiệu Dã, con ngươi đen sẫm viết rất rõ: có giỏi thì làm đi a!

“Nguyên lai Lộ Lộ nhà ta thích tôi hôn như thế ~” Cười *** đáng, Lạc Thiệu Dã kéo mặt nạ xuống, thú tính bạo phát.

“Oa a!” Làm thật sao? Vừa muốn đưa tay chống cự lập tức đã bị Lạc Thiệu Dã công phá phòng thủ, hai tay bị ấn ra phía sau, nói không rõ là ôm hay đè, Chúc Tử Lộ chỉ biết là bản thân đang được hôn rất triệt để.

Ngồi phía bên trong thật là hành động không khôn ngoan, lưng dựa cửa sổ, theo kỹ thuật lái xe cực kỳ lắc lư của tài xế không ngừng mà đập lên cửa thủy tinh, Chúc Tử Lộ phát ra tiếng rên rỉ thật nhỏ, lập tức bị Lạc Thiệu Dã hôn nha hôn nha hoàn toàn tiêu âm, không nhìn đến sự phản nộ kháng nghị của cậu.

Môi lưỡi giao quần quá mức ngọt ngào thân thiết làm cho Chúc Tử Lộ có chút chống đỡ không được, mỗi lần muốn lùi, Lạc Thiệu Dã sẽ càng mãnh liệt tiến công, hôn đến mức Chúc Tử Lộ thiếu dưỡng khí không nói, hai chân cũng bắt đầu như nhũn ra, thân thể thì thoáng cái nóng lên.

Chết đi đồ biến thái Lạc Thiệu Dã! Đồ chọc người ghét Lạc Thiệu Dã! Cái tên ghê tởm! Tôi cư nhiên lại thích hắn! Phẫn quá! Đừng có mút đầu lưỡi tôi nữa! Sắp chịu không nổi rồi...

Giữa lúc thiếu dưỡng khí đến cực hạn, xe bus đang lắc lư đột nhiên khẩn cấp phanh lại.

Nguy hiểm thật! Cậu được Lạc Thiệu Dã ôm vào trong ngực cho nên mới không đụng vào lưng ghế dựa phía trước, chẳng qua Lạc Thiệu Dã liền thực sự hung hăng cùng với lưng ghế làm một cái cụng đầu, nhất định rất đau!

“A si ~”

“Ai yo ~ Thật ngại quá! Ôi (tôi) thiếu chút nữa là chạy luôn về tổng trạm, đến trạm cuối rồi ~ bọn ỏ (nhỏ) nhanh xuống xe đi thôi, nếu không chuyển xe cuối cùng lên núi sẽ không có nữa ~” Tài xế xe bus không biết là hồ đồ hay là biết gì đó, sau một cái phanh khẩn cấp có thể quăng con người ta ra khỏi cửa sổ, dùng microphone nói với hai hành khách duy nhất trong xe.

Xoa đầu, Lạc Thiệu Dã lúc này mới dặt Chúc Tử Lộ vẫn còn ôm miệng cười trộm xuống xe.

Nhóc con này, cũng không giấu lại cậu là vì ai a? Cư nhiên cười thành như vậy...Lạc Thiệu Dã vừa ai oán nhìn Chúc Tử Lộ vừa tự xoa đầu mình, thật sự đau quá...

“Lạc Thiệu Dã ~ có đau hay không?” Không nghĩ đến Chúc Tử Lộ cư nhiên sẽ dùng ngữ khí dịu dàng đáng yêu nhu thuận động lòng người...nói chung, tất cả từ hình dung tốt đều có thể nhét vào như thế để nói với cậu.

“Bình thường, không đau.” Bởi vì quá mức hài lòng, bởi vì muốn duy trì tôn nghiêm của đàn ông, cho nên dù rất đau cũng không thể mở miệng thừa nhận.

“Thực sự?” Chúc Tử Lộ vẽ ra một dáng tươi cười đáng yêu làm cho Lạc Thiệu Dã hoa mắt choáng đầu, nhìn hình như có vẻ cực kỳ săn sóc cực kỳ quan tâm. Chẳng qua dùng hai chữ ‘hình như’ này để hình dung chỉ biết sẽ có quỷ, cho nên Chúc Tử Lộ trên mặt vẫn còn gấn mím cười siêu vô địch đáng yêu, động tác kế tiếp lại rất ‘Thứ 6 ngày 13’.

“Giờ thì đau chưa! Giờ thì đau chưa!”

Oh yeah, các vị khán giả, mọi người đang được xem chính là phim đó phiên bản Đài Loan không sai, hiện nay đoạn đang phát sóng cho mọi người chính là: Chúc Tử Lộ quyền đánh đầu Lạc Thiệu Dã.

“A kiền! Chúc Tử Lộ! Cậu thật là...” Lạc Thiệu Dã sau khi bị ra sức đánh một hồi, lập tức nắm tay Chúc Tử Lộ, tức giận trừng cậu ta.

Chúc Tử Lộ vẻ mặt không thèm để ý, ngược lại, cậu rất là đắc ý, đúng là tiểu vương tử báo thù nha ~ cuối cùng đã rửa được nhục cho trình tiết! Bảo cái XX của cậu sao có thể không vui ~ Oh yeah oh yeah!

“Lộ Lộ, cậu có biết truyền thuyết về chuyến xe cuối cùng hay không?” Biết bản thân không có khả năng dùng bạo lực sửa trị tên hư tính này, Lạc Thiệu Dã quyết định đi theo con đường ‘âm âm’.

“Là cái gì vậy?” Chúc Tử Lộ quả nhiên bắt đầu chu môi, hiếu kỳ xoay tròn mắt đen hỏi.

“Nghe nói chuyến xe bus số S66 lên núi vào giờ này là không chở người...” Lạc Thiệu Dã cố ý dùng giọng hơi quỷ dị nói, còn giả bộ thần bí kéo dài âm cuối.

“Không chở người thì chở cái gì...ơ...” Nói được phân nửa, Chúc Tử Lộ mới phản ứng lại được, khiếp sợ trừng lớn mắt nhìn Lạc Thiệu Dã đang kể chuyện, sợ hãi nuốt nuốt nước miếng.

Trạm xe bus ngoại trừ bọn họ một người cũng không có, phía sau chính là núi, bóng đêm bao phủ bốn phương một mảnh đen kịt, tối om không một tia ánh sáng, ngay cả tiếng côn trùng cũng ít đến thương cảm, chỉ có tiếng kêu quỷ dị của cú vọ thì thỉnh thoảng có thể nghe thấy.

“Lạc Thiệu Dã...” Chúc Tử Lộ sợ hãi dựa sát lại Lạc Thiệu Dã, cơ hồ là treo luôn mình lên trên người cậu ta.

“Không phải sợ ~ không phải sợ ~ xe bus còn chưa đến.” Lạc Thiệu Dã được tiện nghi còn khoe mẽ trong lòng cười gian một trăm lần nha một trăm lần.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, nói xe bus xe bus đến! Lạc Thiệu Dã mới nói xong, một chiếc xe bus không biết từ lúc nào đã chậm rãi dừng lại trước mặt bọn họ, còn tự động mở cửa ra.

Hai người đồng thời kinh ngạc một chút, hơi giật mình nhìn tài xế trên xe bus, hoàn toàn chết sững.

“Là ~ có ~ muốn ~ lên ~ xe ~ hay ~ không ~ nha ~ đây ~ là ~ chuyến ~ cuối ~ cùng ~ nha ~ ha ha ha ha...” Tài xế sắc mặt xanh đậm dùng chất giọng hơi khàn khàn nói với bọn họ, Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ đang ôm chặt nhau đồng thời run lên một chút.

Thật là khủng khiếp

~“Cậu lên trước đi!” Chúc Tử Lộ đẩy đẩy Lạc Thiệu Dã, sợ hãi trốn ra phía sau.

“Cậu trước...quên đi, đi thôi, không đón sẽ không còn xe.” Vốn đang muốn nhường Chúc Tử Lộ, ngẫm lại Lạc Thiệu Dã vẫn quyết định dăng ra bờ vai đàn ông của mình, dũng mãnh bước lên xe bus, đồng thời lôi kéo Chúc Tử Lộ vẫn rất không tình nguyện lên xe.

“Lạc Thiệu Dã...Cậu nghĩ trên xe này ngoại trừ chúng ta, có phải hay không còn có gì khác...” Chúc Tử Lộ chụp góc áo Lạc Thiệu Dã, cực kỳ sợ cực kỳ sợ, chủ động dựa vào trên người cậu ta.

“~ khụ ~ Đừng có nói lung tung.” Lạc Thiệu Dã cũng cực kỳ sợ ho khan một tiếng làm bộ trấn định.

“Thế nhưng bác tài thoát nhìn cũng không giống người, da mặt bác ấy là màu xanh đậm nha...(// ///)”

“Có thể là...gan không được tốt lắm (—. —;)”

Cứ như vậy, xe bus vừa đến trạm hai người cơ hồ là bay xuống, sau rồi cũng không quay đầu lại chạy vào cửa trường, nhắm hướng ký túc xá chạy, chạy mãi.

Ngựa không dừng vó chạy về ký túc xá, mãi cho đến lúc đóng cửa phòng, tay hai người vẫn đang siết thật chặt thật chặt, vừa thở dốc vừa khấn trương nhìn đối phương.

“Oa oa oa ~ Lạc Thiệu Dã ~ thật là khủng khiếp!” Chúc Tử Lộ hai tay treo lên cổ Lạc Thiệu Dã, ôm cậu ta bắt đầu kêu rên, dọa chết người...

“Không có việc gì không có việc gì ~ không có việc gì.” Lạc Thiệu Dã dù cũng cực kỳ sợ vẫn nỗ lực trấn định, bắt đầu an ủi Chúc Tử Lộ so ra thì nhất gan hơn mình.

Sớm biết như vậy sẽ không kể lại truyền thuyết kinh khủng các học trưởng vẫn nói dọa sợ Lộ Lộ, dọa sợ đến cả người phát run không nói, tay chân cũng lạnh lẽo.

“Đều tại cậu! Làm tôi sợ...” Chúc Tử Lộ dấm mạnh lưng Lạc Thiệu Dã, thấy Lạc Thiệu Dã một trận không đánh lại cũng không phản ứng, mới kỳ quái quay sang nhìn cậu ta. Xảy ra chuyện gì sao?

“Lộ Lộ, xin lỗi ~” Lạc Thiệu Dã chỉ mỉm cười với cậu, sờ sờ đầu cậu, cực kỳ thành khẩn xin lỗi.

“Quên đi, con người tôi cũng không phải ưa tính toán.” Đột nhiên không cãi nhau, bầu không khí thật là kỳ quái, Chúc Tử Lộ không được tự nhiên khoát khoát tay, làm bộ rộng lượng đi về giường, sau đó nghỉ hoặc quay đầu lại: “Cậu làm cái gì mà cứ theo tôi?”

“Là cậu cứ nắm tay tôi.” Lạc Thiệu Dã cười nói, mắt ngăm ngăm hai bàn tay mười ngón quấn nhau của hai người, quả nhiên là Chúc Tử Lộ siết cậu không tha.

“Tôi muốn đi tắm!” Vội vã hất tay cậu ra, Chúc Tử Lộ lập tức chạy vào phòng tắm, đóng cửa lại mới nghe thấy giọng của Lạc Thiệu Dã từ ngoài kia vọng vào: “Lộ Lộ ~ cậu chưa mang áo quần để thay, hơn nữa trong đó không có khăn tắm!”

.
. .

— oOo —

40. Chương 40

Lạc Thiệu Dã gào to đến nhức đầu ở bên ngoài, bên trong Chúc Tử Lộ đã cởi sạch trơn thì sợ đến long trời lở đất ~ A!

“Mặc kệ mặc kệ! Lạc Thiệu Dã cậu con mẹ nó đừng tìm lý do mò vào đây! Cho dù Jack mổ bụng có ở ngay trong phòng tắm, tôi cũng không cho phép cậu vào...A —— Lạc Thiệu Dã! Nhanh nhanh vào đây a!”

Đứng ở ngoài cửa, tay cầm tay nắm, Lạc Thiệu Dã nghĩ thầm Chúc Tử Lộ lần này thật đúng là phòng bị kiên quyết, đang cảm thấy tiếc hận, Chúc Tử Lộ lập tức như giết lợn gọi cậu vào, cảm giác mừng như điên trong lòng cứ thế tuôn ra như bỏng ngô.

“Xảy ra chuyện gì? Lộ Lộ?” Thực sự là hỏi han tri kỷ, nếu như con mắt người hỏi không phải đang nhìn vùng mẫn cảm nào đó mà nói.

“Lạc Thiệu Dã...Có nhện...trên trần nhà, có con nhện!” Chúc Tử Lộ co rụt lại, lui về phía sau Lạc Thiệu Dã, cậu đại thiếu gia không sợ trời không sợ đất chỉ sợ côn trùng chân nhiều hơn người, lũy thừa sợ hãi có thể tính dựa theo số chân.

“Đừng sợ đừng sợ, tôi giúp cậu.” Lời ám áp trấn an một chút người yêu bé nhỏ bị chấn kinh, ngôi sao bóng rổ nam, chàng đẹp trai Dương Quang Lạc Thiệu Dã phát huy thực lực bắt trùng trăm phát trăm trúng của mình, cầm lấy vòi sen đang phun nước nóng, vặn sức nước đến lớn nhất, nhắm ngay trần nhà phun lên!

Có nhện! Có nhện rớt trên sàn nhà!

Nước rất nóng, chân nhện rất nhỏ, con nhện cỡ con muỗi luyện yoga xong, chiết gập lại liền thấy không rõ lắm, tám cái chân, không biết đã chặt đứt mấy cái rồi?

“Lạc Thiệu Dã...Nhanh nhất nó lên đến ném vào bồn cầu giặt nước đi!” Chuẩn tắc của nỗi sợ là không chỉ nhắm mắt làm ngơ mà còn phải triệt để hủy thi diệt tích, không cho nỗi sợ hãi tồn tại trong cùng một không gian.

Thế nhưng người nghe lại bất động, đứng yên trước mặt cậu, không phản ứng.

“Lạc Thiệu Dã...?” Chúc Tử Lộ kéo kéo cánh tay Lạc Thiệu Dã, không để ý có đụng chạm thân thể của mình hay không, hoàn toàn là một bộ to gan, bởi vì toàn bộ tâm trí còn đang lo lắng có nhện rớt trên sàn nhà còn chưa tiêu hủy sạch sẽ.

“Lộ Lộ...Nói thật cho cậu biết, kỳ thực...kỳ thực tôi cũng cực kỳ sợ.” Lạc Thiệu Dã thốt ra lời này xong, mắt Chúc Tử Lộ liền lập tức mở to, không phải chứ?

“Lạc Thiệu Dã! Cậu có phải là con trai hay không vậy? Cứ nhiên lại sợ nhện!” Chúc Tử Lộ tức giận đến muốn thét chói tai xong dùng móng vuốt xé nát Lạc Thiệu Dã luôn cho rồi, đồ vô dụng!

Bạn nhỏ Chúc Tử Lộ, trước khi muốn cạo ria mép người khác thì phải cạo của mình cái đã, rốt cuộc ai mới là người sợ nhện sợ đến muốn chết a?

“Tôi nói giỡn với cậu thôi, cho tôi một nụ hôn tình yêu tặng dũng khí đi ~” Còn chưa bị chọc thủng trò đùa, Lạc Thiệu Dã trước đã bật cười, quay đầu lại cho Chúc Tử Lộ một dáng tươi cười lưu manh đẹp trai đến không thể giận được.

“Yêu cái đầu cậu ấy! Nhanh lên một chút! Hắt xì!” Người đang lỏa thể không có tư cách không bị lạnh, Chúc Tử Lộ cho Lạc Thiệu Dã một chưởng, cùng lúc đánh hắt xì.

Để tránh cho vợ yêu thể nhược nhiều bệnh thân kiều thịt quý còn hơn vậy cá mập sinh bệnh, Lạc Thiệu Dã nghĩa vô phần cố, quyết định tạm buông tha quyền lợi đùa giỡn Chúc Tử Lộ.

“Hô ~” Thở ra một hơi, Chúc Tử Lộ tê liệt ngồi xuống thành bồn tắm, vừa rồi thiếu chút nữa bị hù chết...Làm cái gì? Làm cái gì nha Lạc Thiệu Dã? Làm cái gì mà lại dùng loại ánh mắt tục tĩu đó nhìn cậu? Cũng không phải chưa từng xem qua cậu cởi sạch trơn...

Không đúng, Lạc Thiệu Dã đích thật là xem qua, hơn nữa ‘phản ứng’ của lần sau so với lần trước càng thêm kịch liệt...Có nguy hiểm!

“Đi ra! Lạc Thiệu Dã.” Cảm giác nguy cơ vừa đến, Chúc Tử Lộ lập tức trở mặt, còn thiếu điều chỉ vào cửa hô to cút cút cút!

“Lộ Lộ...Thế nhưng tôi ướt rồi.” Lạc Thiệu Dã kéo kéo quần áo ướt sũng trên người, vẻ mặt vô tội.

Màn ảnh quay ngược lại một giây lúc con nhện rớt xuống sàn nhà, at this time at this moment! Chúng ta thấy anh Lạc Thiệu Dã, thừa dịp bạn nhỏ Chúc Tử Lộ sợ hãi quay đi không chú ý đến, nhắm vòi hoa sen ngay vào bản thân.

Lạc Thiệu Dã cậu giỏi lắm! Chúng tôi tán thưởng cậu!

“Ướt thì ướt...Cậu đi ra ngoài ~ ngay!” Đỏ mặt lên, đối với chồng đỡ trong thời gian dài, hơn nữa là đơn phương trần trụi, Chúc Tử Lộ trăm nghìn lần không được tự nhiên, thật muốn nấp đi.

“Cậu nỡ để cho tôi cảm mạo?” Chỗ thật là tốt của chàng đẹp trai chính là hơi nhúu mày mắt liền thâm thúy.

“Cậu khỏe như vậy, làm sao...” Đáng ghét nữa! Vì sao lúc cậu nói khỏe cậu ta lại cười đến *** đáng như thế, chết tiệt Lạc Thiệu Dã, phiền muốn chết...A a a!

“Mặc kệ...Mặc kệ cậu!”

Xoay người, Chúc Tử Lộ bước vào bồn tắm, quyết định không để ý đến Lạc Thiệu Dã nữa.

Nhớ kỷ thương để đã từng nói qua, lúc kẻ thù tát vào má trái cậu thì hãy chìa má phải cho hắn tát luôn, câu tiếp theo nếu như nhớ không lầm thì là: ngàn vạn lần không được đưa lưng về phía kẻ thù của cậu!

Cực kỳ rõ ràng, bạn nhỏ Chúc Tử Lộ kiêu ngạo đáng yêu xấu hổ không được tự nhiên quật cường của chúng ta đã phạm vào tối kỵ nói trên.

Hạ tràng của việc đưa lưng về phía kẻ thù chính là kẻ thù của cậu sẽ dùng chính diện của hắn dán lên thân thể cậu.

“A a ~ tránh ra! Chết đi Lạc Thiệu Dã, cậu X nó không được đụng tôi!” Lạc Thiệu Dã mới từ phía sau vây quanh lấy cậu, Chúc Tử Lộ đã bắt đầu phát bệnh tâm thần giây dựa thét chói tai.

“Xảy ra chuyện gì? Phản ứng lớn như thế...” Không để ý đến Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã phiền tình cắn cắn cái tai nhỏ của cậu, tiếp tục công kích.

“Đừng có dùng cái tay cậu vừa chạm qua con nhện đụng tôi!” Bệnh tâm thần bệnh tâm thần, Chúc Tử Lộ chính là phát bệnh tâm thần.

“Tôi dùng giấy vệ sinh cầm nó, hơn nữa có rửa tay.” Anh hùng quốc dân Lạc Thiệu Dã thật sự là bất đắc dĩ.

“Mặc kệ mặc kệ!” Xoay nha xoay, Chúc Tử Lộ ra sức chống cự.

“Cậu mặc kệ cũng không được! Xem xem cậu làm cho tôi...” Lạc Thiệu Dã chụp tay Chúc Tử Lộ, cái tay đó vừa sờ đến một thứ nóng hổi gì đó, phản ứng tâm lý đầu tiên của cậu chính là: Đồ cầm thú này! (—^//—;)

“Đi tìm chết đi! Lạc Thiệu Dã!” Chúc Tử Lộ hét chói tai, hoả tốc buông lỏng tay ra, lại đổi thành tay Lạc Thiệu Dã bắt đầu dính đến.

“Cậu không khó chịu? Cho cậu thành giống tôi, xem cậu có khó chịu hay không?” Lạc Thiệu Dã tà tà câu môi cười, nắm lấy ‘Chúc Tử Lộ nhỏ’ bắt đầu ‘xoa bóp’.

“Ừm...Ừm a...Lạc Thiệu Dã ~” Dùng thân thể xô đẩy, vô ích, người này là thành viên của đội bóng rổ nhưng mang tinh thần đánh bóng bầu dục, hơn nữa trong lúc vô tình thân thể ma sát trái lại sẽ tạo thành hiệu quả ngược càng không thể văn hồi, Chúc Tử Lộ chỉ có thể nhúu chặt mày, lên tiếng kháng nghị.

Chẳng qua nghe ra không quá giống kháng nghị là được rồi, rất mãnh mai nhuyển nộn chứ đừng nói đến lực thuyết phục.

“Có cảm giác rồi đi?” Ai có thể nói cho cậu, vì sao cái đồ vô liêm sỉ này vào lúc hỏi câu đó lại có thể lộ ra nét mỉm cười vui mừng phảng phất như tổng thống nhìn mười hạng kiến thiết bắt đầu khởi công xây dựng: Thấy được đi? Quốc gia của chúng ta cuối cùng đã bắt đầu được kiến thiết!

Tôi van cậu một cái tên đang giúp người khác thủ *** thì đừng có làm ra loại vẻ mặt này có được hay không? Nhục nhã quốc cách a!

“Đi...chết đi...” Quá làm người khác cảm động, bạn nhỏ trinh tiết Chúc Tử Lộ thà chết chứ không chịu khuất phục không nghe theo không buông tha của chúng ta hoàn toàn tuân thủ tinh thần trả lời của mười tám đời tổ tông trước đây, lúc Chúc Anh Đài đối diện với lời cầu hôn của Mã Văn Tài, đối đáp này một chữ cũng không sửa a

~“Thật là quật...” Lạc Thiệu Dã không giận còn cười, phỏng chừng có lẽ đang học theo bộ phim nào đó, cũng có thể là đang tiến hành tranh giải Oscar vai phản diện, chỉ thấy cậu ta cười thì cười, động tác trên tay hoàn toàn không chậm trễ.

Chúc Tử Lộ tựa trên người Lạc Thiệu Dã, ngửa đầu áp lực thở dốc, phía sau đột nhiên không có người, Lạc Thiệu Dã nhẹ buông tay, Chúc Tử Lộ chân mềm nhũn thiếu chút nữa không đứng vững, hơi giật mình quay đầu, nhìn Lạc Thiệu Dã đang bước ra khỏi bồn tắm.

“Cậu làm gì nha?”

“Đi tìm chết.” Mỉm cười hoàn mỹ không chút mề nôi, Lạc Thiệu Dã thật sự mở rộng cửa muốn đi.

“Này! Cậu quay lại đây!” Nghĩ cũng biết Lạc Thiệu Dã không có khả năng thực sự đi tìm chết, Chúc Tử Lộ cũng không hảo tâm đi quan tâm chết sống của cậu ta, thế nhưng...cậu hiện tại không thể không có cậu ta nha...

“Quay lại? Quay lại làm cái gì?” Một trăm phần trăm biết rõ còn cố hỏi, không thêm đường, không lẫn tạp chất, không chứa chất bảo quản.

“Quay lại...” Sau hai chữ đó, tất cả lời lẽ Chúc Tử Lộ đều ngậm vào trong trứng, còn là trứng đã điều.

“Um?” Lạc Thiệu Dã giả diếc không giả câm (giả bộ không nghe nhưng vẫn hỏi).

“Kiên! Trở về tiếp tục!” Chúc Tử Lộ tức giận đến rống to, ghê tởm! Cần phải ép cậu như vậy sao, lo lắng đến viền mắt cũng đỏ lên, ủy khuất đến tận Siberia a...

Còn tưởng rằng Lộ Lộ trở nên thoáng như thế, thì ra là trợ từ mà thôi, có điều ý tứ cũng kém không nhiều lắm...Lạc Thiệu Dã mỉm cười: cười gian, cười *** đáng, cười phóng túng...

“Thôi ~ được ~” Lạc Thiệu Dã kéo dài từng chữ làm cho Chúc Tử Lộ có xung động muốn giết người. Rốt cuộc là ai ủy khuất nha?

Vừa muốn phát giận Chúc Tử Lộ liền nhũn hết cả chân, cả người vô lực mặc cho Lạc Thiệu Dã ôm vào trong ngực, vùi sen trên đỉnh đầu nhiệt tình xả nước nóng ấm áp, trong ngoài cơ thể đều chỉ một chữ: nóng! Thật sự con mẹ nó nóng!

“A ~ a um...” Sắp không được, thân thể tự nhiên mà đông đũa, tự nhiên mà dây đũa với thân thể nam tính kiện mỹ phía sau, chẳng qua lúc này Chúc Tử Lộ căn bản không lo lắng được nhiều như thế.

“Lộ Lộ...” Nương theo tiếng nói ám ách trầm thấp đầy từ tính bên tai đó, đầu lưỡi ẩm ướt ấm áp liếm lọt vào tai, động tác trên tay tăng tốc, Chúc Tử Lộ một trận run rẩy, hoàn toàn hư thoát.

“A ——! Um...” Chân nhũn ra chân nhũn ra, đứng không được, dựa vào Lạc Thiệu Dã phía sau, Chúc Tử Lộ chậm rãi ngồi vào bồn tắm, có một bàn tay dính đầy bọt tắm chạy loạn khắp nơi trên thân thể cậu.

Chà cọ xát ~ Chà cọ xát ~ rửa xong đằng sau, xoay ra đằng trước.

Chúc Tử Lộ vừa đối diện với đôi mắt mang theo ý cười cùng với nhiều điều khác của Lạc Thiệu Dã, mặt bắt đầu ửng đỏ, nóng nha...nước này thực sự là nóng đến mức muốn phỏng.

Trước mắt một mảnh sương mù dày đặc, trong mắt nước gợn nhộn nhạo, tròn mắt quay tròn như ngọc trai đen tằm trong nước, hai gò má đỏ rực so với trứng luộc mới vừa lột da xong còn trắng nõn hơn nhiều, môi đỏ mọng bĩu ra đầy vô tội, Lạc Thiệu Dã lần thứ hai rơi vào thế giới dị tưởng đầy tình sắc của riêng mình, kim lòng không được hôn lên môi Chúc Tử Lộ.

“Ngô um...” Đây mà gọi là hôn môi sao? Là đang ăn thịt người thì có.

Phương thức Lạc Thiệu Dã hôn cậu thật giống như đang phẩm thưởng điểm tâm mỹ vị nào đó, vừa liếm vừa cắn, chính là luyện tiếu nuốt vào bụng.

Nước chậm rãi dâng lên toàn bộ bồn tắm, trong phòng tràn ngập mùi thơm ngào ngạt của sữa tắm hương hoa hồng. Nghe nói hoa hồng không đơn giản chỉ đại biểu cho tình yêu mà còn có thể khơi mào *** của con người. Nhưng trong phòng này cho dù không có hoa hồng, khí tức *** cũng đã đặc đến mức tán không đi.

“Lộ Lộ...” Cái gì?

“Lộ Lộ...” Gọi hồn hả?

“Lộ Lộ Lộ Lộ Lộ Lộ...” Lạc Thiệu Dã cậu bị kẹt đĩa chắc?

“Tôi thật sự con mẹ nó thích cậu, tôi yêu cậu, yêu cậu...” Chết tiệt Lạc Thiệu Dã thật sự con mẹ nó phiền tình, chằm ngôn ba chữ này không thêm thắt gì vào nghe lại càng thêm có cảm xúc.

Này này ~ muốn nghe đáp lại thì đừng có cắn môi người ta không tha, đầu lưỡi duỗi vào là muốn ‘give 5’ sao? Quá đáng là đây cắn luôn đầu lưỡi cậu.

“Nói cậu cũng yêu tôi...lặp lại lần nữa cho tôi nghe...”

“Ừm...A...” Yêu cậu? Tôi cũng chưa từng nói qua cái loại lời buồn nôn này, cũng chỉ có cậu mới nói ra miệng được đi? Chúc Tử Lộ đỏ mặt, nhú mày.

Hey! Muốn tôi trả lời thì đừng có động tay động chân, tay cậu đang sờ chỗ nào bóp chỗ nào chọc chỗ nào đó?

“Cậu nói đi nha...”

“A a...A...Lạc Thiệu Dã!” Mẹ nó! Uống phở cậu tìm nửa ngày bồi dưỡng tâm tình, cứ nhiên vào loại lúc này lại nhét ngón tay vào, làm sao mà nói?

“Vì sao không nói? Lộ Lộ, cậu thật keo kiệt...Ừm! Ừm...” Thanh âm thật đúng là ủy khuất, thế nhưng động tác lại cực kỳ bạo lực.

“A a...a...” Nguy hiểm thật, cậu tiếp theo không phải là ‘Tôi muốn thay ánh trăng nghiêm phạt cậu’, thế nhưng tôi sao cứ nghĩ hành vi của cậu lại giống thủy thủ Mặt Trăng (nguyên tác: Ánh Trăng tiên tử, chẳng biết sửa vậy đúng không nữa ^^) như vậy?

Đồ ấu trĩ Lạc Thiệu Dã! Đâm cái gì chọc cái gì nữa nha! A...

.....

Rất lâu sau đó, ngoài cửa phòng 832...

“Wo!”

“Wo wo...”

Trong phòng ngủ a a a một tiếng tiếp một tiếng, nửa giờ nửa giờ nửa giờ...không ngừng trôi qua, mọi người bên ngoài toàn bộ há to miệng, sợ hãi than liên tục.

Lạc Thiệu Dã thực sự không thua kém gì máy chạy pin: kéo dài thật lâu.

“Rất kinh người...Lạc Thiệu Dã, cậu ta thực sự là hình mẫu của đàn ông.” Đại Trì ôm Tiểu Quất dán ngoài cửa nghe, hai người hoàn toàn ôm tâm tình ‘học tập’.

“Nói cho các cậu biết, đây là uy lực của áo tắm hai mảnh!” Đang ở ngoài cửa nghe phát sóng trực tiếp Đại Hùng học trưởng đắc ý cười lấy ra một bộ áo tắm hai mảnh màu trắng áo vò sò quần chữ T.

“Không thể nào...” Số 74074 chủ Yale yêu yêu là người đầu tiên không tin, quần chúng mắt sáng như tuyết, áo tắm hai mảnh sao có thể đánh bại Viagra? Bằng không tiền lãi của cậu sao có thể đủ mua cơm được?

“Không sai! A ~ áo tắm hai mảnh uy mãnh a! Cầm kích cậu ban tặng lực lượng chạy nước rút cho Lạc Thiệu Dã! Áo tắm hai mảnh vĩ đại! Áo tắm hai mảnh muôn năm!” Nghe không ra ngữ khí hoàn toàn không tin của 74074, Đại Hùng học trưởng vung vẩy áo tắm hai mảnh trong tay, chạy chậm vòng quanh, kích động đến không nhận nổi.

“Tôi nghĩ...Đại Hùng học trưởng cực kỳ thích hợp đi quảng cáo bóng đá nha...(—。 —;)” Tiểu học đệ nhận giấy vệ sinh học trưởng đã dùng qua, xoa xoa máu mũi, cực kỳ không biết nói gì lên tiếng.

“Áo tắm hai mảnh hiệu chạy nước rút siêu dũng mãnh, hiện đang giảm giá nha ~ từ hôm nay mua áo ngực tặng quần chữ T, mua hai tặng một, tặng hết mới thôi nha ~” Liên minh ngành kinh tế kết hợp với ngành

quảng cáo, nắm tay chế tạo ra truyền kỳ tiêu thụ áo tắm hai mảnh mới nhất năm 2006, dân chúng động tâm, muốn mua phải nhanh!

“Đại Trì! Cậu lấy ví tiền ra làm cái gì?” Tiểu Quất dùng nắm đấm cho Đại Trì một cái vào đầu, ví tịc thu! Đại Trì ngứa ngáy muốn thử, thần tình khó nén cô đơn.

“Lại một tên không qua được cái bẫy quảng cáo...” Học trưởng thở than một câu, đưa khăn giấy cho tiểu học đệ, lại móc ra hai tờ tiền xanh tím đến mức mốc meo.

Lại một tên không qua được cái bẫy quảng cáo...

Số 13823 trốn ở một bên ăn miến ăn liền, siêu nhiên ngoài thế giới, lắc đầu, si nhân a si nhân

~“Kiên! Ai ném ‘hồng du sao thủ’ (red oil wonton ()) tên một loại mỳ vằn thắn thì phải???) vào trong miến của tôi? Tôi con mẹ nó muốn đi cục vệ sinh tố giác cậu!” Mặt nạ siêu nhiên của 13823...nát bẫy.

Đêm nay, lầu A ký túc xá nam đại học Dương Quang, lại một đêm náo nhiệt.

.

.

.

— oOo —

41. Chương 41

Ánh mặt trời lóng lánh chiếu khắp ngọn núi xanh mượt, chim chóc trên cành hòa điệu với nhau, chim hót trùng kêu không dứt bên tai, hoa thơm khắp nơi nở tung rực rỡ, đây là một buổi sáng tràn ngập tình yêu và hòa bình.

Nếu như sáng sớm tinh mơ đừng có chuyện gì làm người ta chảy máu mà nói.

Giờ này khắc này, tất cả các thanh niên ưu tú tương lai của quốc gia đang chuẩn bị đi học hay đang trên đường đến phòng học toàn bộ tụ tập ngoài cửa lớn hoặc dưới cửa sổ phòng ngủ 832, nghe từ bên trong truyền ra traten traten rên rỉ ám muội kinh người.

“A! Chảy ra rồi!”

Có trời chứng giám, bản văn chương này tuy rằng chạy sát biên giới phạm pháp nhưng vẫn đảm bảo tuân theo con đường pháp luật, cho nên hình ảnh này tuyệt đối không có liên quan gì đến tranh khảm (ý là vẫn rõ ràng theo con đường hợp pháp, không giống tranh khảm màu sắc hình ảnh chổng chéo???)

Nơi phát ra tiếng than sợ hãi đó chính là các bạn sinh viên sáng sớm tinh mơ rời giường đi nghe thanh âm của thế giới, ngay lúc bọn họ đang nín thở lắng nghe thì cũng là lúc thất khiếu lạnh lẽo chảy máu...

Như thế là nói hơi khoa trương một chút, chính xác thì chỉ có hai phần bảy là có thể tin, cái hình ảnh vi diệu đó chính là: mọi người ngưỡng vọng trước cửa sổ, biểu tình như thấy thần tích giáng xuống, chuyên chú nghe thanh âm của thế giới, còn hai lỗ mũi thì đang yên lặng chảy máu...

“Giấy vệ sinh giảm giá đây, mua hai tặng một! Muốn mua phải nhanh ~” Toàn thân tạo hình như đi bán hoa ngọc lan, đội mũ tre che nắng có dây ngang cổ, cầm khay trúc lớn trong tay đi bán giấy vệ sinh, chính là hai người gần đây rất được để ý, thuộc về ‘quân đoàn phun máu mũi’ đại học trưởng và tiểu học đệ.

Chỉ thấy hai người hai lỗ mũi cũng nhét giấy vệ sinh, tay trong tay tim liên tim, cùng nhau xuyên qua chiến trường máu mũi bốn phía, cung cấp giấy vệ sinh phải trả tiền cho quần chúng đã sắp hết sạch máu.

“A ~ a a...Um a ~ “

Theo một tiếng rên phiến tình mê người này, màn ảnh chuyển vào bên trong phòng 832, quét lên người hai kẻ đầu sỏ gây ra sự kiện đổ máu sáng sớm của đại học Dương Quang: Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ.

Bốp! Thanh âm thật thanh thúy.

“Bảo cậu giúp tôi xoa bóp, đừng có nhân cơ hội sờ loạn!” Chúc Tử Lộ hung hăng trở tay vỗ, phát ra tiếng rỗng giận bèn nhón.

“Thuận tiện thôi ~ hướng chi cậu lại rên mê người đến như thế...Được rồi được rồi, biết rồi.” Lạc Thiệu Dã cực kỳ ủy khuất lùi tay về, xoa xoa mu bàn tay bị đánh hồng lên, lại lập tức thả xuống trên lưng Chúc Tử Lộ tiếp tục xoa bóp, không chút nào dám chậm trễ.

“Hừ! A...Ừm a ~ cổ sức ~ nơi đó...chính là nơi đó...” Đầu tiên là dùng xoang mũi nặng nề mà hừ một tiếng, tiếp theo phát ra tiếng rên rỉ thoải mái đến không nhận được, bạn nhỏ Chúc Tử Lộ ngay cả thời gian chuyển trận cũng không cần, cả người phi thường có tính hí kịch.

“Thoải mái đi? Đỡ hơn không?” Vừa vuốt ve eo nhỏ của Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã cúi người dán lên sườn lưng của cậu, dựa vào tai hỏi.

“Một chút, đừng có dừng a! Ai bảo cậu làm đến mức over như vậy, đầu gối tôi cũng sắp đụng luôn đến ngực, nghĩ đang luyện yoga a cậu! Tiếp tục cho tôi!” Sau khi không quá tình nguyện thừa nhận thoải mái, Chúc Tử Lộ lập tức lại hung dữ cảnh cáo Lạc Thiệu Dã, mới xoa bóp một chút như vậy đã muốn thoát? Cửa cũng không có!

Ai bảo cậu ta cứ muốn khiêu chiến cực hạn của nhân loại! Kéo cậu làm suốt một đêm! Đây là Lạc Thiệu Dã nợ cậu!

“Phải phải phải, tôi sẽ phụ trách ‘bảo trì máy móc’, như vậy được rồi đi?” Lạc Thiệu Dã trên tay không dừng, nhưng vẫn nhìn không được mặt dày cười hi hi ha ha đầu vô mồm với Chúc Tử Lộ.

“Cút về địa ngục đi! Cậu con mẹ nó là máy chạy pin chắc!” Không thể nhìn được nữa, Chúc Tử Lộ một quyền vung về Lạc Thiệu Dã, thế nhưng lại bị cậu ta túm lấy cổ tay thuận thế lôi kéo, thân thể vừa trở mình quay về chính diện Lạc Thiệu Dã liền dán lên.

“Lộ Lộ, cậu thật sắc ~” Lạc Thiệu Dã ám muội nói, trong lúc tận lực ma sát tứ chi còn ‘thuận tiện’ hôn Chúc Tử Lộ mấy cái.

Bị một *** cuồng chân chính bảo sắc, Chúc Tử Lộ trên trán dùng nói là dây mì dây miến, ngã tư đường cũng tuôn ra luôn, gân xanh giật giật.

“Tốt nhất là tôi nên sắc nữa! Này! Muốn làm cái gì a cậu?” Thấy Lạc Thiệu Dã cười xấu xa tiến lại gần, Chúc Tử Lộ lập tức khẩn trương, kéo chắn bông lòi về phía tường.

“Cẩn thận một chút...” Trước khi Chúc Tử Lộ đánh lên tường, Lạc Thiệu Dã tay che ở sau đầu Chúc Tử Lộ, đỡ đầu cậu ta kéo người quay về, vừa cười nhẹ vừa hôn hôn gặm gặm môi Chúc Tử Lộ nói: “Sợ cái gì? Cậu không phải thích tôi sao? Ngày hôm qua là ai cứ nói thích tôi, yêu tôi yêu đến không chịu nổi?”

“Tôi là bị buộc!” Không nhắc đến còn đỡ, Chúc Tử Lộ chỉ cần vừa nghĩ đến đêm qua Lạc Thiệu Dã là làm sao lợi dụng đủ loại ‘phương pháp’ bức bách cậu nói ra cái loại lời làm cho người ta cảm thấy khó xử này, cậu đã muốn giết người!

“Hóa ra cậu nói thích tôi đều là lừa gạt, thật đau lòng!” Đè ngực, Lạc Thiệu Dã làm ra tư thái thiếu nữ nước mắt rùng rùng.

“Cậu bị ngu sao? Tôi mặc kệ cậu, tôi muốn đi học.” Đổ mặt, Chúc Tử Lộ cố tình không để ý đến Lạc Thiệu Dã đang ở chỗ này say sưa liếc mắt đưa tình, tự mặc áo quần, chuẩn bị đi học.

“Thật là vô tình.” Lạc Thiệu Dã cười đứng dậy, đối với mức độ da mặt mỏng của Chúc Tử Lộ đã sớm hiểu rõ, ngược lại còn nghĩ Chúc Tử Lộ không được tự nhiên như vậy có một phen phong tình đáng yêu rất khác.

Theo Chúc Tử Lộ cùng bước vào thang máy, Lạc Thiệu Dã thấy cậu ta không kiên nhẫn giậm chân, mắt nhìn chăm chú chờ đèn hiệu báo xuống tầng trệt của thang máy, dáng điệu khẩn trương bất an, liền nhìn không được muốn đùa một chút, cố ý từ phía sau ôm lấy Chúc Tử Lộ.

“Lộ Lộ, đây là hôn buổi sáng của ngày hôm nay.” Dứt lời, cứ nhiên ngay trong thang máy, cứ như chỗ không người bắt đầu hôn Chúc Tử Lộ, không chút nào lo lắng thang máy sẽ mở ra ở tầng lầu một, sẽ bị những người khác nhìn thấy.

Chúc Tử Lộ trái tim cả kinh đến sắp nhảy ra khỏi ngực, rụt vai, cả người cứng ngắc tại chỗ, giấy không ra cánh tay sắt của Lạc Thiệu Dã, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại làm đà điều.

Horse's! Cậu tuyệt đối không phải bởi vì cực kỳ say sưa mới nhắm mắt à nha!

Cửa thang máy vừa mở, Chúc Tử Lộ lập tức liền đẩy Lạc Thiệu Dã ra, không quay đầu lại bước ra thang máy, đương nhiên, cậu cũng sẽ không thừa nhận mình là chạy trốn chết.

Lạc Thiệu Dã lập tức đuổi theo, cứ như không có việc gì vươn tay ôm lấy vai Chúc Tử Lộ.

“Ai nha!” Chúc Tử Lộ lập tức khó chịu tránh ra.

Lạc Thiệu Dã lại không sợ chết ôm lấy, Chúc Tử Lộ tránh ra, Lạc Thiệu Dã ôm lấy, cứ như vậy lặp đi lặp lại, một đường cái nhau âm ỉ, ngoắc ngoắc quán quán, nhắm hướng phòng học đi đến.

“Lạc Thiệu Dã ~” Dọc theo đường đi, cứ nhiên không hề thiếu nam sinh nữ sinh phất tay chào hỏi Lạc Thiệu Dã.

“Ngày hôm qua đánh không tệ!” Nam sinh sẽ vỗ vỗ vai Lạc Thiệu Dã nói như vậy.

“Lạc Thiệu Dã, cậu chơi bóng thật đẹp trai! Người bộ dạng cũng thật đẹp trai nha ~” Nữ sinh thì sẽ dùng thanh âm nũng nịu, mắt biến thành hình trái tim nói như vậy.

Một người, hai người, ba bốn người...Một người tiếp một người, rồi lại thêm một người...Chúc Tử Lộ biểu tình bắt đầu mây đen rậm rạp, kìm không được biến âm trầm.

“Lạc Thiệu Dã, em họ tôi ngày hôm qua theo tôi đi xem thi đấu, nó cực kỳ thích cậu, tôi có thể chụp ảnh chung với cậu một cái không?” Ngay thời khắc căng thẳng đó, cứ nhiên lại nhảy ra một fan nữ cầm camera trong tay.

Em họ cô thích Lạc Thiệu Dã với cô chụp ảnh chung với cậu ta thì có cái quan hệ gì? Chúc Tử Lộ nghe xong không tự giác nhíu mày, môi bắt đầu bĩu ra.

“A, được.” Lạc Thiệu Dã hoàn toàn không chú ý đến biểu tình của Chúc Tử Lộ đã ‘biến thiên’, phi thường sáng khoái đáp ứng yêu cầu của fan nữ.

Chờ chụp ảnh xong, lại phát hiện Chúc Tử Lộ đã sớm đi xa, Lạc Thiệu Dã lập tức đuổi theo.

“Lộ Lộ! Lộ Lộ ~ sao không đợi tôi?” Lạc Thiệu Dã phát hiện mình càng gọi Chúc Tử Lộ lại đi càng nhanh, bắt đắc dĩ cứ thế theo ở phía sau, ôm lấy thắt lưng cậu ta.

“Cậu muốn gì! Nơi công cộng đừng có vợ vợ ôm ôm có được không?”

Hai tay hất tay Lạc Thiệu Dã ra, Chúc Tử Lộ khó chịu cực kỳ.

“Cậu lại làm sao vậy? Nháo cái kính cái gì nữa?” Bị Chúc Tử Lộ chống cự đẩy ra cũng không phải lần đầu tiên, chẳng qua Lạc Thiệu Dã cảm giác được rất rõ ràng lần này Chúc Tử Lộ không chỉ bởi vì xấu hổ, tâm tình tựa hồ còn bao hàm càng nhiều phần nộ, bởi vậy trong lúc nhất thời thấy có một chút chẳng hiểu ra sao.

“Đúng, tôi chính là đang cáu kỉnh! Không được sao?” Rất ghét, vì sao lại thấy khó chịu như thế chứ? Không chỉ là tức giận mà thôi, là cảm giác so với tức giận càng lo lắng, càng thống khổ, cả trái tim đều không còn sức lực.

Hất văng Lạc Thiệu Dã ra, Chúc Tử Lộ càng nghĩ càng thấy giận, trước khi chạy đi còn cảm tức cổ sức giẫm Lạc Thiệu Dã một cái.

Tức chết cậu! Lạc Thiệu Dã đồ háo sắc này đi chết đi!

Không dự tính trước sẽ cứ như vậy mà chuồn học, không muốn đến phòng học bởi vì sẽ thấy Lạc Thiệu Dã, không muốn quay về phòng ngủ bởi vì sẽ thấy Lạc Thiệu Dã, chỉ cần là người hay vật có liên quan đến Lạc Thiệu Dã, hiện tại đều không muốn, không muốn, không muốn nhìn cũng không muốn nghe.

Đến thư viện vừa dờ ra vừa xem một bộ phim, xuống lầu dạo phòng sách, nhưng một quyển cũng không muốn đọc, cuối cùng tản bộ đến trung tâm vi tính, đi vào dùng máy vi tính lên mạng.

Vào trung tâm, một loạt máy vi tính xếp bên trong, có không ít người đã ngồi ở đó, Chúc Tử Lộ lướt qua vài máy, đột nhiên theo khóe mắt thấy thứ gì đó bản thân rất ‘không muốn’ thấy, bước chân cũng không tự chủ dừng lại, vô ý thức muốn nhìn cho tỉ mỉ.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, mắt Chúc Tử Lộ lập tức trừng lớn.

Đây...đây không phải là Lạc Thiệu Dã cùng với chính cậu sao? Sao cái người này cứ nhiên lại đang xem ảnh chụp cậu cùng Lạc Thiệu Dã ôm nhau?

Kháo (tiếng chửi thề)! Tầm tiếp theo còn là ảnh kiss ngày hôm qua hai người để cho Đại Hùng học trưởng chụp! Có phải là quá over hay không a?

“Đồng học, cậu đang xem cái gì vậy?” Kiềm chế không được, Chúc Tử Lộ tiến lên, làm như không có chuyện gì giả bộ người qua đường hỏi.

“Mạng Yale yêu yêu a ~ Cậu ngay cả cái này cũng không biết? Chính là trang web chính thức của Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ năm nhất ngành quảng cáo a ~ cậu lên mạng đánh vài chữ chính là có thể tìm ra.”

Hội viên Yale đang xem đến mức nhập thần ngay cả xoay người nhìn là ai cũng không làm, nếu như cậu ta biết hiện tại hỏi mình chính là Chúc Tử Lộ thì nhất định sẽ hối hận.

“Trang web chính thức?” Chúc Tử Lộ sợ hãi nhịn không được thất thanh hét chói tai, lập tức nhào ra khỏi trung tâm vi tính chạy về phòng ngủ, đồng thời mở điện thoại di động trước vì ngại phiền mà tắt đi, đổi thành không không chế được điên cuồng call Lạc Thiệu Dã.

.
. .
.

— oOo —

42. Chương 42

Chúc Tử Lộ không dừng một bước chạy về phòng ngủ, mới mở cửa phòng ra liền nhào thẳng vào lòng Lạc Thiệu Dã đang đợi ở bên trong, bất chấp thân thể đau vì bị va phải, cậu chụp cậu ta đi vào bên trong hoảng hốt đến nói năng xộn: “Nhanh nhanh nhanh!”

“Rồi rồi rồi, cậu đừng có gấp.” Lạc Thiệu Dã cười đáp lại, kéo Chúc Tử Lộ, một cái xoay người đè cậu lên giường, lung tung hôn xuống.

“Lạc Thiệu Dã, cậu làm gì vậy?” Hai tay giữ lại người sói đang công kích mình, Chúc Tử Lộ nghi hoặc hỏi.

“Cậu không phải bảo tôi nhanh sao?” Tự dưng bị ngăn lại, Lạc Thiệu Dã buồn bực.

Là cậu lý giải lệch lạc sao? Khẩn cấp call cậu quay về phòng ngủ như thế, vừa về đã túm cậu xông vào trong phòng như thế, lẽ nào bọn họ nghĩ đến không phải cùng một việc?

“Đi tìm chết đi!” Phản ứng được Lạc Thiệu Dã ám chỉ cái gì, Chúc Tử Lộ một cú đẩy cậu ta ra, đỏ mặt chửi ầm lên: “Ai giống như cậu đồ háo sắc chết tiệt tình trùng đầy não! Ban ngày ban mặt lại muốn hắc hừ! Còn xằng bậy tôi liền đập đến cậu không đứng lên (từ này có ẩn dụ ^^) được!”

Lạc Thiệu Dã khở sở từ trên giường đứng dậy liền thấy Chúc Tử Lộ vừa mở vi tính vừa lăm lăm mắng chửi: “Lạc Thiệu Dã đồ đại ngu! Bảo cậu mở máy vi tính là muốn lên mạng, ai kêu cậu mở GV! Á! Đây là tư thế quỷ gì đây? Là muốn dùng trên người ai a?” Chúc Tử Lộ đỏ mặt tắt đoạn phim đang chiếu giữa chừng đi, tiếp theo mở trang tìm kiếm, đưa vào mấy chữ.

“Tôi nào có biết chúng ta lại không ăn ý đến vậy...” Lạc Thiệu Dã đứng ra phía sau Chúc Tử Lộ, ai oán tiếp lời, lập tức liền ăn một cái giò của Chúc Tử Lộ, đau quá a...

“Hử?”

Không biết thấy được cái gì, Chúc Tử Lộ cứ nhiên kinh ngạc đến không ngậm miệng lại được, hoàn toàn là một Q thái lang.

“Lại sao nữa?” Lạc Thiệu Dã chen lên xem, trong mắt mơ hồ thấy hai khuôn mặt quen thuộc.

Trong tấm ảnh động có hai người rất quen, đầu tiên là ôm, kế tiếp là hôn môi, trong thời gian hình ảnh hôn môi duy trì liên tục, đường biểu thị download thông thả chạy, tiến vào trang chủ.

Chúc Tử Lộ máy móc nhấp chuột, trên màn hình xuất hiện...dòng chữ: “Bạn không có quyền xem trang này, xin đăng ký thành viên trước.”, thoạt nhìn là một trang web có làm phòng hộ theo chế độ chỉ mở cho thành viên.

“Cái đồ X BB!” Quá nhục, nghĩ không ra bản thân cậu cứ nhiên còn phải đăng ký thành viên mới có thể xem, Chúc Tử Lộ nói tục phát tiết xong, cuối cùng hơi chút tỉnh táo lại: “Lạc Thiệu Dã, số giấy chứng minh của cậu?”

Thật vất vả mới dùng danh nghĩa Lạc Thiệu Dã đăng ký thành viên được, Chúc Tử Lộ lần thứ hai thử đăng nhập vào.

Năm giờ năm mươi phút, hội viên ‘Lạc Thiệu Dã háo sắc’ đăng nhập xong.

“Có thể thêm chữ háo sắc không?” Lạc Thiệu Dã đứng đằng sau trán toát mồ hôi lạnh.

Có ai lại dùng tên thật đăng nhập diễn đàn bao giờ? Có điều Chúc Tử Lộ dùng đích xác không phải tên thật của cậu ta.

“Đừng có ồn nữa!” Chúc Tử Lộ đại nhân khó chịu vỗ bàn một cái, tên nhân hạ không quan trọng nào đó đằng sau lập tức yên tĩnh.

Box ‘Ghi chép đời yêu yêu’, box ‘Ta chỉ ưa bát quái bát quái’, box ‘Tư thế đỉnh vô hạn’, box ‘Sinh động như thật’, box ‘Bảo vệ chia sẻ tài nguyên địa cầu’, box ‘Thanh âm của thế giới’...

Thấy nhiều box như thế, Chúc Tử Lộ do dự rê chuột, cứ nhiên không biết hẳn là nên nhấp vào chỗ nào.

Thật là khủng khiếp a...

Chúc Tử Lộ nhú chặt mày, đã gấp đến sắp khóc luôn.

“Oa ~ ‘Tư thế đỉnh vô hạn’ sao, giỏi như thế? Xem thử a ~”

Giọng Lạc Thiệu Dã từ phía sau lại vang lên, Chúc Tử Lộ nhất thời nghĩ, người này thật sự còn chưa rõ tình huống sao? Cậu ta cho rằng đây là đang đi dạo phố ngắm cảnh chắc? Lại còn xem thử...

Chẳng qua Chúc Tử Lộ cũng nhờ vậy mà hạ được quyết tâm, nhấp chuột vào box ‘Tư thế đỉnh vô hạn’...

“Trời ạ! Đây...đây không phải là chúng ta sao?” Lạc Thiệu Dã thấy ảnh chụp xuất hiện trên màn hình sau khi nhấp chuột vào một bài post, mắt trong nháy mắt phóng đại.

“Ồ...Lạc Thiệu Dã, chúng ta sau này khỏi làm người luôn...” Cùng lúc thấy ảnh chụp, Chúc Tử Lộ thưởng đến tư vị vạn tiền xuyên tâm.

Cứ nhiên sẽ có loại trang web này xuất hiện, bảo cậu với Lạc Thiệu Dã sau này làm sao còn mặt mũi gặp người a

~~“Nói cũng phải...Rõ ràng khuôn mặt tôi ở góc chụp bốn mươi lăm độ sẽ càng đẹp trai!” Lạc Thiệu Dã tức giận phụ họa, người chụp ảnh là vị nào? Muốn chụp thì chụp tốt nhất chứ! Loại góc độ không rõ ràng như thế này rất giống thụ yêu mù mù trong thiên nữ u hồn đang hấp tình khí người, có lắm hay không a?

“Lạc Thiệu Dã! Đó không phải trọng điểm!” Chúc Tử Lộ một chương đánh tỉnh Lạc Thiệu Dã, cắn chặt răng, tiếp tục xem thử khác.

Mẹ ơi! Cái gì là ‘Ghi chép đời yêu yêu’? Cậu với Lạc Thiệu Dã mới không có làm mấy chuyện này, sao lại nói thành như vậy? Người kia căn bản là chép nguyên bản Kim Bình Mai vào đi! Đây mới không phải cậu với Lạc Thiệu Dã!

“Cư nhiên còn có màn hình nền...Thực sự là rất chu đáo, Lộ Lộ, hình này không tệ, cậu có muốn đổi thành hình nền máy vi tính của chúng ta không?” Lạc Thiệu Dã dán ở sau lưng Chúc Tử Lộ than thở, cảm giác được một trận gió lạnh tập kích, lập tức cầm khẩu không nói nữa.

Con chuột ở ngã tư do dự một chút, cuối cùng nhấp vào ‘Ta chỉ ưa bát quái bát quái’, ở vị trí chủ đề quan trọng có một thread nổi bật: ‘Đại tác chiến ma pháp YaleYale’.

Sau khi Chúc Tử Lộ xem, theo thanh trượt di động xuống dưới sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi.

“Lạc Thiệu Dã...Chúng ta bị thiết kế.”

Thật giống như diễn viên trong thế giới trò chơi, bọn họ là bị người thiết kế chương trình, an bài vai diễn.

Lạc Thiệu Dã có thể tìm được cậu là bởi vì có người ngầm hỗ trợ; Tiểu Quất và Đại Trì căn bản đã biết bọn họ không phải một cặp, là cố ý nói với bọn họ như vậy; thang máy không phải được bảo trì, đêm bão đó cũng không cúp điện...

“Nếu như không phải bởi vì bọn họ thiết kế chúng ta...chúng ta...căn bản sẽ không đến với nhau.” Nhìn hết nổi, Chúc Tử Lộ đứng phắt dậy.

“Lộ Lộ, cậu nói như vậy là có ý gì?” Lạc Thiệu Dã đầu óc hỗn loạn, lời Chúc Tử Lộ nói như một cây kim đâm vào trái tim cậu, đau đớn rõ ràng.

“Tôi nói hai người chúng ta là ngu ngốc! Bọn họ an bài thế nào chúng ta liền làm như vậy! Thành đề tài với trò tiêu khiển cho người ta sau khi cơn nộ rượu say! Nếu không phải bởi vì bọn họ thiết kế chúng ta như vậy, chúng ta căn bản không có khả năng sẽ làm cái loại chuyện đó, cũng sẽ không thành đôi!” Như muốn phát tiết, Chúc Tử Lộ rống to hơn với Lạc Thiệu Dã.

“Lộ Lộ! Vì sao lại nói như thế?” Lạc Thiệu Dã bị trùng kích không nhỏ so với Chúc Tử Lộ, giờ khắc này cũng phát hỏa, đứng dậy nắm cổ tay cậu ta.

“Bởi vì...đó chính là sự thực...” Chúc Tử Lộ hất tay Lạc Thiệu Dã, xoay người lao ra khỏi phòng.

Mới vừa bước ra cửa phòng, nước mắt cậu liền rơi xuống.

“Bambi?” Tiểu Quất vừa vặn đi ngang qua, thấy Chúc Tử Lộ nhìn cũng không nhìn mình lấy một cái nhào về thang máy, trong lòng lại càng hoảng sợ.

“Lộ Lộ!”

Lại thấy Lạc Thiệu Dã chạy đuổi theo, Tiểu Quất trong lòng càng nghi hoặc, thấy cánh cửa phòng ngủ không đóng, trong cơn hiếu kỳ đi vào luôn tìm tòi xem đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra.

“Nguy rồi! Chuyện lớn không tốt!” Tiểu Quất vừa thấy trang web chính thức Yale trên màn hình máy vi tính lập tức biết sự tình bại lộ, liền một lần nữa đăng nhập vào trang web, tuyên bố tin tức, sau đó gọi điện cho Đại Trì.

Ai cũng không ngờ, tối hôm qua cư nhiên là đêm yên tĩnh trước cơn bão tố, vào thời khắc này, Yale đối mặt với nguy cơ tan rã lớn nhất trong lịch sử!

.
. .

— oOo —

43. Chương 43

Chúc Tử Lộ vừa lau nước mắt vừa chạy như điên, Lạc Thiệu Dã một đường đuổi theo đằng sau gọi cậu, cậu lại thế nào cũng không chịu dừng lại.

Hai người chạy ra khỏi ký túc xá, chạy qua hành lang, lướt qua khu nhà phòng học, lại băng qua vài gò đất, Chúc Tử Lộ vẫn cứ xông về phía trước.

Hai người chỉ nhìn đằng trước mặc kệ đằng sau hoàn toàn không phát hiện một sóng người đã tụ tập phía sau bọn họ.

“Lộ Lộ! Chúc Tử Lộ!” Lạc Thiệu Dã vừa chạy vừa gọi, gọi đến mức cũng sắp tắt tiếng luôn, Chúc Tử Lộ vẫn cứ như là A Cam (Forrest Gump, liên lạc với google nha ^^), chỉ biết ngơ ngác xông về phía trước, hoàn toàn không để ý đến người đằng sau đuổi theo có bao nhiêu khổ cực.

Lạc Thiệu Dã tức giận, ngay cả hình tượng cũng không cần, đứng nghiêm, hai tay chụm bên miệng hô to: “Chúc Tử Lộ năm nhất ngành quảng cáo không mặc quần lót!”

Đúng, Lạc Thiệu Dã không cần chính là hình tượng của Chúc Tử Lộ.

“Đi tìm chết đi! Cậu mới không mặc quần lót! Cậu cái đồ háo sắc chết tiệt không đứng lên (tiếp tục ám chỉ ^^) nổi!”

Chúc Tử Lộ nghe vậy mặt cũng tái rồi, lập tức chạy trở về, nhắm Lạc Thiệu Dã quyền đấm cước đá.

“Có chuyện gì thì từ từ nói, vì sao phải đi?” Lạc Thiệu Dã không để ý đến Chúc Tử Lộ khoa chân múa tay, chỉ nỗ lực nắm lấy nắm tay như hạt dẻ nướng đường Thiên Tân của cậu, ngăn cản trò khôi hài đột phát này.

“Giữa chúng ta không có cái gì để nói hết, cậu đừng cản tôi!” Bị Lạc Thiệu Dã nhắc như thế, Chúc Tử Lộ mới nhớ ra mình đang định chạy trốn khỏi cậu ta, lập tức bắn ra lời kịch kinh điển năm đó cũng lão mẹ xem Hoa hệ liệt học được.

“Lộ Lộ, cậu không nên đi!” Thấy Chúc Tử Lộ giãy dụa đến lợi hại, Lạc Thiệu Dã chụp cổ tay cậu ta, chết sống không cho đi.

“Không cần lo cho tôi! Tôi càng muốn đi!” Chúc Tử Lộ vung song đao, thành công bỏ qua Lạc Thiệu Dã, dững mảnh xông về phía trước.

“Lộ Lộ...” Lạc Thiệu Dã lo lắng gọi.

“A!” Chúc Tử Lộ mới chạy hai bước, liền đập mặt lên một thân cây.

“...cẩn...thận...” Đã không còn kịp rồi, Lạc Thiệu Dã cúi đầu, trầm mặc hai giây, tự động đi lên trước ôm Chúc Tử Lộ từ dưới đất lên, giúp cậu ta xoa xoa cái trán bị đụng đau nhức: “Đã nói với cậu là không nên đi còn gì...Cứ luôn phá cái trán vỡ thành bánh lưới, rất vui sao?”

“Tôi – hận – cậu... Vì sao không kéo tôi lại?” Chúc Tử Lộ đau a... Ngay cả nước mắt cũng khóc không ra được.

“Tôi có kéo mà, là tự cậu muốn giãy ra.” Lạc Thiệu Dã tiếp tục xoa cái trán cao đầy của Chúc Tử Lộ, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Cậu cái tên... vô dụng... đau chết tôi.” Chúc Tử Lộ ôm đầu, hai tay siết chặt cũng không ngừng được đau nhức trên trán, nó ghét cậu hay sao vậy! o(T T)o

“Lộ Lộ, vì sao phải đi? Không phải đã nói với cậu có chuyện thì từ từ nói sao? Xem như cậu không thích bọn họ làm màn hình nền thì cũng không cần phải phát giận a.” Tay nắm chặt Chúc Tử Lộ, Lạc Thiệu Dã lần này sẽ không lại để cho cậu ta chạy trốn.

“Ai sẽ bởi vì loại chuyện nhảm chán đó mà tức giận? Tôi là bởi vì bọn họ thiết kế chúng ta... Đã nói nếu không phải bởi vì bọn họ chúng ta căn bản sẽ không đến với nhau cậu nghe không hiểu chắc?” Chúc Tử Lộ tức giận đến xả một chuỗi từ trong miệng ra, ngay cả dấu chấm cũng không cần mắng âm lên.

“Cậu không thích tôi?” Mặt không chút biểu tình, Lạc Thiệu Dã hỏi.

“Tôi...” Chúc Tử Lộ lúng búng vài chữ, cúi đầu trầm mặc.

“Cậu vẫn thích tôi, đúng không?”

Đối mặt với câu hỏi bức người của Lạc Thiệu Dã, Chúc Tử Lộ cư nhiên không có cách nào phủ nhận, đang cần môi khó chịu, Lạc Thiệu Dã liền ôm cậu vào lòng: “Mặc kệ thế nào, thích chính là thích, chỉ cần tình cảm của chúng ta không thay đổi, chuyện khác căn bản không quan trọng, không phải sao?”

“Thế nhưng...” Là vậy sao? Chúc Tử Lộ bắt đầu chần chừ, đầu óc vừa bị đập vào cây đến phát vựng đã không còn bao nhiêu linh quang.

“So với tôi thích cậu, cậu thích tôi, loại chuyện người khác thiết kế chúng ta này căn bản không quan trọng, tính toán loại việc nhỏ đó không phải rất nhàm chán sao?” Lúc nói, một đôi tay của Lạc Thiệu Dã đã cố định trên hai vai của Chúc Tử Lộ, ngay lúc Chúc Tử Lộ còn muốn biện bạch gì đó nữa... Lạc Thiệu Dã lập tức cúi đầu hôn cậu ta.

Hoa hệ liệt tính cái gì? Lạc Thiệu Dã là xem phim tình cảm mà lớn lên, làm sao để đối phó với người yêu giận dữ trên điện ảnh đều có diễn!

~ bốp bốp bốp ~ Tiếng vỗ tay cổ vũ cổ vũ.

Vào lúc đó, bốn phía phối hợp rất chuẩn vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bất tri bất giác mặt trời chiều đã xuống núi, trên bầu trời chạng vạng bay lên từng đóa pháo hoa mỹ lệ, bụp bụp bụp nhuộm đắm một vùng đêm tối.

“Đại Trì ~ cẩn thận một chút!” Tiểu Quất đứng sau cái cây, từ xa xa nhìn Đại Trì đốt pháo hoa, bắn lên bầu trời.

“Biết rồi, cậu đứng lùi về sau đi ~ đừng để bị nóng đến.” Đại Trì vừa đáp vừa luống cuống tay chân bắn pháo hoa.

Trong đám người vây quanh Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ, một đôi tay duy trì liên tục điều khiển bầu không khí, tiếng vỗ tay không ngừng

~“Tôi xem ra...như vậy hẳn là sẽ không có vấn đề gì nữa.” Bàn tay ma quỷ sau lưng quần chúng, chủ box ‘Yale yêu yêu’, cũng là admin (tổng bản chủ) trang web chính thức 74074, trên mặt lộ ra nụ cười thâm trầm đại công cáo thành.

“Báo cáo admin, thế nhưng chỉ riêng chi tiêu cho pháo hoa đã rút hết phân nửa tổng doanh thu rồi.” Smold (tổng phó bản chủ) mới nhậm chức 13823, lo lắng nói.

“Ồ, thật? Có chuyện này?” Admin 74074 khiếp sợ.

“Ừ.” 13823 trầm ổn gật đầu, đưa cho 74074 một tờ miến ăn liền, sau đó ôm mặt mình, quay sang mỉm cười với 74074 nói: “Sau này, chúng ta liền cùng nhau ăn miến sống qua ngày đi!”

“Ừ...được...được a...Cùng nhau...qua ngày đi.” Admin kiêm chủ box quan sát nhật ký yêu yêu 74074, mặt đỏ bừng dùng tay trái đè lên tim mình, lòng chột dâng trào.

“Học trưởng...em quá cảm động ~ hít ~” Tay tiểu học đệ và học trưởng mười ngón quấn nhau, máu mũi chảy róc rách.

“Bạch nhật y sam tịnh, máu mũi tựa hải lưu (Bạch nhật ý sơn tận,

Hoàng Hà nhập hải lưu – bài Đăng Quán Tước Lâu của Vương Chi Hoán)... Học đệ, áo quần của cậu dính máu mũi, để học trưởng giúp cậu lau lau đi.” Học trưởng tiêu sái ngâm hai câu, rút ra khăn giấy.

“Học trưởng...Khăn giấy của anh ướt quá.” Tiểu học đệ nắm cổ tay học trưởng, nghiêng đầu đỏ bừng mặt.

“Học đệ không phải sợ, khăn giấy này cực kỳ sạch sẽ, học trưởng lau nước mũi xong có dùng nước giặt lại.” Học trưởng thâm tình nói, tay cầm khăn giấy ‘hiệu Ấm ướt’, tiếp tục lau dưới mũi tiểu học đệ.

“Học trưởng...” ~ hít

~“Học đệ...” Lau

~Yêu, toàn bộ đã nói trong không lời.

.....

Hậu ký:

“A

~!” Từ trong phòng 832 lần thứ hai truyền ra tiếng kêu sợ hãi cực kỳ bi thảm.

Màn ảnh chuyển vào bên trong, một thanh niên ôm notebook đang đập bàn, như bị tâm thần rống to: “Quyền chân dung? Quyền xuất bản? Phí diễn xuất? Phí phát ngôn? Cậu đi ăn cướp được rồi đó!” Admin trang web chính thức Yale 74074, đối mặt với điều kiện mà Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ đưa ra, cả người đã đến sát biên giới tan vỡ.

“Bình tĩnh ~ bình tĩnh a Admin.” Thiếp thân bí thư, Smod 13823 đứng bên cạnh vội vã giúp 74074 bưng trà ấm lưng.

“Không được thì quên đi, bằng không cậu có thể tự mình đi diễn.” Chúc Tử Lộ bĩu môi, không thèm nhìn nói, Lạc Thiệu Dã đứng bên cạnh lộ ra nụ cười cầu kết với nhau làm việc xấu, a không phải, là anh tuấn đẹp trai.

“Tự diễn thì tự diễn! 13823, chúng ta đi!” Admin 74074 hùng hực đứng lên, lôi kéo 13823 trong miệng vẫn còn đang âm ỉ ‘này không tốt đi’, bước ra khỏi phòng.

Đàm phán đến đây tuyên cáo tan vỡ.

“Ha ha...Quá tuyệt vời! Sau này bọn họ sẽ không lại đến phiền chúng ta, Lạc Thiệu Dã ~ Cậu thật thông minh!” Chờ hai người 74074 vừa đi, Chúc Tử Lộ lập tức hoa chân múa tay vui sướng, sôi nổi ôm lấy Lạc Thiệu Dã.

Phiền não giải trừ, hài lòng muốn chết!

“Vây trước hôn một cái đi ~” Lạc Thiệu Dã lộ ra nụ cười lang sói, từ lúc thấy Chúc Tử Lộ bĩu môi đấu với 74074 thì đã có xung động liều lĩnh muốn đè luôn cậu ta xuống rồi.

“Mới không cần!” Chúc Tử Lộ một chương đẩy đôi môi Lạc Thiệu Dã chu đến ra.

“Lộ Lộ! Đây là mệnh lệnh!” Chưa từ bỏ ý định, dùng tình thất bại, Lạc Thiệu Dã quyết định cưỡng bức.

“Mệnh lệnh cái đầu cậu! Tuần trước đã sớm qua, muốn thì lại đấu tiếp!”

“Được a, vậy so xem ai cương trước đi!” Lạc Thiệu Dã nói rồi đè luôn Chúc Tử Lộ xuống.

“Cút về địa ngục đi! Lạc Thiệu Dã đồ háo sắc chết tiệt! A...Úm a...” tiếng rên rỉ quen thuộc lần thứ hai lại vang vọng trong phòng 832.

Lúc này, ở ngoài cửa...

“Hừ hừ, bọn họ cho là tôi thực sự ngu như thế sao? Đổi địa chỉ IP, tăng mạnh tư cách xét duyệt hội viên, giờ đây mạng Yale đông phương tái khởi, tuyệt đối bất bại!” 74074 giống như diễn viên chính đóng vai hacker trong phim, trên mặt lộ ra nụ cười thực hiện được, vừa ghi âm, vừa mắc mạng chính thức mới.

“Admin quá giỏi! Đến ~ a ~” 13823 ở bên cạnh ăn miến, lộ ra biểu tình kính phục, dùng đũa cuốn một cuộn miến lên, đút cho 74074 ăn.

Không sai, chỉ cần là nơi có con trai thì nhất định phải quyết đấu một chút; chỉ cần là nơi có Lạc Thiệu Dã và Chúc Tử Lộ thì nhất định sẽ có sự tồn tại của: trang web chính thức Yale!

Kính xin chờ mong trang web chính thức Yale siêu cường sau khi sống lại.

.

— Toàn bộ văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-nam-nhan-thi-quyet-dau-di>